

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 11 / Sayı: 129 / Eylül 1992 / 4.- DM

KÜRDİSTAN TC'YE MEZAR OLUYOR

Kürdistan'da devrim ateşi bütün söndürme çabalarına, karşı-devrimci fırtınalara rağmen büyüyor, ülkenin her bir tarafına gittikçe daha etkili bir biçimde yayılıyor. Sonbahar mevsimine giren mücadelemiz, bir önceki yaz mevsiminin sıcaklığını sömürgeci cepheyi yakarak tutuşturan devrimin ateşine dönüştürürken, fırtına gibi esen gerillanın ve yine bundan güç alarak özgürlük talebini her zamankinden daha yüksek bir ses tonuyla haykıran halkın durdurulamayan eylemliliği bu ateşi, beklentilerin de ötesinde gürleştirdi. "Kürdistan'ı sömürgeciler için cehenneme dönüştüreceğiz ve bu şarttır" diyordu bir savaş talimatında **Abdullah ÖCALAN** yoldaş. Evet, Kürdistan raporunun bütün haberleri, sömürgecilerin bir cehennem ateşi içinde çırpındıklarını fazlasıyla gözler önüne seriyor.

"Kürdistan TC'ye mezar olacak" milyonların talebi ve dillerinden düşürmedikleri bir slogandı. Bu talep, bu öfke artık Kürdistan topraklarında yaşanan bir gerçeğe dönüşmüş durumdadır. Nasıl ki, "Vur gerilla vur, Kürdistan'ı kur" sloganı artık bir özlemden çıkıp gerçeğe dönüşerek bir coşku ve gurur vesilesi olmuşsa, "Kürdistan TC'ye mezar olacak" sloganı da, büyüyen devrim yangınıyla birlikte nitelik değişimine uğramıştır: Kürdistan TC'ye mezar oluyor artık.

Savaş, karşı-devrim tarafından beklenmeyen noktalarda ve boyutlarda gelişme gösteriyor. TC Genelkurmaylığı, bunca savaş tecrübelerine rağmen altından çıkamaz bir şaşkınlığı ve zorlanmayı yaşıyor. Genelkurmaylığın bu durumu, Türk egemen sınıfları arasında büyük bir telaşa, devletin bir altüst oluşla yıkılabileceği kaygısına çok ciddi olarak yol açmıştır. Kürdistan'ın bütün eyaletlerinde karakol baskınlarının, pusu eylemlerinin, sömürgeciliği temsilen bulunan kurum ve işbirlikçi kesimlere yönelik saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Bir TC milletvekilinin kaygısını dile getirdiği gibi, "Doğu'dan her gün hava raporu gibi ölüm haberleri geliyor." Başbakan Süleyman Demirel'in çokça diline doladığı gibi "devlet çok güçlü" ve "Doğu ve Güneydoğu Anadolu'nun her noktasında" olmasına rağmen, bırakalım gelişmeleri durdurmayı, bunun hızını bile azaltamıyorlar. Cudi, Herekol, Gabar vb. dağlar, yine Genç, Göle gibi ilçelerdeki ormanlık ve dağlık alanlar savaş uçaklarının bombardımanıyla sarsılıyor. İlçe merkezlerinde ve köylerde katliamlar, artık günlük gelişmeler arasında yer alıyor. Bunun nedeni ve cevabı çok açıktır.

Bu, kelimenin gerçek anlamında bir intikamdır, kaybetmenin kural tanımayan çılgınlığıdır.

Kürdistan'ın adı, artık herkeste içinde bulunduğu pozisyona denk çağrışımlar yapar hale gelerek hafı-

Devamı 2. sayfada

Katliamlar Kürt halkının özgürlük yürüyüşünü durduramaz!

Faşist TC Şırnak'ta yaptığı katliamla bir yere varacağını sanıyordu. Ama hiçbir şey hesapladığı gibi yürümedi. Partimizin bu katliama karşı sessiz kalmayacağını, bedelini ağır ödettireceğini önceden yeterince göremedi veya görmek istemedi. Uydurduğu yalanlar tutmayınca bu sefer sahte siyasi tartışma ortamı oluşturarak katliamlarına devam etti. CHP tartışmalarının basında alabildiğine ön plana çıkarılması, kafaların bu yönde meşgul edilmesi, bu barbarlığa hizmet etmesi içindi.

Şırnak katliamının artık bilinmeyen bir yönü kalmadı. Oluşturulan inceleme heyetlerinin ortak oldukları nokta bu katliamın tamamen TC tarafından tezgahlanıp yapıldığıdır. Buna rağmen faşist TC katliamlarına Çukurca, Silvan, Hamur ve Göle'de devam etti. Buralarda da yine aynı provokasyonu uygulayarak suçunu partimizin üstüne yıkmaya çalıştı. Şırnak halkının harabeye çevrilmiş şehri terk ederek dağlara çekilip direnişe geçeceğini hiç beklemiyordu. Partimizin komutasında gelişen bu direnişle halkımız, düşmanın kendisini çok güçlü hissettiği şehirlerde bir başına bıraktı. TC ise, halkımızın aman dileyip tövbe edeceğini bekliyordu. Halkımız acılarını yüreğine gömmeyip öfkeye dönüştürerek savaşma azmini biledi ve düşmanın üzerine bu öfkeyle yürüdü. Özgürlüğe olan bağlılığını düşmanın katliamlarla engelleyemeyeceğini gösterdi. Olağanüstü Hal Bölge Asayiş Komutanı Korgeneral Necati Özgen, "Şırnak'ta savaşı ka-

Devamı 4. sayfada

Türkiye'de iflas eden particilik ve yeni partileşme arayışları

ABDULLAH ÖCALAN

Tarih boyunca Türkiye'de eğer ille bir particilikten bahsedilecekse hiç şüphesiz gerçekleşen sınıfsal ayrışma, bu konuda ipuçlarını yakalamaya imkan verebilir. Bu temeldeki bir sınıfsal ayrışmayı Ortadoğu'ya da yayıyorlardı. Bu bizi yakından ilgilendiriyor. Aslında Türk boyları, müslümanlığı kabul etmekle birlikte güçlü bir sınıflaşmaya da adım atıyorlar. Hem milli doğrultuda ve hem de sınıfsal doğrultuda yaşanan gelişme, yine sosyal ayrışmaya da denk geliyor. İran'da, Irak'ta, Anadolu'da ve hatta Kürdistan'da Türk boy beyleri çeşitli emirlikler, komutanlıklar, sultanlıklar halinde üste doğru evrimleşirken, altta da Türkmen dediğimiz yoksul kesim dıştalanıyor. Ve bu birçok isyanda da ifadesini bulan bir çatışmaya yol açıyor. Bu çatışma aynı zamanda bir partileşmedir de. Belki adı, programı konulmamıştır, fakat bir partileşmedir. Türk egemen, sömürücü sınıf, islamın gerici tarzda yorumuyla kendine bir siyasi program çiziyor ve bu temelde örgütlenme içine giriyor. Zaten devletleşme de o süreç içinde oluşmuştur. Gerici tarzda da olsa hazır islami program, yine hazır komutanlıklar, birçok görevlendirmeler var.

Buna resmi bir Türk partisidir diyebiliriz. Selçuklular'dan başlar, günümüz Türkiyesi'ne kadar devam eder. Diğer kesim ise resmi sistemden dıştalanır, yoksulluğa ve baskılara terk edilir. Bunun sonucunda ezilen sınıflar gerçeğinde ifadesini bulan bir mücadele ortaya çıkar. Baba İshak'lar, hatta Şeyh Bedrettin'ler, Celali isyanları ve daha sonraki çeşitli başkaldırılar bu sınıfsal ayrışmanın ya da yoksullar kesiminin tepkisi biçiminde karşımıza çıkar. Bu gelişme de adeta ezilenlerin partisidir. Gizli temellerde, mezhepçi nitelikte örgütlenirler. Eylem yöntemleri de isyan biçimindedir. Etkili bir propagandaları da vardır. Yarattıkları örgütler temelinde çok kapsamlı isyanlara girişirler. Aslında bu bir anlamda emekçi partisidir. Böyle çok sayıda parti ve onun önderlik ettiği isyanlar tarihte gelişmiştir. Ama programlarının fazla bilimsel veya sosyalist bir nitelikte olmadığından, yine üretim güçlerinin ilişkilerinin gelişim seviyesinin onlar için zafere fazla imkan tanımadığından dolayı bu isyanlar çok belirgin bir biçimde ezilmekten kurtulamaz. Daha sonra

Devamı 5. sayfada

Dersim'in özgür dağlarında tertemiz ve soylu direniş abidemiz İlyas YÜKSEL yoldaş!

SEN UNUTULMAZ ÖLÜMSÜZ ŞEHİDİMİZSİN!

YAZISI 9. SAYFADA

Nihat yoldaşın anısı her zaman intikam yeminimiz olacaktır!

YAZISI 10. SAYFADA

Kasım ÖZDEN yoldaş devrim için doğdu ve devrim için ölümsüzleşti

YAZISI 11. SAYFADA

Tarihimizdeki gaflet ve ihaneti yerle bir edelim, zaferi garantileyen kişiliği ve yaşamı egemen kılalım!

● İhanetten kopmadan, haince bir yaşamdan kopmadan, ihanete bulaşarak yaşamak yurtseverliğe sığmaz ve onunla çelişir; demokratlığa sığmaz. Yurtseverlik, demokratlık, hele hele sosyalistlik tamıtamına ihanetin bütün oluşum özellikleriyle, resmi ve gayrı-resmi ajanlıklarıyla savaşmayı gerektirir. Onların yaşamına öykünmeyi, onları taklit etmeyi değil, tam tersine lanetlemeyi, fırsat buldukça darbe vurmayı gerekli kılar. Bunu yapmayan hiç kimse hangi maskeyi takarsa taksın "ben yurtseverim, demokratım" diyemez. Ve bu görev mutlaka başarıyla yerine getirilmelidir ki, bu yüce kelimeler kirlilik aracı, hainlik aracı olmaktan kurtulsun.

YAZISI 12. SAYFADA

KÜRDİSTAN TC'YE MEZAR OLUYOR

Baştarafı 1. sayfada

zalara kazınmıştır. Kürdistan'ın dağlarında, yollarında, köy, kasaba ve şehirlerinde otoritesi geçerli olan PKK hareketidir. Kürdistan'da savaşmaya giden askerin geri dönmesinin garantisi yok. İşbirlikçinin ulaşım ticaretinden vurduğu vurgunlar son buluyor. Halk yolculuğa çıkarken, devrim düşmanlarının kurbanı olmak istemeyerek, gerillanın onay verdiği şirketleri tercih ediyor. Devlet yetkilileri çok zorunlu olmadıkça Kürdistan'a gitmiyorlar. Gittiklerinde de, hava ulaşımını kullanmaya ve geniş çaplı koruma altında bulunmaya mahkum oluyorlar. Örneğin Şırnak olayı nedeniyle incelemeye giden ANAP heyetinden bir milletvekili, konuk bulundukları tugayda, geçmek istedikleri Batman'a hava koşullarından dolayı karayoluyla gidebileceklerini söyleyince, orada hazır bulunan bir albay, "Sayın milletvekilim herhalde şaka yapıyorsunuz" demekten kendini alıkoyamıyor. Şırnak ile Batman arası mesafe ise sadece 70-80 kilometredir. Yine Tercüman gazetesinde Ali Öncü imzasıyla yer alan düzmece seri yazının bir bölümünde kullanılan ve iki "kahraman mehmetçiğin" silah başında bulunduğu resim altında "Mehmetçikler, kıpırdayan bir sineğe bile ateş ederek kimseye göz açtırmıyorlar" sözleri övgü vesilesi yapılıyor. Bundan çok anlamlar çıkarılabilir, ama övünme payı asla. Bu, sömürgeciliğin psikolojik propagandayı aleyhinde yaptığının farkına varamayacak kadar bir bitmişliği yaşadığının ve Kürdistan'da ne duruma düştüğünün aynası durumundadır.

Özellikle son bir ay içerisinde devletin resmi askeri araçlarla yapamayıp sivil ulaşım araçlarıyla göreve gönderdiği ve terhis ettiği askerleri yerlerine ulaştırma taktiği boşa çıkarıldı. Gerilla yolları keserek, halkımızın kanına giren ve kan dökmeye giden asker ve polisleri araçlardan indirerek ölümle cezalandırdı. Yine buna alet olan araç sahipleri uyarıldı ve uyarıya uymayanların araçları ateşe verilerek yakıldı. Bu eylemlerden başarılı sonuçlar alındı. Devlete ve işbirlikçilere ait eşya nakilleri ya büyük koruma altında ya da hava ulaşımıyla sağlanabiliyor. Şoförler ve araç sahipleri devlete alet olmak istemeyip gerillanın koyduğu yasalara uyuyorlar. Bunda istekli olmayanlar da uymak zorunda kalıyorlar.

Bu, Kürdistan'ın ekonomik ve ulaşım olarak da özgürlüğe doğru gitmesi anlamına geliyor. Yine TÜSİAD ile hükümet arasındaki çelişkinin niteliği ve biçimi ne olursa olsun; böyle bir zemine yol açan ulusal kurtuluş mücadelesinin kaydettiği gelişmelerdir. TÜSİAD-YİK yaptığı toplantıda, birinci gündem maddesi olarak "terör"ü belirliyor. Ayrıca TÜSİAD-YİK Başkanı Rahmi Koç, toplantıda yaptığı konuşmada, "Terör ön plana çıktı. İnsanın canı, varlığından daha kıymetlidir. Can emniyeti olmadı mı ve terör kol gezdi mi, hayatın ne tadı kalır ne de tuzu. İnsanlar, başka hiçbir konuda alakadar olmazlar" diyerek büyük telaşını dile getiriyordu. Öte yandan TOBB de şube başkanları ve bazı bakanlarla toplantı yaparak durum değerlendirmesini yaptı. TOBB'nin başkanı Yalım Erez, "Yaşanmakta olan terörün boyutu, ülkenin bütünlüğünü ciddi olarak sarsıcı hale geldi" diyerek, hükümeti desteklemekten başka çarelerinin olmadığını ima etti. Devlet Bakanı Cavit Çağlar ise, sözümona TÜSİAD'a "ateş açarak", Türkiye'nin Adapazarı'na kadar olmadığını ve Güneydoğu'sunun da olduğunu açıklıyordu.

Kürdistan'da derinlemesine ve genişlemesine gelişen devrimsel gelişmeler, devleti buradaki çıkarlarına sahip çıkamaz duruma getirmiştir. Elbette mezarlar ve cehennem korkunç olur, bunlardan uzaklaşılmaya çalışılır. Devlet yetkilileri, kendi "şehitlerinin" cenazelerinde, küçük topluluklara, Ödemiş'teki deliye taşıtları gibi ay-yıldızlı bayraklar taşıtsınlar ve "Kahrolsun PKK", "Bir ölür bin doğarız, PKK'yi boğarız", Ağrı veya Şırnak gibi yerler için "PKK'ya mezar olacak", "Türkiye bizimdir, kimseye bırakmayız" vb. sloganlar attıradursunlar. Ama gerçeğin aynasında muğlaklık yok: Her şey, Kürdistan'ın TC'ye mezar veya cehennem olduğunu gösteriyor.

Yaşanmakta olan bu gerçeklikten dolayı, Sabah gazatesinin köşe yazarı Güngör Mengi'nin yaptığı "Tanrı hepimizi korusun" duasına, sömürgecilerin "Amin" demekten başka seçenekleri kalmamıştır.

Sömürgeciliğin Diyarbakır çıkarması: **MGK toplantısı**

Evet, bu bir çıkarma idi. Savaş yasalarının geçerli olduğu koşullarda çıkarmalar yapılır ve daha çok askeri ve silahlı nitelikte olur. Diyarbakır çıkarması, denilebilir ki, bilinen özellikleri ötesinde bir anlama ve niteliğe sahiptir. Nitekim Kürdistan toprakları ve bu topraklar üzerinde yaşayan insanlar tanklı-toplu ve diğer savaş araçlarıyla kuşatma altındadır. Burjuva gazeteleri bunu "devletin var olduğu", "güvenlik güçleri ile halka moral verme amacını taşıdığı" vb. noktalarda, yukarıdan gelen perspektifler doğrultusunda yorumladılar. Burjuva basını bu kez de "görevini" yapıyordu. Gerçekte ise, "Diyarbakır'da tarihi zirve" olarak adlandırılan bu çıkarmada, asker-sivil elele, kafa-kafaya verip tek bir noktada birleşerek, Kürdistan'da bir araya gelip halkımıza kendi toprakları üzerinde "haddini bildirmeye" veya artık onu affetmeyeceğini resmi karar altına almaya gitmişlerdi. Çünkü halk, sömürgeciliğin beklentilerinin çok çok ötesinde 15 Ağustos'u bir referanduma dönüştürmüş ve bu referandumda tercihini bağımsızlık ve özgürlükten yana kullanmıştı. Böylece, "Halk PKK'den soğudu", "PKK son çırpınışlarını yaşıyor" vb. hikayelere, en önemlisi de sömürgecilerin anladığı bir dille son vermişti.

Bu nedenle yapılmak istenen, Kürdistan'a karşı gerilla-halk ayrımı yapmadan her türlü yöntem ve araçla topyekün bir savaşı karar altına almaktı. Örneğin Milliyet gazetesi köşe yazarlarından Yavuz Donat, MGK toplantısının ardından yazdığı bir makalede, "Kararlılık tam da, taban nasıl çözülecek" şeklinde sözler sarfederken, bu topyekün savaş halini gizlemeye çalışıyordu. Yoksa söylediği, çokça dile getirilen eski bir belirlemedir. Nitekim taban çözülemeyecek bir duruma geldiği veya PKK'nin sadece gerillalardan ibaret olmaktan çıkıp aynı zamanda söz konusu tabanın kendisi olan bir gelişmeyi yaşadığı için bu savaş biçiminde karar kılınmıştır. PKK halklaştığını iddia ederken, halkın da bu konuda net tavrı vardır ve bu sömürgeciliğe karşı dile getirdiği "PKK halktır, halk da biziz" sloganıdır. Öte yandan, MGK'nin sonuç bildirisinde yer alan "PKK desteklerine hoşgörü yok" şeklindeki sözlerin anlamı ve bununla verilmek istenen mesaj da çok açıktır.

MGK toplantısı ardından işlenen yorumlar, atılan şoven-ırkçı manşetler ve savaş çığlıkları, "teröre büyük darbe vurulacak" haberleri, nasıl bir vahşete başvurulacağının açık işaretlerini veriyordu. Gerillaya ulaşılamayacağına ya da ulaşılabilse bile kolay kolay darbe vurulamayacağına göre, bu darbenin hedefi doğal olarak halk olacaktır. Nitekim daha sonraki günlerde ve hatta günümüzde de kanıtlanan gerçeğin kendisi bu oldu. Katliam Şırnak'la sınırlandırılmadı. Bu katliam geri tepmesine rağmen, sömürgeciler bütün riskleri göze alarak gözükara bir vahşetle katliamlar serisine devam ettiler. "Teröre büyük darbe vurulacak" dedikleri, bu katliamlar zinciri olsa gerek. Halka yönelik bu düzeyde bir vahşet örneği sergilenirken, "Can pazarında PKK militanları ile sade vatandaşın ayırt edilmesindeki zorluktan" vb. sözlerden bahsetmek hiçbir mantığa oturtulamaz. Can telaşının ve TC'yi yerle bir etmeyi amaçlayan gelişmelerin yaşandığı bir ortamda, sadece ve sadece en kötüsünden bir düşmanlıktan başka bir şey beklenemez.

MGK'nin meclis ve hükümetin onayını almadan toplantı yeri için Diyarbakır'ı seçmesi, bir gerçeğe daha işaret ediyor: Hükümet sadece isim düzeyinde vardır; bir maskeleme görevini görmeye çalışıyor. Demirel'in bir açıklamasında dile getirdiği gibi "Özel bir programı ve özel bir görevi olan hükümet"tir bu hükümet. Bunun anlamı da, Demirel-İnönü hükümetinin, "terörü bastırma" hedefiyle programlaştırılan bir özel savaş taktiği olarak iktidara getirilmiş olmasıdır. Bu, ulaşılan gelişmeler aşamasında o kadar netleşmiştir ki, hiçbir kuşkuyu ortada bırakmıyor. Süleyman Demirel'in toplantı sonrasında, "MGK, hükümetin terörle mücadele politikasını başarılı buluyor" şeklindeki sözleri, MGK'nin bir teselli ikramiyesi bile değildir. Çünkü hükümetin bu şekilde, bir figüran olsa bile, bir hiçe sayılması kamuoyunda ciddi kuşkular yaratmış ve bu perdenin arkasındaki asıl gücün deşifrasyonuna yol açacağı için, bu sözlerle söz konusu kuşkular ortadan kaldırılmak istenmiştir. Hükümet, özel programını sonuca doğru götürme gücünü gösterememiş ve öyle bir çıkmaz yolda tükenmişliği yaşıyor ki, bu rejim için baştan atılması gereken bir bela olmuştur. Bu anlamda, MGK hükümetin figüranlık rolünü ve manevra alanını oldukça daraltmıştır. Nitekim, HEP'liler bir meclis tartışmasında hükümet için "Genelkurmay hükümeti" deyimini kullanmışlardır.

Dikkat edilirse Diyarbakır çıkarması ardından Demirel'in hükümet adına eskisi kadar iddialı konuşmadığı ve Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in ise bir başbakan gibi demeçler verdiği görülüyor. Sorunu MGK devralmıştır ve aldığı kararlar ile içine girdiği yönelimlerden çoğu zaman hükümet habersizdir. Hükümet kelimenin gerçek anlamıyla bir maket konumuna düşürülmüştür. Bu, aynı zamanda TC particiliğinin sefil durumunu gözler önüne sererken, demokrasi sorunu için de bir ölçü olmaktadır. Türkiye'nin demokrasisinden dem vuranlar ya da Kürdistan sorununun demokrasi ve hukuk kuralları içinde çözüleceğini söyleyerek ahkam kesenler nerede? Neden oralı bile olmuyorlar?

Çok açık ki, MGK toplantısında Kürtlük özelliğini taşıyan ve buna hizmet eden her şey düşman olarak kararlaştırılmıştır. Kararlaştırılmış derken, bundan yeni bir karar olarak bahsetmiyoruz. Daha önce alınan bu kararlar gözden geçirilmiş ve hiçbir şekilde bunların en şiddetli tarzda uygulanmasından çekinilmemesi gerektiği teyit edilmiştir. Nitekim bu bir yenmek-yenilmek sorunudur. Bu temelde devletin tüm resmi ve gayrı-resmi kurumlarıyla milli mutabakat pekiştirilmiştir. Böyle bir durumda elbette Cumhuriyet gibi demokrat geçinen bir gazete, başyazısını "Teröre karşı ortak seferberlik" konusuna ayıracaktır. HEP kurultayında halkın taleplerine kulak verileceğine, "HEP maskesi altında PKK kurultayı", "Ankara'nın göbeğinde ihanet" vb. manşetler atılarak düşmanlık daha da tırmandırılıyor. Yine "PKK yasallaştırılsın" çağrısına gözüdönmüş bir düşmanlıkla cevap veriliyor. Başbakan Demirel, "PKK bir cinayet örgütüdür. Bu cinayet örgütünü destekleyen, bu cinayetlere ortaktır" ve başbakan yardımcısı ise, "PKK bir terör örgütüdür, terör yasallaştırılamaz" sözleriyle karşılık verdiler. Bunlar böyle pervasızca saldırıda bulunurken, Cumhurbaşkanı Özal'ın ise daha farklı yaklaşımlar içinde olması, bunların birbirlerine karşı zıt politikalar yürütmekte oldukları anlamına gelmiyor. Bu, farklı biçimlerde geliştirilen, fakat aynı noktayı hedefleyen bir özel savaş politikasıdır.

MGK toplantısı sonrasında koparılan yaygaralarda psikolojik savaş unsurları da ihmal edilmedi. MOSSAD yöntemlerinden bahsedildi; bu yöntemlerin uygulanabilirliği üzerinde tartışmalar, öneriler geliştirildi. "APO'ya vur emri", "Terör örgütü yurt içinde ve yurt dışında her yerde takip edilip gerekli darbe mutlaka vurulacaktır" vb. açıklamalar yapıldı. Bunlar yepyeni kararlar biçiminde kamuoyuna yansıtılmaya çalışıldı. Eğer "sürpriz bir karardan" bahsedilmiyorsa, bu TC'nin kozlarını sıfırlamış olmasından dolayıdır. İsrail-MOSSAD yöntemleriyle "APO'ya vur emri" vb. hedeflerle az mı uğraşıldı? Hatta MOSSAD yöntemlerinin ötesine gidildi. MGK'nin kurmayları ve devletin bütün akıl hocaları çok iyi biliyor ki, karşılarında herhangi sıradan bir örgüt yoktur, en çok da kendilerine parmak ısırtan PKK gibi yenginin ve yenilginin bütün ayrıntılarını en ince noktasına kadar hesaplayıp öyle hareket eden bir güç vardır. Nitekim MİT'in MOSSAD'la, CIA'yla, BKA'yla, SAPO'yla vb. istihbarat örgütleriyle PKK'ye karşı işbirliği içinde olduğu bir sır değildir. PKK de kimlerle karşı karşıya olduğu gerçeğini dikkate alarak önlemini almıştır ve hiçbir zaman aynı düzeyde bir önlemle de yetinmeyerek bu yönlü çabalarını sürekli yoğunlaştırmaktadır.

Artık halk kitleleri, her zamankinden daha fazla devleti inandırıcı bulmuyorlar. Diyarbakır çıkarması gibi gösterilere itibar etmiyorlar. Diyarbakır çıkarması ile verilmek istenen

KÜRDİSTAN KİME MEZAR OLUYOR?!

"işte devlet burada, yanınızda" mesajı, kitleler için bir güzel alay konusudur. Çünkü kendisini korumaya alamayan ve bunun için halktan koruma isteyen bir devlet kimin yanında nasıl yer alacaktır? Yine MGK'nin 2. Taktik Hava Kuvvet Komutanlığı Üssü'nde toplanmak zorunda kalması nedendir?

MGK toplantısı ardından yükseliş göstermeye devam eden özgürlük savaşımız, Diyarbakır çıkarmasının, boş gösteriden ibaret olduğunu ispatladı.

Yenilginin gizlenemeyen boyutları

"Başarılı olduk diyorsunuz. Ancak devlet 'başarılı' oldukça PKK'nin büyüdüğünü görüyoruz. PKK bugün gruplar halinde silahlı kuvvetlerle çatışır hale gelmiştir. Keşke başarmasaydınız demek geliyor insanın içinden. Analar her gün 'terörist' doğurmaktadır. Öldürmekle bitiremezsiniz. Ben baştan beri söyledim..."

Bu sözler, eski MİT ajanlarından Mahir Kaynak'ın 18 Eylül 1992 tarihli Özgür Gündem gazetesinde yer alan bir toplantı konuşmasından aktarıldı.

MGK toplantısında gözden geçirilen kararlardan biri de, rejimin yaşadığı çöküşü gözlerden uzak tutmak ve bununla da yetinmeyerek devlete güçlülük imajını kazandırmaktı. Elbette bunda en büyük görev de basına düşecekti.

"Cudi'ye bomba yağıyor... PKK hedefleri F-104, F-4 ve RP tipi uçaklarımızla yerle bir..."

"Türk ordusu Kuzey Irak'ta... 200 kamp yerle bir..."

PKK'nin var olan her kampında yüzlerce militan bulunmaktadır. Buna rağmen her kamp için sayıyı 100'e indirelim. Bunun toplamı 20.000 yapıyor. Bunlar sadece "Kuzey Irak'ta" olanlarmış! Kuzey Kürdistan'ı da eklersek, çok kabarık bir sayı karşımıza çıkar. Fakat aynı devlet yetkilileri, aynı PKK'nin küçük bir azınlıktan ibaret olduğunu açıklıyorlar. Savaşlarda psikolojik propagandanın önemli bir rolü vardır. Savaşan tarafların çeşitli biçimlerde bu olguya başvurdukları da görülmüştür. Fakat bunun da bir çerçevesi ve kendine özgü kuralları vardır. Ancak TC'ninki ne bir çerçeveye sığıyor ve ne de herhangi bir kuralla izah edilebiliyor. O kadar ilkel, o kadar ilkesiz ve o kadar çılgıncadır ki, tam da kendi karakterini ve çürümüşlüğünü yansıtıyor.

"PKK içte-dışta darmadağın: 43 ölü" (Tercüman)

"Teröristlere ağır darbe: 100 ölü" (Hürriyet)

Her iki gazetenin aynı haberi manşete çıkarması bu şekildedir. Her iki gazete de Babıali'de yayın yapıyor. Bari ölü sayısını aynı rakamda verselerdi.

Böyle bir basının sahibi Türkiye'nin bir de başbakanı Süleyman Demirel, kendisine aynı olayla ilgili sorulan bir soruya, "Bir şey söyleyecek durumda değilim" diyor.

TC devletine işi-gücü akıl vermek olan ve devlet yetkililerinin verdiği açıklara öfkelenen Oktay Ekşi, hayali "Kuzey Irak operasyonu" olayı nedeniyle şunları yazmak zorunda kalıyordu:

"Her büyük operasyondan sonra 'PKK'lıların ölülerini kaçırdıklarından' söz ediliyor. Onlar ölülerini kaçıracak kadar vakit buluyor da, bizimkiler o sırada neden haklayamıyor, siz anlayabiliyor musunuz?"

Evet, Hürriyet'in başyazarı Oktay Ekşi, devletin zaaflarına, açıklarına dikkat çekerken, çok ince ve sinsi bir kurnazlık sergiliyor. İlk bakışta gerçekleri ortaya çıkarmaya çalışan bir imaj yaratıyor. Maksatlı olarak gizlenen gerçekleri bilmiyormuş gibi hareket ediyor. Gerilla savaşında onlarca kaybı kaçırmanın çok zor olduğunu ve bunun büyük risklere yol açarak kayıpları ikiye katlayacağını herkes bilir. Oktay Ekşi'nin bir maharetmiş gibi böyle bir soruyu ortaya atması, ciddi politikacı ve yazarların başvurmaya tenezzül bile etmeyecekleri bir olaydır. Oktay Ekşi, gerçeklerin kıyısından geçerek kamuoyunu yanıltmaya çalışacağına, bu olayların hayaliliğine ve bunlarla nelerin nasıl amaçlandığına dikkat çekmekle uğraşsa ya! Fakat biliyoruz ki, birçok benzeri gibi Oktay Ekşi de sömürgeci psikolojik savaş cephesinde katkı sahibidir hem de iyi katkı sunan bir savaşçı!

Yukarıda birkaç örnek vermeye çalıştık. Bunlarla devletin kendi yenilgisinin boyutlarını nasıl gizlemeye çalıştığının daha iyi anlaşılmasını amaçladık. Bu örneklerin, yüzlerce, hatta binlerce benzeri vardır ve bir kadarının da gizlendiği cabası. Bugün ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yürütülen sömürgeci özel savaşta rejim için gerçekleri gizlemek fiili savaşı yürütmekten belki daha fazla önem taşıyor. Çünkü gerçeklerin olduğu gibi yansıtılması durumunda rejimin ayakta kalmasının hiçbir dayanağı kalmayacaktır. Örneğin savaşan bir taraf olarak PKK; karşısındaki düşmanın bütün kural dışılığına rağmen Türkiye ve Kürdistan, hatta diğer dünya halklarına hemen her yıl kendi imkanları dahilinde rapor verirken, ulaştığı seviyede başarı ve hatalarını olduğu gibi açıklarken, TC neden bunun binde birini yapmıyor da sürekli gerçekleri gizleyerek kör bir savaşı dayatıyor? PKK kendi kayıpları ile karşı tarafın kayıplarını en objektif şekilde kamuoyuna duyururken, TC ise neden PKK'nin kayıplarını oldukça abartarak, kendi kayıplarını ya hiç vermeyerek ya da çok az sayıda vererek kamuoyunu yanıltma çabasını elden bırakmıyor? Herkesin bildiği bu durum bile, TC'nin nasıl yenilgili bir konumu yaşadığını açıkça gösteriyor.

TC bütün çabalarına rağmen, gerçeklerin önüne barajlar dikemiyor. İnşa etmeye çalıştığı bütün barajlar bir bir yıkılıyor. Ve bu büyük yıkıntılar üzerinde yenilerini de inşa etmek mümkün değildir. Temeller çürük, inşaalara verilmek istenen destek yok çünkü. Bunun da ötesinde yalanlardan inşa edilmeye çalışılan barajlara artık seyirci bulunmuyor. Eski seyirciler, gerçekler ortaya çıktıkça kişilik değişimine uğruyorlar. Bu kişilik sorguluyor, araştırıyor, gerçekleri yakalamada daha çok inatçı davranıyor. İşte toplumun içinde yaşanan bu değişim, TC'nin bütün kirli politikalarını işlemez kılmıyorsa da şimdilik, en azından kolay kolay sineye çekilmemesine yol açıyor. TC'nin bir yalan makinası olduğu biliniyor, ancak bu makina da gittikçe verimden düşüyor ve kalitesiz yalanlar üretiyor. Sürekli yükselme gösteren ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun yol açtığı toplumsal değişmeler, her alanda olduğu gibi, TC'yi kendini gizleme çabalarında da başarısız kılıyor. Öyle ki, TC'nin savaşla ilgili tek yanlı haberleri bile tek başına takip edilse, araştırıcı ve sorgulayıcı bir gözle sonuçlar çıkarılmaya çalışılsa, gerçek tabloyu yakalamamak mümkün değildir.

Türkiye genelinde paniği önlemek ve fiiliyatta yürütülmekte olan savaşı resmen kabul etmemek yönünde yürütülen yoğun çabalar bu nedenledir. Yalanlar yalanlarla gizlenmeye çalışılıyor. TC'nin başarısızlığı biraz da bu noktada aranabilir. Şırnak katliamı bu konuda bir örnektir. Bir yandan devlet güçleri harekete geçirilip çocuk, kadın demeden katliamlar gerçekleştirilirken, diğer yandan bu tür katliamlar PKK'ye mal edilerek, "Şırnak'ta açılan yaraları devlet olarak saracağız" demeçleri veriliyor. Fakat kamuoyu bu ikiyüzlülüğe kanmayacak kadar politikleşmiştir. Kürdistan'da öldürülenlerin cenaze törenlerinde kimi zaman birkaç kişi devlet yanlısı slogan attığında, bu çok anlamlı bir olay ve devlete büyük destek olarak değerlendiriliyor. Diğer tarafta ise milyonluk tabanının açık desteğine rağmen PKK'nin terörist bir örgüt olduğu ve halkın desteğine sahip bulunmadığı her versilede söylenip duruluyor. Konuyla ilgili bir makalesinde Güngör Mengi, PKK'nın terörist bir hareket olduğunu belirterek, "Halkın gönüllü desteğine sahip olmayan hiçbir hareketin başarı şansı olamaz" diyor. Bu gerçek, sadece hareketler veya partiler için değil, hükümetler veya devletler için de geçerlidir. Nitekim PKK kendisinin başaracağını ve TC'nin ise kaybedeceğini iddia ederken, bu gerçeğe dayanıyor.

Şimdilerde çok açık bir biçimde görülüyor ki, halkın desteğine sahip olmayan, halkın çıkarını temsil etmeyen, demokrasi ve insan haklarına saygılı olmayan devletin kendisidir. Bu, devletin kendisini üretme gücüne sahip olmamasından kaynaklanıyor. Demirel, son zamanların topladığı tepkilere cevap amacıyla "Keyfimizden zam yapmıyoruz" derken, devletin ortaya çıkan sorunlar altında nasıl ezildiğini itiraf etmek zorunda kalıyordu. Yine burjuva köşe yazarlarının açıkça dile getirdiği gibi, "koalisyon sıkıntıda, karamsarlık yayılıyor" ama buna rağmen "koalisyonun alternatifi yok." 12 yıl önce 12 Eylül 1980'de askeri darbe yapıldığında Demirel hükümetin basbakanıydı, 12 yıl sonra yine aynı Demirel başbakandır ve öfkeyle şunları söylüyor: "Türkiye'yi, 12 sene sonra yine bize devrettiniz." Ve bu Demirel, çokça karşı olduğunu söylediği 12 Eylül hukukunun ve anayasasının temsilciliğini yapıyor. Demirel'in başbakanı olduğu hükümet yine başarısız. 12 yıl önce darbe yapmanın koşulları vardı, ya şimdi? Yine 12 yıl önce, Demirel demagogluğuyla yüzeysel de olsa sesini çıkarıyor, sahte demokrat kesiliyor ve böylece bir umut olmaya çalışıyordu. Ya şimdi neye karşı nasıl yapacak? Demirel, hiç olmazsa bu kadarından sonra işe yaramaz hale geldi, bir Ecevit ise hiçbir şey yapamadan çevresine bile yararsız hale geldi. ANAP da denendi. Diğer irili ufaklı parti ve liderlerinin burjuva ölçülerinde bile iktidar olma yetenekleri bulunmuyor. CHP'yi diriltme çabaları ve sağ cephedeki arayışlar, tamamen bu gelişmelerin bir sonucu olarak gündeme gelmektedir.

Kısacası bütün çabalar, Kürdistan'da yükselen devrim ateşini söndürmek içindir. Birinci sorun budur. Bir bakanın deyimiyle "bayrak ekonominin önüne geçmiştir."

PKK-Saddam işbirliği yaygarası

Kim bu yaygarayı koparıyor ve neden? "PKK dış destekli, bu destek kesilirse içerdekileri temizleriz", "Komşularımız sınırlarını kontrol edemiyorlar", "Dış mihrakların bir oyunu" ve bunlara "PKK-Saddam işbirliği" yaygarası da eklenerek, bu tür açıklamalar devlet yetkililerinin dilinden, burjuva basının sayfalarından eksik olmuyor. Güneyli işbirlikçiler de TC'nin bu korosuna ellerinden geldikçe güç veriyorlar.

PKK'nin dış destekli olduğu, Saddam'la işbirliği yaptığı vb. sahtekarca yakıştırmaları yapanlar TC ile Barzani-Talabani ikilisidir. PKK'ye suçlama yapan güçler, bunlar olunca çok ilginç oluyor. Dünyada dış merkezlere bağlanarak yaşamaya çalışan güçler kimlerdir diye sorulursa, ilk akla gelebilecek bu üç örnek. "İşbirliği" ya da "işbirlikçilik" deyimi, Kürdistan ve Türkiye'de insanlar arasında çok kötü çağrışımlar yapar. Diğer ülkelerde bu deyimin çağrıştırmaları daha farklıdır. Neden? Böyle bir farklılığa yol açan yine bu güçlerin yürüttüğü politikadır. Gerçekte ise, devletler arasında veya örgütler arasında karşılıklı çıkar ilişkileri temelinde özgür ve eşit şartlarda işbirliği anlaşmaları sağlanabilir. Nitekim işbirliğinin kelime anlamı da budur. Fakat TC'de ve ilkel-milliyetçilerde işbirliği çok daha farklı politikalar temelinde değerlendiriliyor. Bağımlılıktır, köleliktir, kendini güçlü bir merkeze dayandırarak yaşatmaktır.

Peki, böyle bir konumu yaşayan ya da buna mahkum olacak kadar alçalan kim? Özellikle de "Saddam-PKK işbirliği" suçlamasında ısrar etmek nedendir? Bundaki ısrar bile, TC'nin ve ilkel milliyetçiliğin ne kadar yeminli işbirilikçi olduklarını gösteriyor. ABD emperyalizminin öncülüğünde oturtulmaya çalışılan "Yeni dünya düzeni" diye bir hikayenin gerçekleştirilmek istendiğini sağır sultanın da duyduğunu biliyoruz. Ve halklar için "yeni dünya düzensizliği" anlamına gelen bu projenin en önemli bir ayağının ise Ortadoğu'da orturtulmaya çalışıldığını da bilmiyor değiliz. Nitekim Ortadoğu ayağının oturtulmaması durumunda bu projenin en olması gereken ayağı eksik olacak, hatta diğer ayaklarının bir işe yaramaması anlamına gelecektir. Bu emperyalizm ve onun kanatları altında yaşayan irili-ufaklı güçler açısından çok ciddi bir tehlikedir. Bu tehlikenin tartışmasız adayı ise PKK'dir. ABD'nin kendisi de, PKK'ye yönelik aynı suçlamayı yapması, Dışişleri Bakanlığı'nın ABD kamuoyuna "PKK, Bekaa'da barındırılıyor" açıklamasında bulunması nedensiz değildir.

İşte PKK'nin, Saddam işbirliği ile ilişkilendirilmesi, özel olarak tasarlanan bir oyundur. Körfez krizi ve ardından meydana gelen savaşta Saddam, bütün dünyada diktatörlüğü, acımasızlığı ve özellikle Kürt halkını kimyasal gazla katleden sadistliğiyle tanındı, bu konumuyla teşhir oldu. Bu, emperyalizm için Ortadoğu planları, müdahalesi için bulunmaz bir malzeme niteliğini aldı. En azından mevcut denge koşulları nedeniyle Saddam'ın düşürülmesi diye bir sorun emperyalizm açısından yoktur. Nitekim BM emperyalizmin denetim ve yönlendirmesi altındadır. BM'ye aldıracağı bir kararla Saddam'ı birkaç kez yerle bir edebilir. 36. paralelin ilanı gibi, Güney Irak'ta şiiler için oluşturulan serbest bölge gibi... Saddam'ın devrilmesiyle birlikte, PKK Güney Kürdistan'ı terk edecek değil ya! Yine PAK da bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine son verecek değil. Öyleyse, "PKK-Saddam işbirliği!"

Kısaca özetlenen gerçekler böyleyken, PKK'nin Saddam'la işbirliği yaptığı iddialarına kim, hangi mantıkla inanabilir? Gerçekler yerli yerine oturtulmak zorunda. Bu, halklara bir nebze de olsa duyulan saygının gereğidir. Ancak biz TC ve ilkel milliyetçilikten halklara saygı duymalarını ve dürüst davranmalarını bekleyecek kadar gafil değiliz. Şunu da belirtelim ki, gerçeklere dayandırılmayan iddiaların geri teptiği çokça görülmüştür. "Çamur tutmazsa izi kalır" mantığıyla hareket ediliyorsa, bu da tutmaz. Çünkü PKK iz tutmayacak kadar, halkımız nezdinde gerçek kimliği ve politikasıyla tanınıyor.

Talabani, Türkiye'yi dışında tutarak, "PKK, her 3 sömürgeci devletle işbirliği yapıyor" açıklamasında bulunuyor. Bunun Talabani'nin kendisine iade etmek ve buna onun yaptığı işbirlikçilikle övündüğünü de eklemek gerekiyor. Talabani'nin destek adı altında, kendi sınıf duygularını tatmin adı altında dünyada girmeyeceği ilişki kanalı yoktur. En başta Saddam'la işbirliğine giren yine kendisidir. Kaldı ki, Talabani ile Barzani'nin sömürgecilerle ve emperyalizmle geliştirdikleri ilişkiler Kürdistan'ı satma temelindedir, onur kırıcıdır ve halkımız için bir utanç tablosudur . Halkımızı ve halkımızın özgürlüğü için savaşanları en barbar bir yöntemle çukurlar açıp gömen TC için Barzani'nin temsilcisi Zabari, "Türkiye, bizim için bir köprü durumundadır. Ne mutlu oradaki Kürtlere. Keşke bütün devletler Türkiye gibi olsa. Buradaki Kürtler bunun ayırdında değil" sözlerini sarfedecek kadar alçalabiliyor. Şırnak'ta, Çukurca'da, Silvan'da, Göle'de, Hamur'da ve daha başka yerlerde Kürtler katledildiği için mi ne mutlu onlara! Talabani Barzani ve Zabari gibiler, devlet şekillenmesi halkların katliam ve inkarı üzerinde gerçekleşen –Kürtler bunun birinci sırasında– TC'nin en üst düzey yetkililerince karşılanıyor, öpüşüyorlar. Bu ne zamandan beri ve nasıl mümkün olabildi? PKK'ye yoksa bunun için mi saldırılıyor! PKK'nin adının bile geçmediği Arapça düzmece belgelerle (bkz. Özgür Gündem'in 21 Eylül 1992 tarihli sayısına) kimi nasıl kandırıyorlar?

Tekrar hatırlatmak gerekirse, PKK birleşik bağımsız bir Kürdistan'ı kurmayı hedeflemiştir. Bunun mücadelesini Kürdistan topraklarında vermektedir. Ve bir daha sömürgecilerin, işbirlikçilerin ve emperyalizmin sökmeye güçleri yetmeyeceği kadar, Kürdistan'a kök salmıştır. Bu güneş kadar açık ve yakıcı bir gerçektir. En kötüsünden bir işbirliği ve yine en kötüsünden bir bağımlılık politikasına yatmadan yaşayamayacak durumunda olanlar varsın düşünsünler. PKK için böyle bir problem yok. Hayat bu gerçeği her gün defalarca kanıtlıyor.

TC en büyük savaş suçlusu

Sömürgeciliğin başvurduğu en alçakça ve sahtekarca yöntemlerden biri de, akan kanların sorumlusu olarak PKK'yi göstermesidir. Burjuva basını, PKK'nin demokrasinin yolunu kapattığını iddia ederek ikiyüzlüce bir çarpıtmanın içine girmekte ve her kötülüğün temelinde PKK'yi arama utanmazlığını sergilemektedir.

Gerçekler çok farklı. Gerçekte demokrasiyi engelleyen, hatta tahammül bile edemeyen kim? En doğal insani hak ve özgürlüğü talep eden kim ve bu talebe en şiddetli bir terörle karşılık veren kim? Eşit koşullarda siyasi görüşmelere açık olan kim, bu yaklaşıma karşılık "terör örgütüyle masaya oturulamaz" ve "yüzyıl da sürse terörle mücadeleye devam edilecektir" diyen kim? Benzer soruları çok daha uzatmak mümkün

Devamı 22. sayfada

Katliamlar Kürt halkının özgürlük yürüyüşünü durduramaz

Baştarafı 1. sayfada

zandık" diye açıklamalarda bulunuyor. TC yaptığı katliamı bir zafer olayı olarak yorumlayabilir ama diğer taraftan kendi yıkılışını biraz daha hızlandırdığını da iyi görmelidir. Binlerce askeri güçle, tank, top ve panzerle savunmasız bir halka saldırmayı, yüzlercesini katletmeyi bir zafer olarak tanımlayan bir sömürgeciliğin artık yolun sonuna geldiği gerçeğini ortaya çıkarıyor.

Barbar Türk sömürgeci güçleri "zaferlerine" yeni "zaferler" eklemek için katliamlar zincirine başka halkalar eklemeye devam ettiler. Katliam şebekesi gibi çalışan MGK, gövde gösterisi biçiminde yaptığı Diyarbakır toplantısında yeni katliam kararlarını aldı. Alınan kararlarda partimize karşı, "Avcı Birlikler" kurulacak, kitle katliamlarının yanısıra bireysel terör uygulayacak. Parlamentoyu devre dışı bırakan Özal önderliğindeki MGK askeri yöntemlere devam edeceğini ve bu sorunu böyle çözeceğini kamuoyuna ilan etti. Bunun ardından Çukurca'ya askeri yığınak yaparak aynı yöntemle saldırdı. Gerekçe yine aynıydı: "PKK şehri bastı, biz de karşılık verdik." Oysa Çukurca'ya da gerilla baskını olmamıştı. 25 Ağustos'ta yapılan katliamın hemen sonrasında yoğun tutuklamalar başlatıldı. 12 yaşına kadar olan bütün erkekler gözaltına alındı, çoğu ölümüne işkencelerden geçirildi. Gözaltına alınanların sayısı 2000 kişiyi buldu. Şehirde sadece kadınlar ve küçük çocuklar kaldı. Kadınlar, ortalıkta kalan cenazeleri kokmasın diye toprağa gömdüler. Çukurca'da inceleme yapan ANAP milletvekili Esat Canan "yaşananlar, devlet terörünün kendisidir" diyerek vahşet karşısında gerçekleri dile getirememezlik edemiyordu.

Burjuva politikacıların bile şaşkınlığa düştüğü bu barbarlık örneklerini, faşist TC'nin askeri çevreleri "savaş zaferi" olarak tanımlamaktan büyük haz duyuyorlar. Kürt halkının özgürlüğe olan tutkusunu yok etmek amacıyla yapılan bu katliamların istenilen sonucu vermemesi yüzünden TC ne yapacağını şaşırmış durumdadır. Sessiz sedasız yapmayı planlamış olsa da, Kürdistan halkının sahip olduğu olanaklar yüzünden bunu bir türlü başaramıyor. Yoksa Çukurca'da yapmak istediği Şırnak'tan daha geniş boyutlu bir katliamdı. Partimizin şehir devrimleri taktiğini böyle yaparak boşa çıkarmayı amaçlayan düşman, gelişmelerin seyrine hakim olamayınca çöküşünü geciktirmek için askeri yöntemlere ağırlık vermekten başka çıkar yol bulamıyor. Her ne kadar insan haklarına saygılı olduğunu söylese de, iş gelip Kürdistan sorununa dayandığında bunların hiçbir önemi kalmıyor. Uluslararası savaş kurallarının hepsi gözardı edilerek tam bir kuralsızlık içinde hareket ediyor. Bu vahşi kuralsızlığı Çukurca Belediye Başkanı Macit Pirozbeyoğlu şu sözleriyle daha açık dile getiriyor:

"Kimseden umudumuz kalmadı. Ölülerimizi bile kaldıramıyoruz. İlçe kaymakamı yaralıların tedavi edilmesine bile izin vermiyor. Yemin ederim ki, ilçeye tek terörist dahi girmemiştir. Bu, hükümetin bilinçli bir senaryosudur. Vali bizi dinlemiyor. Askeri yetkililerle bağlantı kuramıyoruz. Hükümet bu konularda samimi değil. Samimiyse başta bakanlar olmak üzere buraya gelsinler, valisini, kaymakamını, jandarmasını çağırsınlar, her şeyi açıkça konuşalım. 7000 askerin bulunduğu ilçeye Apocu nasıl girecek? Bu, devletin yarattığı bir katliamdır. Daha önce de devlet sivil insanları taramıştı."

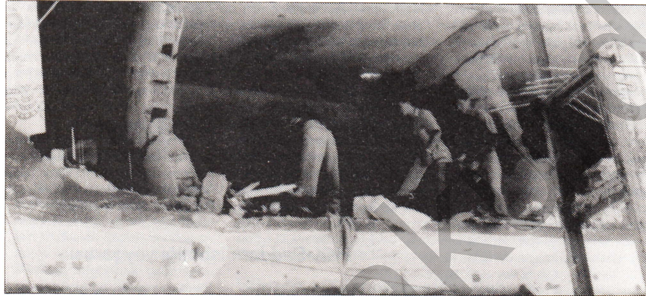
Sadece Macit Pirozbeyoğlu değil, Hakkari Belediye Başkan Vekili Ahmet Mühürdaroğlu da benzer açıklamalarda bulunuyor ve şunları söylüyor:

"Çukurca'ya gittim. İnsanlar öldürülmüş, yaralanmış, otuz ev varsa otuzu da yıkılmıştı. Bu PKK'nin işi değil, kesinlikle bu işte devletin parmağı var."

Bunları biz değil, devletin resmi görevlileri söylüyor. Oluşturulan heyet raporları biraz daha tarafsız bir bakış açısıyla incelense bunlardan yüz kat fazla gerçekçi sonuçlar çıkarmak mümkündür. Katliamların elebaşları ise, bunların yalan olduğunu iddia ediyorlar. Hatta İçişleri Bakanı İsmet Sezgin Şırnak katliamını bizzat gerçekleştiren Tugay Komutanı Mete Sayar'dan övgüyle söz ederek, *"Keşke onun gibi daha çok generalimiz olsa"* diyor. Demek ki, koalisyon hükümeti de, MGK'nın katliamlarıyla övünüyor. Ve bunu devam ettireceklerini çekinmeden kamuoyuna açıklıyor. Bu hükümet bu cinayetler işleme cesaretini, yetkisini kimden ve nereden alıyor? Ya da bu hükümet kimin adına bu katliamları gerçekleştiriyor? Türk halkının bunlardan yana olması mümkün değildir.

Sömürgeci-faşist TC Kürdistan'daki otoritesini yeniden sağlamak için halkımızı toptan yok etmeyi bile hedeflenecek kadar vahşi bir özelliğe sahiptir. Çünkü ardı ardına uyguladığı soykırımlar başka türlü izah edilemez. Şırnak'ta başlatıp Çukurca ve oradan da Hamur, Silvan, Göle'de devam ettirdiği imha uygulamaları bunu açıkça ortaya koymuştur. Halkımızı sindirmek için Göle'de katlettiği insanları çırılçıplak soyarak caddelerde dolaştırmıştır. Teşhir etmeye çalıştığı, "terörist, bölücü" diye tanımladığı ARGK gerillaları değildir, kendi caniyane yüzüdür. Uluslararası savaş kurallarına uymaya dahi tahammülü yoktur. Bununla da sınırlı kalmayıp yurtseverlerin ev ve işyerlerini top atışına tutması, otomatik silahlarla taraması, yakması tamamen halkın yaşam olanaklarının da ortadan kaldırılmasını amaçlamaktadır. Biraz insani duygulara sahip olan birinin bunlar karşısında duyarsız kalması için robot olması gerekir. Müslüman olduğunu ısrarla iddia eden hükümet, katledilen insanlar dini vecibeleri bile yapılmadan toplu mezarlara atarak üzerine toprak yığmıştır. Dozerlerle açılan çukurlara doldurulan insanların ortadan kaldırılmasıyla halk üzerinde etkili olacağını sandılar. Oysa Kürt halkı bunları gördükçe öfkesini ve hıncını daha çok yükseltiyor. Düşmanın üstüne örgütlü yürümenin bilincini daha iyi kavrıyor. Hükümet ise, gerçekleri gizlemek için yalan üstüne yalan uyduruyor. Hakkari Valisi Cemalettin Sevim'in Çukurca katliamından hemen sonra gazetecilere söylediği şu sözleri çok ilginç ve devletin suçluluğunu hemen ele veriyor:

"Orada gezecek, göreceksiniz her şeyi. Halkla görüşmeyin demiyorum. Gidin kaymakamla görüşün. Bilgileri benden alın. O halkın nasıl insanlar olduğunu bilmiyorsunuz. Bir polis kendi evini tarar mı? Çukurca'da bütün roketler resmi binalara atılmış. Üstelik bizim emniyetin elinde hiçbir roket ve o roketi atacak roketatar yok. Polis nereden bulup atacak!"

Göle, Hamur ve Silvan katliamlarında da buna benzer açıklamalar, katliamcılar tarafından yapılmıştır. Vali, "O halkın nasıl insanlar olduğunu bilmiyorsunuz" derken sadece ARGK gerillalarına değil, halkımıza "bölücü", "terörist" demektedir. Oysa Silvan'da katledilenlerin çoğu çocuktur. Peki bu çocuklar için ne demek gerekir? Bu açıklamalar bir halkın tümden hedeflendiğini fazlasıyla izah ediyor. Valiye neden böyle oldu diye sorulsa cevabı hazırdır: *"PKK'liler yaptı"* diyecektir. Madem bir polis kendi evini taramaz, o zaman halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşan ARGK gerillaları neden kendi halkını katletsin? Valiye sormak gerekir, acaba oluşturulan "Avcı Birlikler" hangi silahları kullanıyorlar? Onlar da gerilla gibi giyinip, gerillanın elinde bulunan silahların aynısını kullanıyorlar. Bunlar bilinmeyen şeyler değildir. Halkımız bu olayların sayısız örneklerine tanıktır. Basit gerekçelerle binlerce şehidin kanı, canı ve emeği pahasına yaratılan partimizin halk önderliğini halkımızın gözünde küçük düşürmek, karalamak artık kolay değildir. Halkımız düşmanını çok iyi tanıyor ve o yüzden birkaç katliam oldu diye her şeyi yüzüstü bırakıp gidecek değildir. İnsanlarımız şehirleri boşaltıp dağlara, gerillaya sığınıyorsa, barbar TC bundan geniş çaplı dersler çıkarmalıdır. Eğer o kadar kendisine çok güveniyorsa tankını, topunu, uçağını ve askerini Kürdistan'dan çeksin bakalım siyasi, hukuki ve kültürel kurumlarıyla Kürdistan'da kaç gün ayakta kalabilecek? Bir gün bile tutunamaz.

Gabar, Cudi, Tendürek, Ağrı, Herekol dağlarına havadan tonlarca bomba yağdırılıyor. Buralarda sadece insanların katliamı değil, doğanın da katliamı yapılıyor. Binlerce hektar orman gerilla sığınakları diye yakılarak yok edilmiştir. Kürdistan'ın doğasının görkemliliği bile düşmana büyük korkular salmıştır. Kürdistan, TC açısından doğasıyla, hayvanlarıyla ve insanlarıyla artık korkulan bir ülke haline gelmiş bulunmaktadır. TC böyle yapmakla Kürdistan'ı bir harabeye, bir mezarlığa çeviriyor ama bu durum aynı zamanda kendi sonunun da geldiğini göstermektedir. Ülke içinde sağladığı mutabakat, daha doğrusu yarattığı kamuoyu sessizliği de patlama aşamasına gelmiş durumdadır. Siyasal çözümden yana olanların sayısı her geçen gün daha da artmaktadır. Her gün onlarca evladının neden bu savaşta öldüğünü Türk halkı artık düşünmeye başlamıştır.

Uluslararası alanda TC'ye karşı çıkan ciddi bir muhalefet henüz yoktur. Emperyalist devletler bakalım nereye kadar bu sessizliğini koruyacaktır? İşler öyle bir aşamaya gelmiş ki, ulusal kurtuluş mücadelesi hiçbir engeli tanımadan yoluna devam etmekte ve ulusal devlet olma aşamasını yaşamaktadır. Emperyalizmin duyduğu kaygı Ortadoğu'da muhtemel gelişmelerin olması durumunda nasıl tavır takınacağı konusundadır. Bütün güçleriyle ortaklaşa yapmaya çalıştıkları, partimizi halktan tecrit etme çabaları ne yazık ki tutmamış, tersine bir seyir izlemiştir. TC'nin yıllardır söylediği "bunlar komşu ülkelerden gelmektedir, yurt içinde hiçbir varlıkları yoktur" biçimindeki yalanları da emperyalizm tarafından artık geçerliliğini yitirmiştir.

İşbirlikçilerle Ankara, Washington, Paris ve Londra'da yapılan ikili görüşmelerle partimizin imhası amaçlandı. Ama partimizin güçlü taktikleriyle bunlar da boşa çıkarıldı. Sonuçta emperyalizm de PKK'siz bir çözümün mümkün olamayacağını iyice anladı. Yoğun katliamlara hiç ses çıkarılmaması da emperyalizmin bir taktiği gereğidir. Reformist çözümleri amaçlayan "ezelim de çözelim" politikasının sahiplerinin son günlerde bundan da pek umutlu olmadıkları anlaşılmaktadır. Bugün TC de, emperyalizm de katliamların sonuçlarından müthiş korku duymaktadırlar. Çünkü katliamlar halkımızı daha fazla partimizin saflarında yer almaya götürmüştür. Güney'de Kürt halkının yaşadığı ızdırap, açlık ve sefalet insanlarımızı dış güçlere dayanmaktan ziyade, kendi özgücüne dayanmaya zorlamıştır. Sahte önderliklerin ülkeyi sömürgeci güçlere peşkeş çekmeleri ve halkımızı katlettirmelerinin altında yatan gerçekler partimizin müdahalesiyle iyice ortaya çıkarılmıştır. Uluslararası alanda bu yönlü yaklaşımların yavaş yavaş terk edilmeye başlandığı, daha rasyonel çözümler üzerinde durulduğu da gözlemlenmektedir.

Şimdi barbar TC kan dökerek, yakarak, yıkarak bir sonuca ulaşamadığı için, bu onun bunalımını daha da derinleştirdi. Katliamlar dizisi yine devam edebilir. Önemli olan TC'nin ne yapmak istediği değildir. Halkımız neye karar vermişse onu da mutlaka uygulayacaktır. Katliamlar onlarca insanımızın ölümüne yol açsa da halkımız arasında birlik ve bütünlük daha da gelişip güçlenmektedir. Şırnak, Çukurca, Göle, Silvan, Hamur bugün kana bulandı, acılara boğulmak istendi. Beyinlere korku salınarak sömürgeciliğe boyun eğdirilmeye zorlandı. Kürdistan halkı, korkuyu yenmiş, yerle bir etmiş bir halktır. Düşürülmüş kişiliğini kurtarmak için ölümüne bir kavga yürütüyor. Bütün bunları da partimizin önderliğinde gerçekleştiriyor.

Demirel "PKK bir cinayet örgütüdür. Kim PKK'yi destekliyorsa kan dökülmesini istiyor" diyor. Kimin cinayet işlediği, kimin bir ölüm makinesi gibi çalıştığı, kimin oluk oluk kan döktüğü yapılan katliamlardan iyice anlaşılmıştır. Kürdistan'ın çoğu il ve ilçelerine inceleme heyetlerinin sokulmaması, basına kapatılmasının nedeni nedir? Madem katliamları PKK yapıyorsa, TC bundan niye kaygı duyuyor? Çünkü iğrenç suçlarını kimsenin duymasını ve bilmesini istemiyor da ondan. Yoksa tersi bir durum söz konusu olsaydı barbar TC oralara dünyayı yığardı, kapıları ardına kadar açardı. İran'a "PKK terör örgütüdür" dedirtmek için uydurmadığı yalan, tasarlamadığı senaryo, sınırötesi operasyon ve vermediği taviz kalmadı. İran'ın "PKK terör örgütüdür" dediğini belirten burjuva basını, bunu günlerce sürmanşet yaptı. Bu kadar ikiyüzlüce, sahtekarca ve canice halkımızın kanına giren TC sömürgeciliğinin gerillalarımızın güçlü vuruşları karşısında kaybetmekten başka bir yolu yoktur, istediği kadar engeller çıkarsın, istediği kadar reformist çözümler tasarlasın halkımız bir daha asla geriye dönmeyecek bir yürüyüşü başarıya ulaştırmada sonuna kadar kararlıdır. Katliamlar Kürt halkının bu yürüyüşünü durduramayacaktır.

Faşist TC sadece halkımıza karşı değil, bütün ilerici insanlığa karşı bir suç işlemiştir ve işlemeye de devam etmektedir. Partimiz siyasal çözümlerden yana olduğunu tüm dünyaya defalarca açıklamıştır. TC cinayetlerden yana olmadığını göstermek istiyorsa kan dökmekten vazgeçmelidir. Şu hiçbir zaman unutulmamalı ki, halkımızın ordu gücü katliamların hesabını ağır ödettirecektir. TC katliam yapmayı kendilerinde hak görüyorsa, o zaman gerillalarımız da bunun karşılığını vermeyi kendisinde doğal bir hak olarak görmektedir. Kürdistan'ı kan gölüne çevirmek isteyenlere tek söyleyeceğimiz söz budur.

Türkiye'de iflas eden particilik ve yeni partileşme arayışları

Baştarafı 1. sayfada

bunlar yer altında, çeşitli mezhepler biçiminde, özellikle dağlarda gizli gizli yaşarlar. Alevilik dediğimiz olay da zaten biraz böyledir. Alevilik aslında resmi sünni Osmanlı-Türk-Arap ve İran partilerine karşı gizli muhalif tavırdır. Bu yüzyıllar boyu sürdü ve halen de günümüzde etkileri önemlidir.

Tanzimat dönemine doğru geldiğimizde, Batının etkisi altına girme dönemi başlar. Bu etki Selçuklular'da ve Osmanlılar'da yaşanan Bizans etkisi kadardır. Bizans yanlıları, onların işbirlikçileri vardı. Selçuklu ve Osmanlı devletlerinde var olan böyle bir particilik tıpkı günümüzdeki burjuva partilere benziyor. O zamanın iktidar partilerinden kimisi Bizans yanlısı, kimisi de tam Bizans karşıtı bir konumdaydı.

Aslında cumhuriyet bir nevi İttihat Terakki'nin doğal bir sonucudur. M. Kemal, İsmet İnönü ve cumhuriyetin diğer kurucu kadrolarının hepsi İttihat Terakki ve Batı yanlısıdır. Sözümona modernizmi temsil ediyorlar. Türk burjuvazisinde umut görüyorlar ve bunu reformist bir temelde yapmak istiyorlar. Bu partinin ana ilkeleri bunlardır. Yunan işgalini de bahane edip, bir hamle yapıyorlar. Kuvayi Milliye biçiminde örgütlenerek daha güçlü burjuva partisi haline geliyorlar. Zaten Cumhuriyet Halk Partisi dediğimiz olay da, en derli-toplu Türk burjuva partisidir.

Yine beylikler var dedik. Birçok beyliğin temsilcileri vardır. Bu, günümüzün Türkiye'sindeki gibi; işte, filan bölgede filan parti ne kadar güçlüyse, o zaman da filan bölgenin temsilcileri veya klikleri vardır. Fakat çok ilkeldirler; öyle fazla bilimsel bir ifadeye kavuşan oluşumlar değiller. Zaten Ortadoğu'da genelde öyle gelişmiş particilik yok. Günümüzde Avrupa'da gördüğümüz gibi particilik gelişmemiştir. Bir tarafta devlet vardır, diğer tarafta ise devletin ezdiği ve zaman zaman da isyanlarına yol açtığı alttakiler vardır.

Batı etkisinin gelişmesiyle birlikte bu sefer Batı yanlısı partiler doğmaya başlar. Tanzimatçılar, yine Jön Türkler partisi gerçekten artık islamiyete dayalı particilik yerine, Batının kapitalist felsefesine açık olan kurtuluşu bulma dönemini başlatır. Jön Türk partisi gerçekten 18. yüzyılın ikinci yarısından itibaren devleti reformlarla, Batı uygarlığı çerçevesine yamamaya çalışan bir hareketti. Artık geriliklerden kurtulamayan, yapısını yenileyemeyen Osmanlı imparatorluğuna reform yoluyla kendini yaşatma şansı verdirmek için, Batıcılık fikirlerini, Batı'nın tekniğini, bilimini, hatta kültürünü, giyim-kuşamını yansıtmaya çalışır. Tabii bunun yanısıra, eski parti de vardır. Eski parti "tutucuların partisidir" diye lanse edilir. Bu, daha muhafazakar ve dindar olan kesime dayanır. Bu çelişki 19. yüzyılın ikinci yarısına kadar çok gelişir ve hatta şiddete dönüşür. Saltanat içine bile yansır; Jön Türk yanlısı sultanlar ile katı islamcı geçinen sultanlar biçiminde iki klik oluşur.

Bu dönemde İttihat Terakki kurulup tam devlete damgasını vuracağı düzeye getirilir. Yine İttihat Terakki'yle yeni aşamaya ulaşılır. İttihat Terakki gerçekten modern bir partidir. Türk burjuvazisinin öncülüğünü yapar. Devlete dayanarak Türk burjuvazisini oluşturmak ve Türk ulusçuluğunu yaratmak ister. Müslümanlığı da Türk ulusçuluğunun hizmetine koşturmak ister. Bilindiği gibi bu konularda çok etkili faaliyet yürütür. Darbe yapar. Özellikle ordu ve aydınlar içinde çalışır. Sonuç 1908'de tam iktidarı ele geçirmede önemli bir adım atarak sultanı düşürür. Ve böylece Osmanlı imparatorluğunun yıkılışıyla birlikte, cumhuriyete ulaşmada temel kaldıraç rolünü oynar.

Aslında cumhuriyet bir nevi İttihat Terakki'nin doğal bir sonucudur. M. Kemal, İsmet İnönü ve cumhuriyetin diğer kurucu kadrolarının hepsi İttihat Terakki ve Batı yanlısıdır. Sözümona modernizmi temsil ediyorlar. Türk burjuvazisinde umut görüyorlar ve bunu reformist bir temelde yapmak istiyorlar. Bu partinin ana ilkeleri bunlardır. Yunan işgalini de bahane edip, bir hamle yapıyorlar. Kuvayi Milliye biçiminde örgütlenerek daha güçlü burjuva partisi haline geliyorlar. Zaten Cumhuriyet Halk Partisi dediğimiz olay da, en derli-toplu Türk burjuva partisidir. Bu parti, genç Türk burjuvazisinin hem siyasi hem askeri ve hem de ekonomik alanda iktidar olarak gelişmesine önderlik eden, çok farklı merkezlerle ilişkiye geçen ve dönemin faşist partilerine benzeyen bir parti olarak karşımıza çıkar. Etkilenmesi vardır: Hitler'den ve Mussolini'den; hatta onları etkiler de. Yine o dönemin komünist partilerinden de esinlenir. Bilindiği gibi tek parti dönemi, tek şef dönemi, faşizmin bir biçimi dediğimiz dönem kabus gibi çöker halkların üzerine. Öte yandan birkaç liberal burjuva nitelikte parti daha ortaya çıkarılmak istendi. Terakki Perver Cumhuriyet Fırkası, Serbest Fırka başarısızlığa uğradı. Bunun nedeni, burjuvazinin zayıflığından dolayı onun diktatörlük uygulamasıdır. Nitekim öyle hareket etmek zorunda. Çünkü burjuva demokrasisine yol verecek gücü yoktur. Devlete dayanarak çıkış yapmak ister ve yapar da.

I. Dünya Savaşı'nda sonra uluslararası koşulların da zorlanması sonucu belli bir kapitalist birikimin, sermayedar sınıfın doğuşuyla birlikte, biraz daha burjuvazinin kanat partileri doğar. Örneğin DP çıkar ortaya. DP biraz daha kapitalistleşmeye ağırlık veren bir çizgi izler. Devletin, kapitalist gelişmedeki rolünü biraz da özel kesimlere dayanarak yapar; toprak kapitalizmine, ticari kapitalizme ağırlık veren bir programla ortaya çıkar. Yine burjuva parlamentoculuğuna biraz daha güç kazandırmak ve ordu ağırlığını da biraz daha sınırlandırmak ister. Bürokrasiyi bu program çerçevesinde geliştirir.. Ve halkın da bu partiye duyduğu tepki, mevcut sosyal gelişmenin daha çok bu devlet programı temelinde hız kazanması nedeniyledir. Uluslararası koşullar da uygunluk arzedince bu parti belli bir gelişme şansını yakalar ve bilindiği gibi Türkiye'de kapitalizmi biraz geliştirir. Fakat öte yandan içte ordu ve sivil bürokrasinin çıkarlarının biraz sarsılması da vardır. Buna karşı geliştirilen tepkiye CHP öncülük eder ve parti olarak destek sağlar. Bu ortamda bildiğimiz gibi 27 Mayıs darbesi gerçekleştirilir. Bu darbe de bir kliğin darbesidir. Bu bir burjuva kliğidir. Özellikle içindeki subayların tepkisinin ifadesidir. Bildiğimiz gibi bu darbe daha geniş bir burjuva demokrasisine açılmak zorunda kalır. Sınırlı da olsa, tekelciliğe karşıt olmakla birlikte, DP'nin politikalarına veya örgütlenmesine vurduğu darbeler daha geniş burjuva demokrasisine adım atmaya zorlanır. Bunun sonucunda çok parti ortaya çıkar, ama partilerin hepsine de devleti esas alan partiler diyebiliriz. Bütün bu partiler devleti savunarak, "onu en iyi ben savunurum" propagandasını yaparlar.

Nitekim Türk egemenlerinde resmi partileşme düzeni için söylenecek tek şey varsa o da, tüm partilerin devlete dayalı ve bu temelde devlet fideliğinde yetişmiş olmalarıdır. Devlet, partilerle kendini maskelemek ve yürütmek ister. Ancak bu temelde partilere izin verilerek yasalar çıkarılır ve bunun sonucunda particilik başlar. Dolayısıyla bu, toplumun ihtiyacına dayalı bir partileşme değildir.

Türkiye'de özellikle 1960'lar sonrasında gerçekleşen partileşme, devletin ihtiyaçlarına dayalı partileşmedir. Hatta küçük-burjuvazinin ihtiyacına bile dayanmayan bir partileşmedir. Ortam buna da yasaktır. İşçilere dayalı bir partileşme ise hiç değildir. Öyle ki, büyük burjuvazinin bir partileşme biçimi olan DP bile yasaklanmıştır. Özellikle devletin militarist ve bürokratik niteliğine en iyi karşılığı vermeyi amaç edinen partileşmelerden devletin bürokratik niteliğine kim en iyi karşılığı veriyorsa, kim buna dokunmuyorsa o particilik devletten izin alarak yaşama hakkını bulur. Nitekim devletin birtakım illeri vardır; bunlara dokunmayıp en güçlü şekilde işlerlik kazandıranlar iktidar olurlar. Bu anlamda Türkiye'de partileşmede ölçüt, devleti savunmadır. Devletin propaganda ölçütleri; devletin daha uzun ömürlü kılınması ve böylece daha az zarara uğraması temelinde alınmış olan tedbirler paketi dahilindedir. Ve bu yüzden de Türkiye'de particilik güdük kalır.

Türkiye'deki particiliğin Batıda olduğu gibi çok köklü bir geleneği olmaz. Mesela Avrupa'da hem burjuvazinin ve hem de emekçilerin yüzyıllardır oluşturduğu partiler vardır. Bu partiler devlete dayalı oluşturulan partiler değildir. Hatta bunlar devlete hakim de olabilirler ve hükümete de geçebilirler. Gerçekten de bunların parti olarak varlıkları güçlüdür. Örneğin bir Alman Sosyal Demokrat Partisi, bir Fransa Sosyalist Partisi, bir İngiltere Muhafazakar Partisi ve yine bunun gibi hemen her Batı ülkesinde devletten daha etkili veya devlete biçim veren ve hatta gerekirse devleti aşan partiler söz konusudur. Öte yandan bu partilerin devlet tarafından öyle kolay kolay kapatılamadığını da biliyoruz. Bu partiler devlete değil de, devlet biraz bu partilere dayalıdır. Türkiye'deki partileşmede ise, biraz bunun tersi söz konusudur.

Demek ki, Türk burjuvazisinin doğuşu ve yine Türk uluslaşmasının gelişim koşulları devlete damgasını vurarak bu duruma yol açmıştır. Bu da devleti demokratikleştirmek yerine diktatörlük biçiminde gelişmesine yol açmıştır. Demokratik partileşmeye bu nedenle izin vermiyorlar. Burada koşulan tek şart, partileşmenin devletin lehinde, emekçilerin ise aleyhinde olmasıdır. Örneğin bir Avrupa'da Hitler, Mussolini, Sovyetler'de -emekçiler adına da olsa- Stalin'in gerçekleştirdikleri oluşumlar devlete egemen oldular. Türkiye'de de genç Türk burjuvazisi, başlangıçta çok tekelci bir biçimde devlete sahip olmak ve onu bağnazca kullanmak zorundaydı. Zayıf olan devletin birkaç partiye müsamaha gösterecek gücü yoktu. Bu nedenle de sağlıklı bir partileşmeye fırsat verilmez. Ancak daha sonra kapitalist temel geliştikçe ve çelişkiler yoğunlaştıkça partileşme ihtiyacı da artar.

Toplumda özellikle belirgin olarak partileşme ihtiyacı 1946'larda, 1960'larda ve 1970'lerde gelişti. Böylece Türk particiliği bir aşama kaydetti. Bu temelde Türk particiliği, her ne kadar devlet particiliği olmaktan kurtulamadıysa da, giderek daha belirgin bir biçimde sosyal kesimlerde ortaya çıkan çelişkiler veya sosyal gruplara -henüz sınıf diyemiyoruz- dayanmak zorunluluğunu hissetti. Bu sefer gelişen burjuva sınıfları arasında "en iyi ben hizmet ederim" biçiminde bir yarış başladı. Bunun bir sonucu olarak 1960'lar sonrasında Adalet Partisi, Cumhuriyetçi Köylü Partisi, Türkiye Partisi gibi bir sürü parti doğdu. Bu arada emekçilerde de partileşme çabaları görülür. Türkiye İşçi Partisi bu çabaların bir sonucu olarak ortaya çıkar.

Bu, partileşme olayında yeni bir seden akımlar doğdu. Bu akımlar kendilerini gizli parti olarak ilan ettiler CHP kendini bu ortamın solunda buldu. Ecevit önderliğinde kendini bütünüyle dönüştürdüğünü iddia eden bir konuma geldi. Neden? Çünkü gelişen sosyal yapı ve yapıdaki gelişmeler, farklı çıkarlar ortaya çıkarıyordu. Bu yeni durum, partilerin niteliğinin değişmesine yol açtı. Nitekim bu çıkarların temsili adına irili ufaklı birçok parti doğdu.

1980'lere doğru geldiğimizde bu partileşme süreci büyük bir kargaşaya yol açtı. Particilik, neredeyse devletin başını yiyecekti. Devlete hizmet etmesi gereken partiler devletin başına bela olacaklardı. Buna bir de emekçilerin hazırlıksız ve pek de ciddi taktiklere dayanmayan çıkışları da eklenince kargaşa daha da arttı. Bu durum karşısında kendisini en güçlü bir parti gibi örgütlü tutan devlet -buna ordu partisi diyoruz- müdahale etti. Zaten Türkiye'de her zaman temel parti ordu partisidir. Devlet tehlikeye girince, bu parti işe el koyar. Nitekim 1980'de yine öyle bir durum yaşandı. Bu sefer generallerin sayesinde kurulan cunta "devlet elden gidiyor", "particilik büyük bela oldu, devlete fayda yerine zarar veriyor" diyerek iktidarı direkt kontrol altına aldı ve partilerin hepsine de yasaklamalar getirdi. Neden? Çünkü, bu partilerin devletin başına bela olmuş partiler olduğunu söyledik.

Tabii bu durumda ulusal-sosyal gelişme daha da yoğunlaştığı için, bu süreç partisizlik biçiminde uzun süre devam ettirilemezdi. Bu nedenle daha 1980'lerin ortalarına gelmeden -ne kadar denetim altına alınırsa alınsın- bir sürü parti tekrar ortaya çıktı. Bu partiler de felsefe itibarıyla devleti savunmaktan kurtulamıyorlar. Fakat çelişkiler yoğun olduğu için, hepsinin aynı biçimde devlete hizmet edecekleri düşünülemez. Çelişkiler oranında farklı görüşler ortaya çıkacak ve bu da devlete farklı yansıtılacaktır. Fakat "devletin birliği ve bütünlüğü"nün savunulması hepsinin ortak noktasıdır. "Milletin, ülkenin birliğine ve bütünlüğüne bağlıyız ama her sosyal kesimin çıkarı farklıdır" şeklinde hareket etmeleri de aralarındaki çelişkinin şiddetlenmesine yol açıyor. Sosyal dönemi ifade eder. 1946'larda CHP ikiye bölünmüş ve bu dar tabanlı bir partileşmeydi. 1960'lardan sonraki süreçte daha geniş kesimlere dayanma iddiasında olan bir partileşme söz konusudur. Yine 12 Mart 1970 darbesinden sonraki süreçte ise, sosyal taban daha geniş tutulmak zorunda kalındı. İlk defa bu dönemde devlet dışı olarak güçlü odaklar ortaya çıkmaya başladı. Özellikle sol, sosyalist kesimde devlete karşıtlık temelinde halktan, işçi-köylüden bahsedilmeye başlandı; kesim dedikleri köylülerdir, işçilerdir, sanayicilerdir, tüccarlardır ve mali sermayeyi ellerinde bulunduranlardır. İşte bu kesimler, partilerdeki farklılaşmayı ve aralarındaki çelişkilerin kızışmasını da beraberinde getiriyorlar. Özellikle emekçi kesimler, düzenle küçümsenmeyecek düzeyde bir çelişki içindedirler. Dolayısıyla partileşme için geniş bir zemin söz konusudur.

Nitekim Türk egemenlerinde resmi partileşme düzeni için söylenecek tek şey varsa o da, tüm partilerin devlete dayalı ve bu temelde devlet fideliğinde yetişmiş olmalarıdır. Devlet, partilerle kendini maskelemek ve yürütmek ister. Ancak bu temelde partilere izin verilerek yasalar çıkarılır ve bunun sonucunda particilik başlar. Dolayısıyla bu, toplumun ihtiyacına dayalı bir partileşme değildir.

Öte yandan Kürdistan, yeni durumuyla başlı başına bir partileşme

alanıdır. Kürdistan'daki partileşme, ideolojik düzeyde de olsa 1975'lerde başlamıştır. 15 Ağustos Atılımı'yla bu daha da üst bir aşamaya ulaştı. Daha önceki dönemde ise bilindiği gibi Güney Kürdistan'a dayalı olarak gelişen KDP partileşmesi Türkiye'deki Kürdistan parçasına yansıyınca ajan partileşme karşımıza çıkıyor. 1971 sonrası Kürtlerin Türk solundan kopuşu, Türk ağırlıklı partileşmelere biraz yol açar. Fakat bunlar ideolojik gruplar olmaktan kurtulamazlar. PKK biraz daha politikleşerek, 15 Ağustos Atılımı'yla biraz daha askerileşerek Kürdistan'da en ciddi bir partileşmeyi ortaya çıkardı.

Türkiye'deki partileşmeler güçlü sosyal temellere dayanma olanaklarını sağlamadıkları, özellikle hazineden yardım alarak devlete olan hizmete bağlı oldukları için tabansız lider partiler veya çıkarlar temelinde birbirlerini bağlayan kesimler diyebileceğimiz nitelikte partiler oluşmuştur. Sınıflarıyla tanışmadıkları için, kendi sınıf tabanlarından ve temelinden yoksundurlar. Sınıfın doğru tanımını yapma ve yine sosyal kesimlerin çıkarlarını gerçek temellerde programlama olmamıştır. En önemlisi de kendi kadrosunu ve doğru yaşam tarzını yaratamamıştır. Dolayısıyla böylesi bir partileşmede, önderliğin konumu da bundan pek farklı olmaz. Örneğin, bir bakarsın nereden geldiği pek belli olmayan bir lider ortaya çıkmıştır. Kimbilir, devletin bir ajanı veya MİT'in allayıp pulladığı bir liderdir. Böylesi bir liderlik, devletin imkanlarından yararlanarak bir ahbap-çavuş grubu oluşturur. Sınıf ve sosyal kesime ilişkin doğru dürüst bir değerlendirmesi yok; buna rağmen başlar particilik yapmaya. Ya ordu yanlısı, ya güçlü sermaye yanlısı, ya uluslararası tekeller ya da Amerika yanlısı bir proje oluşturur. Bu proje bir partiye dönüştürülür. Böyle olunca doğal olarak bu partiler tabansız veya bir anlamda dayandıkları sosyal kesimleri tam ifade etmeyen partiler olarak karşımıza çıkar. Fakat buna rağmen bütün ulusa hitap etmek isterler. Yine devletin bütün çıkarları yanında, emekçilerin ve köylülerin de çıkarlarına bağlı olduklarını söylerler. Tabii ki, bu tür bir partinin bütün ulusun, bütün devletin ve bütün sınıfların partisi olması mümkün değildir. Bu çok çelişkilidir ve dolayısıyla söz konusu partilerde kargaşaların artması, bölünmelerin gelişmesi kaçınılmaz olur. Ve yine bu, en önemli bir etken olarak bu partileri iflasa götürür. Gerçekte ise bu sistemin daha pürüzsüz işleyebilmesi için tabanın, emekçi kesimin homurdanmaması, kendi çıkarlarına sahip çıkmaması gerekir. Nitekim amaçlanan da budur. Çünkü eğer emekçiler çıkarlarına sahip çıkmazsa düzen partileri veya devlet partileri "al gülüm, ver gülüm" havasıyla iktidarı birbirlerine devreder ve götürürler.

Biliyoruz ki, tarih boyunca bu böyle süregelmiştir. Fakat çelişkiler arttıkça ve devrimci partiler dönemi de biraz başlayınca, onlar da tabandan zorlanıyorlar. Tabii ki zorlandıkça da CHP "sosyal-demokratlaştım" ve DP, AP de "liberalleştim" diyecekler. Dolayısıyla bu, giderek sosyal kesimlere dayanma ihtiyacını ortaya çıkarır. Bunun da geçiştirilmesi için yalana dayalı bir propagandacılık başlatılır. Bütün bunlar kendilerini ayakta tutmak ve iktidarı sürdürmek için yapmaya çalışırlar.

Bu partiler gerçekten oynanmak istenen oyunun basit araçları olmaktan kurtulamazlar. Fakat günümüzdeki yeni partileşmeler üzerinde dururken, bu eski partileşmelerin iflas etmelerinin en önemli bir nedenini Kürdistan'daki savaşa bağlamak gerekir. Örneğin Kürdistan'daki savaşta PKK neye dayanıyor? Hem emekçi ve hem de geniş yurtsever kesimlere dayanıyor. Bu temelde ulusal çıkarlar kadar toplumsal çıkarları da iyi görüp değerlendirebilen bir harekettir. Yani gerçek anlamda bir partileşmeyi temsil ediyor. Hem ideolojik, siyasi çizgi düzeyinde ve hem de pratik, örgütsel, eylemsel düzeyde bunu başarmasıyla birlikte, Türk partileşmesi allak bullak oldu veya Türk parti sistemi işlemez duruma geldi. Nedeni açıktır. Türk partileşmesinin gerçek yüzü ortaya çıkarılarak, bu sahte niteliğiyle işlemez duruma getirildi. Bu nedenle PKK biçimindeki bir partileşme, Türkiye'de de partileşmek isteyenlerin dikkate alması gereken bir örnektir ve alınıyor da. Nitekim daha dün Özal şunu söylüyordu: "Partiler halka dayanmak zorunda, partiler halkın çıkarlarını korumak zorunda..." Aslında bunları belirtirken, TC partilerinin havadan partiler, balon partiler veya çok devletçi, tek tek kişilere bağlı olan, sosyal temelleri olmayan partiler olduğunu itiraf ediyor.

Çok açık ki, bu partilerin dönemi de sona ermiştir. Yerine sosyal temellere dayalı çok gerçekçi programları olan bir partileşmeye ihtiyaç vardır. Bu gerçeği rejimin sözcüleri de itiraf ediyor. Bu gerçeği itiraf ettiren gerçek, özellikle son dönemlerde bütün partilerin mücadelemize yönelik aldığı tavırların yetersiz kalıp sonuç alamamasıdır.

Bu durumu biraz daha yakından değerlendirmek gerekiyor. TC parlamentosundaki tartışmaları biliyoruz. Yine Kürdistan sorununun nasıl daha iyi bastırılacağı yönünde koparılan fırtınaları da biliyoruz. Demirel'den tutalım İnönü'ye, Ecevit'ten Yılmaz'a, Erbakan'a ve Türkeş'e kadar hepsi her türlü "terör"e karşı en iyi birliği-bütünlüğü sağladılar. Çok açık ki bu particilik tutarlı bir particilik değildir. Eğer tutarlı bir particilik olsaydı, en büyük tehlike olarak gördükleri "terör"e karşı birlik ve bütünlükçü politikaları temelinde sonuç alırlardı. 1992 yılının başından beri bu politikada güvenle birleştiler, kayıtsız şartsız destek verdiler. Ancak sonuçta, PKK'ye karşı geliştirilen bu ortak tavrın TC'yi kurtarmaya yetmediği ortaya çıkmıştır. Hatta bunun da ötesinde, partilerin tüm maskeleme çabalarına rağmen devletin daha fazla deşifre olmaktan kurtulamadığı görülmüştür. Bu paravan partiler, devleti ne savunabildiler ve ne de bir düzene sokabildiler. Eğer devrimci örgüt ve partiler olmasaydı, bu partiler belli bir süre daha devletin ve temsil ettikleri kesimlerin çıkarlarını koruyabilirlerdi. Ama tutarlı bir devrimci çizgi sürekli bu çıkarların üzerine giderse, bu paravan partiler, bırakalım devleti savunmalarını, onun başına bela olmaktan bile kurtulamazlar.

Demek ki PKK'nin gelişen doğru partileşmesi, bunun doğru örgüt ve eylemliliği karşısında maskelerini sıyırmak zorunda kalıyorlar. Bu da, söz konusu partilerin son derece basit kurulduklarını, pek halka, sosyal kesimlere dayanmakla alakalarının olmadıklarını itiraf etmeleri anlamına geliyor. Her şeyden önce PKK'nin ortaya çıkardığı gerçek şudur: Partileşmek için halka dayanacaksın, bunun doğru programına, örgütüne ve eylemine sahip olacaksın. Türkiye soluna, diğer devrimci-sosyalist güçlere doğru partileşme üzerine söylediğimiz de budur. PKK gelişme yaratan müthiş bir partileşme olayıdır. Neden Türk solunun kırk parçalı partileri ortalıkta yoktur? Halk gerçeği görüyor ve bunlara PKK örneğini veriyor. Fakat onlarda bu yetenek yoktur. Bu nedenle hızla azalıyorlar. Kalanlar da artık iflas bayrağını çekmekle karşı karşıya kalmaktan kurtulamıyorlar.

Solda durum budur. Bunun elbette anlaşılır nedenleri vardır. Çok somut olarak halkın PKK gibi bir partileşmeyi aradığı açıktır. Bunların da yaşam tarzlarıyla, inançlarıyla, örgüt ve eylem biçimleriyle güçlü bir partileşmeyi yaratamayacakları ortaya çıkmıştır. Bunun da sonu tasfiyeciliktir. Nitekim solun son yıllardaki büyük tasfiyeciliği de bu nedenledir. Ya PKK gibi olacaksın ya da tasfiye olacaksın; ama olan tasfiyeciliktir.

Burjuva partilerine de aynı etkiyi yansıttık. Partileşeceksen PKK gibi partileşeceksin; olamazsan fazla değerin olmaz ve devlet tarafından da ezilirsin... Aslında ortaya çıkan da bu oldu. İşte en güçlü partileri ANAP güçten düştü. Sosyal-demokratlardaki sözde bölünmeler nedendir? Yine DYP, MÇP, RP gibi ne kadar parti varsa hepsinde bir kriz, bunalım, bölünme ve erime söz konusudur. Nitekim burjuva basını bunu her gün aynen açıklıyor. Bunun yanısıra artık halkın partilere ilgisinin kalmadığı, hiç kimsenin medet ummadığı belirtiliyor. Bu doğrudur. Çünkü bunların halkın partileri olmadığı ortaya çıkmıştır.

Bu önemli bir gelişme durumudur. Eğer burjuva partileri halkı aldatabilselerdi, bu onlar için önemli bir avantaj olurdu. Özellikle Kürdistan'da bu partiler ve devlet güçleri etkili olabilirlerdi.

Fakat biz yarattığımız partileşmeyle buna izin vermedik. Bu partilerin artık halkı aldatamamaları ve hatta kendilerini bile koruyamamaları nedeniyle ordu açık güç olarak devreye girdi. Ordu hemen hepsine "çekil şu köşeye" dediğinde hepsinin çekilmesi, Türk particilik sisteminin nasıl iflas ettiğini gösterir. Tabii bunu bizim yürüttüğümüz mücadele ortaya çıkarmıştır. Eğer mücadelemizi önleyebilselerdi, bu partileşmeler, sistemi kendi aralarında rahatlıkla işletebilirlerdi. Fakat doğru esaslara dayalı halk partisi dönemini başlatmamız, bunun Kürdistan'daki güçlü örneğinin Türkiye'yi doğrudan etkilemesi, eski model burjuva partiler döneminin kapanmasına yol açmıştır.

Burjuva partilerinde ortaya çıkan son dönemlerdeki krizler, derin bunalımlar ve yeni arayışlar, özellikle PKK'nin Türkiye siyasi ortamına yaptığı müdahalelerle yakından bağlantılıdır. Ortaya çıkan yeni siyasi tablo bunun bir sonucudur. Devlet buna hazır olmadığı gibi, öyle bunun karşısında yetenekli particilik ya da particiler de yoktur. Hepsi devletten ulufe almaya alışmış nitelikte olan partilerdir. Eskiden Yeniçeri partileri vardı; padişah onlara ulufe dağıttığında, "Çok yaşasın padişahımız" derlerdi. Şimdiki partilerin de gözü hazinede, ne kadar para verir diye ve gördükleri yardım karşılığında "Yaşasın devletimiz" diyerek her gün parlamentoda devlet için adeta dua ediyorlar. Eğer sistem böyle sürerse ne ala, fakat bu böyle sürmezse ulufecilere, "çekilin köşelerinize, asıl parti, askeri cunta partisi geliyor" diyecekler. Nitekim şimdi asıl iktidarda olan asker partisidir veya Milli Güvenlik Konseyi'dir. Zaten MGK'nin aldığı her karar emir niteliğindedir ve partiler de buna bağlı kalmak zorundadır. MGK, gerektiğinde partilere de ihtiyaç duymaz ve kendisinin aldığı kararları kendisi uygular.

Türkiye gerçeğinde yaşanan durum biraz böyle. Partileri etkileyen devleti daha iyi nasıl yaşatacaklarının tartışmasını yapıyorlar. Özellikle CHP'yi yeniden köklü bir şekilde diriltme çabalarında bu gerçek karşımıza çıkmaktadır. Buna değinmeden önce biraz HEP olayı üzerinde durmak gerekir.

Bilindiği gibi sömürgeci düzen, PKK'nin halkta artan etkisini barajlamak ve bir de kendi aralarındaki klik çekişmelerini lehine çevirebilmek, özellikle ANAP'ı biraz tehdit eden SHP'yi zayıflatmak için Özal'ın taktikleri ve bilerek veya bilmeyerek de olsa SHP şovenizminin Paris'teki Kürt konferansına katıldıkları gerekçesiyle bir grup Kürt milletvekilini tecrit etmesi sonucu HEP olayı ortaya çıktı. Özal bunu değerlendirip "Partileşirseniz devlet yardımı da yaparız" dedi. Özellikle Kürtlerdeki siyasi uyanışı buraya kanalize etmek için bunların Kürt kimlikli olmaları kullanılmak istendi. Buna teşvik edilen bu milletvekilleri, "biraz kitle içinde tutunmak istiyorsak, özellikle Kürdistan'da Kürt kimliğini kabul etmemiz gerekir"; yine Kürtlerin demokratik çıkışlarından dem vurarak, "devlet buna izin verirse kendisi için de iyi olur, bizim için de, aksi halde PKK her şeyi silip süpürecek" dediler. Dolayısıyla bir HEP olayı, düzen açısından "tutarsa iyi olur" mantığına yol açtı. Başlangıçtaki çıkışın esas amacı buydu. Kendilerine göre yeni çıkacak bir Kürtçülük olayı, hem PKK öncülüğündeki radikal halk devriminin gelişmesini önler ve hem de böylece Kürt işbirlikçiliği politikasında yeni bir döneme yol açar. Ulaşılması istenen amaç buydu.

Tabii, her şey devletin düşündüğü gibi gelişmez. Özellikle bu, PKK karşısında mümkün değildi. Çünkü PKK bir savaş örgütüdür ve bu zeminlere yol açan da yürütülen bu savaşın bir sonucudur. Kürdistan'da devleti küçümsenmeyecek düzeyde gerileten bir parti, HEP gibi bir olaya seyirci kalamazdı, kalmadı da. Nitekim kendi potansiyelini, kendi gücünü HEP'e yansıtmaya çalıştı. Sonuç bildiğimiz gibi HEP'i devlete değil, PKK'ye hizmet etmeye götürecek bir parti konumuna getirdi. Ortaya çıkan bu sonuç temelinde çekişme başladı: "HEP, PKK örgütü müdür, yoksa devlet örgütü müdür?" Dediğimiz gibi, düşman taktikleri her zaman düşmana hizmet etmez, bunu mücadele belirler. Kim taktikleri dikkatli kullanırsa ona hizmet eder. HEP olayında PKK tabanının yansıması böyle rol oynayınca, seçime girmesine yasaklamalar getirildi. Fakat var olan belli bir tabanı kapmak isteyen SHP, HEP'le seçim ittifakına girdi. Niyeti değişik de olsa buna mecburdu. Sonuçta ise, bu seçim ittifakıyla HEP tasfiye olmadı, bilakis parlamentoya yansıma şansını elde etti. Bu temelde PKK'nin potansiyel gücü ilk defa düzenin hiç beklemediği, devletin taktiksel de olsa asla kabul edemeyeceği bir biçimde parlamentoya yansıdı. HEP artık bu işin şekil düzeyinde bir aracı oldu. Çok güçlü bir örgütlenmesi yoktu, ama güçlü olan bir PKK potansiyeli vardı ve bu aracı kullanarak, hatta Özal ve İnönü'yü de kullanarak parlamentoya yansıdı. Bir İnönü'nün amacı, kitle potansiyelimizi eritmekti, Özal'ın ise devleti kurtarmaktı. Yine başka bazıları HEP içinde hareket ederek tekrar koltuk kapmak ve bazı iyi niyetli yurtseverler de HEP aracılığıyla halka hizmet temelinde politika yapmak istediler.

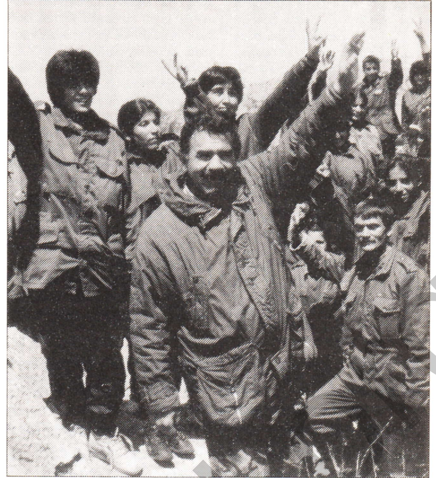
Aslında bu çerçevede bir yarış başladı. HEP, halen de sonuçlanmamış bir polemik tartışma konusu oldu. Fakat burada görülmesi gereken önemli nokta, yeni partileşmeler döneminin açılmış olmasıdır. Yine PKK'nin yalnız HEP'te değil, burjuva partilerinde de yarattığı krizin ağır etkileri derinleşerek devam etmektedir.

Evet, Kürdistan'daki kitlesel patlama bastırılamayınca, Demirel-İnönü hükümetinin aldığı tedbirlerin buna gücü yetmeyince, devletin özellikle çok şey beklediği partilerinin bütün çabaları iflasla sonuçlanınca, bu yeni tartışmalar ve yeni arayışlara yol açtı. Öyle sanıyorum ki, yeni başlayan CHP tartışması devlet güdümlü bir tartışmadır. Devlet, cumhuriyetin kurucusu CHP'ye cumhuriyetin yıkılışını önlemek zorunda olduğunu dayatıyor. Bunun için de II. Cumhuriyet adı altında halkın, emekçilerin çıkarları başka türlü geçiştirilerek, eski cumhuriyetin yöntemlerine yeni kılıflar geçirilip egemen sınıfın çıkarları sağlama alınmaya çalışılıyor. Mühim olan iki sistem veya iki cumhuriyet değil içeriktir. Fakat CHP adıyla yeniden piyasaya sunulan tartışma aslında devletin tecrübeli partisi, kadrolarıdır. Bu potansiyeli temsil edecekler, tutuncaya kadar. Adına II. Cumhuriyet dedikleri "yeni" cumhuriyeti de programlaştırmışlardır.

Aslında devlet bir değişimi zorunlu görüyor. Başta mücadelemiz olmak üzere, ağır ekonomik sorunlar, demokrasi ve dış politika sorunları, cumhuriyeti kılık değiştirmeye, dayandığı temel politikaları gözden

Kürdistan'da devleti küçümsenmeyecek düzeyde gerileten bir parti, HEP gibi bir olaya seyirci kalamazdı, kalmadı da. Nitekim kendi potansiyelini, kendi gücünü HEP'e yansıtmaya çalıştı. Sonuç bildiğimiz gibi HEP'i devlete değil, PKK'ye hizmet etmeye götürecek bir parti konumuna getirdi. Ortaya çıkan bu sonuç temelinde çekişme başladı: "HEP, PKK örgütü müdür, yoksa devlet örgütü müdür?" Dediğimiz gibi, düşman taktikleri her zaman düşmana hizmet etmez, bunu mücadele belirler. Kim taktikleri dikkatli kullanırsa ona hizmet eder.

Burjuva partilerinde ortaya çıkan son dönemlerdeki krizler, derin bunalımlar ve yeni arayışlar, özellikle PKK'nin Türkiye siyasi ortamına yaptığı müdahalelerle yakından bağlantılıdır. Ortaya çıkan yeni siyasi tablo bunun bir sonucudur. Devlet buna hazır olmadığı gibi, öyle bunun karşısında yetenekli particilik ya da particiler de yoktur. Hepsi devletten ulufe almaya alışmış nitelikte olan partilerdir.

geçirerek yerine yeni politikalar oluşturmaya ve bu politikaları uygulayacak partilere ihtiyaç duymaya zorluyor.

Demek ki yeni partileşme dediğimiz olay, çöküşe doğru giden 70 yıllık cumhuriyeti kurtarmayı amaçlayan arayışlardır. Bu arayışlar nasıl sonuç verebilir? Özellikle CHP'nin kuruluşu gerçekleştirilirse, kendisine yeni bir program oluşturmaya, yeni bir misyon biçmeye çalışır ve hatta gerekirse kendisine yeni bir ad da takar. Böylece dönemi kurtarmak ister. Sözümona sosyal-demokratları birleştirecek, demokratik cumhuriyeti geliştirecek, hatta ulusal soruna da liberal yaklaşacak; yani buna benzer çağdaş gelişmeler temelinde bir programla kendisini somutlaştıracaktır. Her şeyden önce, bu yıkılış döneminde cumhuriyetin eski politikalarla kurtulamayacağını kavramıştır. Ancak yeni içerik, yeni politikalar temelinde cumhuriyeti II. Cumhuriyet adı altında yaşatabileceklerine inanmışlardır. Böyle bir anlayış ve yaklaşım vardır. Bunlar, özellikle kendilerine sosyal-demokrat denilen kesimlerdir. Ki bu da halka dayanmayan bireysel bir sosyal-demokratçılıktır. Devletin bu en eski sahipleri, devleti yeniden restore etmek istiyorlar.

Bu açıdan da SHP ve DSP, şimdi de CHP ayrı ayrı olarak, devlet restorasyonunun nasıl gerçekleştirileceği sorusuna cevap arayışı içindedirler. Başarırlar mı veya bu çabaları tutar mı? Bu onların bileceği bir iştir. Fakat bu, tıpkı 1920'lerin başlarında olduğu gibi 1990'ların başı ve 2000'li yıllara doğru giderken Türkiye Cumhuriyeti'nin çıkmazını giderme, cumhuriyetin yıkılmadan bazı reformlarla tamir edilerek ömrünü uzatma ve böylece onu kurtarmayı amaçlama çabasıdır.

Diğer gelenekçi DP, AP ve şimdi de DYP gibi partiler de benzer bir tartışmayı yaşıyorlar. Devlet bu partiler içinde de kilitlenmiştir. Yani devlet particiliği bunlar içinde de artık iflas etmiştir. Bu nedenle bunların da yeni bir programa, yeni bir önderliğe ihtiyaçları vardır. İşte Adnan Menderes'in oğlu Aydın Menderes'le başlatılan arayışlar tesadüf değildir. Yine şu anda Özal'ın yeni arayışları veya ANAP'ın gelişmelere açık bir parti olduğunu, Mesut Yılmaz'ın bunun önünü kestiğini söylemesi, öte yandan DYP içinde de benzer tartışmaların devam ediyor olması şunu gösterir: Tıkanan, çözülen cumhuriyete kendi tarihi misyonu gereği bir çıkışın yaptırılması gerekiyor. Bundan hareketle yeniden partileşme gereğinden bahsediyorlar. Buna sağın birleşmesi veya sağın yeni bir önderlik etrafında bir araya getirilmesi deniliyor. Başarırlar mı veya cumhuriyeti kurtarmaya onların da gücü yeter mi? Göreceğiz.

Yine eski MSP'nin devamı olan Refah Partisi vardır. Biliniyor ki, bu parti de toplumda güçlü olan dini duyguları kullanarak cumhuriyeti kurtarmak istiyor. Biraz anti-kemalistlik, biraz anti-siyonistlik yaparak ve bu temelde din maskesini bir araç biçiminde kullanarak müslüman halkın duygularını örgütleyip, devleti bir de bu yönden takviye etmek ve güçlendirmek istiyor. Erbakan öncülüğündeki Refah Partisi'nin amacı, özünde devleti din veya şeriat yoluyla yıkmak, ele geçirmek değil, tersine çok istismarcı bir tarzda dini kullanarak devlete bu yönde bir yama vurmak ve ömrünü uzatmaktır.

MHP veya MÇP de devleti koruma çabalarını daha değişik bir biçimde yapmak ister. En faşist bir parti olarak, aşırı Türk şovenizmini ayağa kaldırarak görevini yerine getiriyor. Aslında Türkiye partilerinin tümünün faşizmle bağlantıları vardır. Çünkü bunlar devletin partileridir, devletin de faşizmle ilişkisi vardır. Faşist özellikleri olmayan parti yok gibidir. Bu solda da biraz böyledir. Devletçi ve kemalist olma durumları söz konusudur. Faşizm, kemalizm ve devlet ilişkileri, onun parti sisteminin de sık sık faşist durumlara düşmesine yol açıyor. MHP-MÇP bu konuda en katıksız şoven Türk partisidir. "Türk ulusu her ulustan üstündür; herkes birlik olmak zorundadır; Türklüğe karşı duran her şey imha edilecek" gibi bir şovenist yaklaşımı partileştirmek istiyor.

Şimdi MÇP de, RP de bir bunalım içindedir. Katı bir şovenizmle ve sahte bir dincilikle halkı aldatamayacakları ortaya çıkmıştır. Bizim deneyimimiz Kürdistan'da bu iki partiyi de tabansız hale getirdi. Türkiye'de de hem şovenizmin ve hem de sahte dinciliğin Türk halkının çıkarına uygun olmadığını ortaya koydu. Bu temelde bunların bunalımları derinleşme gösterdi. Örneğin RP'nin bunalımı seçim döneminde çok somut olarak görüldü. Yine MÇP'deki bunalım da bu dönemlerde gelişti ve bu derinleşerek devam ediyor.

Gerçekten Türkiye halkının adına, hem uzun vadede ve hem de kısa vadede halkın ekonomik, demokratik ve hatta kültürel düzeyde çıkarlarını temsil edebilecek bir partileşmeye şiddetle ihtiyaç vardır. Ancak bu temelde daha radikal ve devrimci bir partiyle bu boşluk doldurulabilir. Böylece PKK örneğinde görüldüğü gibi halka dayalı oldukça etkili bir partileşme dönemi başlayabilir. Böyle bir partileşmeyle, bütün burjuva partileşme oyunları boşa çıkarılır ve varlıkları silinip süpürülebilir.

Kısaca buna benzer değerlendirmeleri sol partiler için de yapabiliriz. Bu partiler devlet partileri değil, ama devletin ağır etkisi altında oldukları için, kendilerini yenileyemediler ve sonuçta tasfiyeye gittiler. Örneğin bir Dev-Yol ve yine bir sürü komünistim diyen partileri düşünelim. Sözümona bunlar devlete karşıydılar, fakat devleti tanımayanlardı veya devletle ilişkileri kemalizm çerçevesindeydi. Kemalizmin de başarısızlığı, yeni alternatifler üretemeyişi, sonunda bu partilerin de daha sık boğaz olup nefessiz duruma gelmelerine ve tasfiyelerine yol açtı. Bu partileri yaşatan kemalizmin diriliğiydi ve bu dirilik kalmayınca kendilerinden de fazla eser kalmadı.

Yeni dönem parti tartışmaları ve arayışları ne sonuç verebilir?

Bir daha muhafazakar, hatta faşist bir partileşme gelişebilir. Nitekim Türkeş ve hatta Erbakan çizgisi gibi yaklaşımlar eğer sağı daha iyi örgütleyebilirlerse veya DYP içinde de daha iyi örgütleyebilirlerse gelişecek olan daha aşırı sağ bir partileşme sistemidir. Çünkü bunlar daha katı devletçidirler. Devletin imkanlarını daha şovence ve halka karşı kullanmakta tereddüt etmeyeceklerdir. Militarist oldukları için orduyla bütünleşeceklerdir. Nitekim daha şimdiden bu yönlü bir politika izliyorlar. Uluslararası alan için oluşturacakları dış politikada yine saldırganlaşacaklardır. Böyle bir oluşum vardır aslında. Bir ANAP'ta da buna benzer taraflar vardır. Yani bunlara daha sağcı, daha şoven, daha militarist ve saldırgan kanatlar diyebiliriz. Tek bir parti haline gelebilirler, gelmeseler de böyle bir arayış sürüp gider.

Daha liberal-demokrat bir çıkıştan bahsediliyor. İşte CHP buna aday olduğunu söylüyor. Başka adaylar da çıkıyor. Bir demokratik Türkiye partisi doğabilir mi? Mevcut zayıflığı göz önüne getirdiğimizde, devleti demokratik bir temelde yeniden örgütleyen bir partinin doğması çok zor olmaktadır. Sağ örgütlenme karşısında burjuva sol örgütlenmenin fazla gelişim gösteremeyeceğini görüyoruz. Eğer halkın muhalefeti büyük gelişme gösterirse, belki buna ulaşabilirler. Fakat henüz sağın güçlü olduğu ve halk muhalefetinin ise zayıf olduğu bir dönemde bu eğilimin kendi programını hayata geçirmesi zor görünmektedir. Fakat buna rağmen böylesi bir burjuva sol partileşme arayışı ve tartışması genişleyerek devam edecektir. Eğer halk muhalefeti gelişirse, özellikle bunu istismar etmek için burjuva sol partileşme iktidar olmak ister.

Devrimci sol cephede hareketlilik yok. Halkın adından çok bahseder. Halkın ordusu, halkın sesi, halkın partisi, bol bol halka dayalı partileşme propagandaları aslında lafta kalıyor. Halkı anlama, halkı tarihi, ekonomik, siyasal, sosyal kimlik olarak yeniden yaratma bu partilerin düşünce ve siyasi çizgilerinin çok ötesindedir. Böyle bir durumda başarma yeteneğini gösteremezler. Bu anlamda varlıkları ile yoklukları birdir. Daha çok bizim yönlendirmek istediğimiz partileşmeler vardır. Bunda bizim temel aldığımız yaklaşım ise, bu partileşmelerin Türkiye ve Kürdistan'a ne getireceği ve yine illegal ile legal alanlarda nasıl sonuç alabileceği yönündedir.

PKK'nin günümüzde devlete karşı en güçlü hareket olduğu bellidir. PKK gerçekten mevcut partileşme gücüyle TC'ye karşı alternatif çizmektedir. İdeolojik ve siyasi çizgisinde olduğu kadar, yarattığı kişilik itibarıyla da tam bir TC zıddı olan bir sistemi geliştiriyor. Bu, giderek TC'yi gerileten ve bu temelde kendi modelini adım adım somutlaştırmaya götüren bir hareket niteliğindedir.

Örneğin bir Kürt particiliği, PKK'siz veya PKK'yi karşısına alması durumunda nefes bile alamaz. PKK'yi karşısına alırsa yerle bir olur. PKK'nin ortaya çıkardığı etkileri tutarsız bir biçimde kullanmak isterse yine aşınır. Dolayısıyla eğer legal düzeyde bir Kürt demokrat partisi kimliğiyle mücadele edilmek isteniyorsa, her şeyden önce PKK'nin bütün yönleriyle doğru kavranması, onun savaşımının etkilerinin doğru anlaşılması gerekir.

PKK daha şimdiden TC'nin iç ve dış politikaları üzerine birinci derecede etkide bulunan bir parti durumundadır. Dolayısıyla Türkiye ve Kürdistan'daki yeni dönem partileşmeleri üzerinde büyük bir etkilemede bulunmaktadır. Bu doğrudur ve giderek etkisi şiddetlenmektedir. Bu gelişme, sonuçta nasıl diğer partilerde arayışları hızlandırıyorsa, tasfiye olmuş solculuk yerine halkın özgürlük partilerine, halkın özgürleşmesini esas alan partileşmelerine doğru bir atılımı da başlatabilir. En azından böyle bir gelişmenin objektif zeminini, ideolojik ve siyasi yansımalarını ortaya çıkarabilir.

Nitekim HEP olayına yansıma böyle oldu. Zaten HEP'in hem Türk ve hem de Kürt halklarının legal alanda demokrasi seçeneği olarak gelişebileceği oldukça tartışılıyor. Her ne kadar bu tartışmalar tam bir bütünlüğe yol açmadıysa da, HEP, Kürt halkının siyasi legal platformda desteklediği bir partidir. Halkımızın oldukça büyük bir ağırlığı vardır. Türkiye halkının da benzer demokratik kesimleri birleşebilir. HEP eğer bunda başarılı olursa, Kürdistan halkının ulusal sorununun da daha fazla baskıya, zora dayalı olmadan çözümünü kabul eden, ilke edinen, böyle bir siyasi mücadele yöntemini esas alan, geniş bir demokrasiyi programlayan, dürüst davranan, devletçi burjuva oyunlarına alet olmayan, halkın çıkarlarını esas alan, öncelikle halka veren ve devletin halka karşı baskılarına engel olan bir mücadeleyi kökleştirebilir. Bunun yanısıra kadrolaşma da bir örgütleşme gereği olarak kabul edilmelidir. Gelişmeler bu yönlüdür ve biz buna legal alanda demokratik halk partisi veya ortak bir demokratik halk partisi platformu diyebiliriz.

Evet, daha tam sonuçlanmamış da olsa, bu yönlü bir tartışma vardır. Çünkü halkların, azınlıkların demokratik özlemleri ve çıkarları tam tespit edilmiş değil, fakat tartışılıyor. Bu boşluğun herhangi bir biçimde mutlaka doldurulmaya çalışılacağı söyleniyor. Sanırım bu yönlü tartışma hız kazanacaktır.

1990'ın sonlarında Kürdistan halkının, çerçevesini zorlayarak gücünü yansıtması, Türkiye halkının da kendi siyasi amaçları yönünde kendisini bulmasına yol açabilir. Ve bu giderek Türk ve Kürt halklarının ortaklaşa bir demokratik parti aygıtına da yol açabilir. Biz bu konuları daha önce de tartıştık ve çeşitli doğru yaklaşımlarla netleştirdik. Tabii, özellikle devletin faşist niteliği göz önüne getirildiğinde, halkların çıkarı için sadece legal bir parti ile fazla etkili olunamayacağı görülmelidir. Bu nedenle fazla bel bağlanamayacağı gibi her an rejim tarafından böyle bir parti kapatılabilir de. Nitekim HEP'e yönelik daha şimdiden anayasa mahkemesine kapatma isteğiyle müracaat edilmiştir. Devlet, halkın demokratik muhalefetini temel alarak geliştirilecek bir araç kendisi için tehlikeli olmaya başlayınca, tabii ki ona yasaklamayı getirecektir. Yani eğer bu aracı kendisi kullanamayıp çıkarını görmezse, her siyasi harekete karşı olduğu gibi bu tür bir siyasi harekete de engelleme çıkaracaktır. Fakat eğer bu hareket, halkın önlenemez, engellenemez demokratik hamlesiyle güç kazanırsa, devlet en azından fazla çelişkili ve çatışmalı ortamın doğmaması için izin vermek zorunda kalabilir. Bunun nedeni daha acımasız sonuçlarla karşı karşıya kalmaması ve daha birçok şeyi yitirmemesi içindir. Yani olduğundan daha kötü bir durumu yaşamaktansa, demokratik çözüm yollarına imkan tanıyacak, fırsat sunabilecek partileşmelere anlayışla karşılık verebilir. Gerçekten bunu belirleyecek olan mücadelenin gelişim seviyesi olacaktır. Fakat mevcut koşullarda devrimci solun, özellikle sosyalist hareketin TC yasalarına fazla güvenemeyeceği, illegal partileşmelere başvurmak zorunda kaldığı görülüyor. Bir boşluk vardır. Özellikle Türkiye halkının seçeneği için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır. Kendi kendini işlemez duruma getirerek tasfiye olmuş solun durumu, gerek TKP geleneğindeki sol ve gerekse de son yirmi yılda ortaya sol veya sosyalist partiler etrafındaki bileşimlerin yetmezliği değerlendirilerek, bunun yerine gerçekten halkın taleplerine, amaçlarına ve çıkarlarına bağlı olabilecek partileşmeye güç vermek veya böyle bir partileşme arayışına cevap teşkil etmek önemlidir. Türkiye için bir Devrimci Halk Partisi dediğimiz partileşme, bu temeldeki bir tartışma arayışına cevap bulmak, böylesi bir amacı karşılamak ve gerçek halk seçeneğini oluşturmaya güç vermek içindir.

Gerçekten Türkiye halkının adına, hem uzun vadede ve hem de kısa vadede halkın ekonomik, demokratik ve hatta kültürel düzeyde çıkarlarını temsil edebilecek bir partileşmeye şiddetle ihtiyaç vardır. Ancak bu temelde daha radikal ve devrimci bir partiyle bu boşluk doldurulabilir. Böylece PKK örneğinde gö-

rüldüğü gibi halka dayalı oldukça etkili bir partileşme dönemi başlayabilir. Böyle bir partileşmeyle, bütün burjuva partileşme oyunları boşa çıkarılır ve varlıkları silinip süpürülebilir. Aynı zamanda bunalımdan, yetmezlikten kendini kurtaramayan bir yığın irili-ufaklı küçük-burjuva grupların da sonu getirilebilir. Nitekim bunların böyle bir telaşı da vardır. PKK örneğinin Türkiye'ye yansımasını çok tehlikeli buluyorlar. Önlem alınması gerektiğinden bahsediyorlar. Evet, kırk parçaya bölünmüş solda böyle bir telaş yaşanıyor. Bunlarla birlikte burjuva partilerinde de böyle bir telaş vardır.

Burada bir yanılgı vardır. Geçmiş pratiklerini, parti modellerini inceleyip tartışmadan PKK gibi bir gücün kendi başlarına geçeceğinden çekinerek bir telaşı yaşıyorlar. Bizim yaşadığımız pratik, PKK türü devrimci bir militan örgütlemenin Türkiye halkının bağrında da gelişebileceğini göstermektedir. PKK'de yaşanan; kendi modelinin, mücadele tarzının böyle olduğu, tarihi böyle yorumladığı, buna dayanarak programını, kadrolaşmasını oluşturduğu, amaçlarını bu temelde gerçekleştirmeye çalıştığı ve devrimci yaşam tarzını tutturarak çizgisiyle başarılı olduğudur. Yine Kürdistan halkını bu tür bir partileşmeyle ayağa kaldırdığını, devlet engelini aşarak onu iktidara doğru götürdüğünü belirtmektedir. Aynı gelişme neden Türkiye halkı için de söz konusu olmasın? Var olan irili-ufaklı örgütlenmeler neden halkın demokrasi özlemlerini gerçekleştirebilecek bir partileşmeyi yaratmasınlar?

Bir daha muhafazakar, hatta faşist bir partileşme gelişebilir. Nitekim Türkeş ve hatta Erbakan çizgisi gibi yaklaşımlar eğer sağı daha iyi örgütleyebilirlerse veya DYP içinde de daha iyi örgütleyebilirlerse gelişecek olan daha aşırı sağ bir partileşme sistemidir. Çünkü bunlar daha katı devletçidirler. Devletin imkanlarını daha şovence ve halka karşı kullanmakta tereddüt etmeyeceklerdir. Militarist oldukları için orduyla bütünleşeceklerdir. Nitekim daha şimdiden bu yönlü bir politika izliyorlar.

Artık halk kesimleri, azınlıklar arasında başlayan tartışmalar vardır: Özlemleri, istekleri olduğunu, PKK'nin gücünü dolaylı olarak kendi koşullarına yansıtacaklarını ve bu temelde sonuç alabileceklerini belirtiyorlar. Evet, toplumda böyle bir tartışma vardır. Nitekim illegal koşullarda bir partileşmeye PKK yeni bir güç vermiş, bunda esin kaynağı, başarının modeli olmuştur. Aslında PKK'nin de desteklemek durumunda olduğu, ama daha çok siyasi çizgi ve tecrübesiyle güç vermek istediği bu yönlü gelişmeler sürüp gitmektedir.

Önümüzdeki dönemde bu gelişmeler daha da boyutlanacaktır. Bu temelde hem legal düzeyde halkın temsil gücü gelişir ve hem de illegal düzeyde halk adına devrimci radikal partileşme ve onun örgütlenme ve eylem dönemi güç kazanır. Ve böylece devleti reformize ederek kurtarmak değil, tersine onu bir halk devletine dönüştürmek yönünde gelişmeler yaşanacaktır. Devrimci partiler ancak bunu amaçlarlarsa, tutarlılık göstermiş olurlar. Nitekim halkın devletine, halkın cumhuriyetine, halkın demokrasisine yol açan tartışmalar, görüşler ve bunun programı kadar, TC devletinin ağır şovenizminin, militarizminin ağır etkisi altında şekillenmiş tip yerine demokrat, anti-militarist, enternasyonalist ve militan kimliğe önem vermek ve bunda PKK'nin militan tip çözümlemesinden, onun kişilik pratiğinden esinlenerek bunu cesaretle somutlaştırmak mümkündür. Yani ortaya çıkarılması gereken partileşme, aynı zamanda bir militan tip oluşumunu sağlamak anlamına da gelecektir.

Eğer Türkiye'de militan tip oluşursa, burada devrimci parti de örgütlenebilir. Tabii ki, devrimci militan tip kapsamlı çözümlemeler temelinde ortaya çıkar. Bu çözümlemeler yapıldıkça, halka bağlanmanın yol yöntemleri geliştirildikçe, bu arada eylem ve örgütlenme geliştikçe yeni Türk tipi ve TC yerine halk cumhuriyeti altenatifi bu militanın şahsında yaratılmış olur. Nasıl ki PKK'de militan, yeni toplumsal-ulusal şekillenişin odağıysa, Türkiye'de de militan yeni bir cumhuriyetin odağı haline gelir. Gerçekten bu da TC şekillenmesine karşı Türkiye halkının dayanacağı bir çözümdür.

İşte günümüz Türkiye'sinin siyasal ortamında hem halk açısından ve hem de düzen açısından önemle üzerinde durulması gereken noktalar bunlardır. Sanırım bu yönlü tartışmalar, PKK'nin de etkisi altında giderek daha da şiddetlenip devam edecektir. En önemlisi de, PKK'nin bilimsel sosyalizme dayalı olarak Türkiye gerçeklerine böyle doğru dünya görüşüyle çözüm getirmede katkı sunmasıdır. Her şeyden önce eskiden yapıldığı gibi partilerin devleti kurtarmaya çalışan düzen partileri olmalarına, yine ahbap-çavuşların, çeşitli çıkar çevrelerinin ucuz partileşmelerine zemin sunan koşullara son verilmiştir. Bunun yerine, ister muhafazakar ister ilerici olsun ve ister karşı-devrimci ister devrimci olsun, toplumsal ve tarihsel gerçeğe doğru yaklaşılmak isteniyorsa, iflas etmiş görüşlerle, sahte particilik oyunlarıyla değil, daha radikal, her şeyini ortaya koyan, düşüncede olduğu kadar eylemde de radikal olabilen bir döneme ihtiyaç vardır diyoruz. İşte tartışma bu temel gerçekler ışığında yürütülmelidir.

Kimisi "devletimi böyle kurtarırım", kimisi "yeni cumhuriyeti ilan ederim" ve kimisi de "halkın devletini yaratırım" diyor. Artık bu onların bileceği bir iştir. Önemli olan PKK'nin belirleyeceği etkidir veya Türkiye'yi yeni bir çözüme doğru zorlamasıdır. Mevcut tıkanıklıktan, bunalımdan yeni bir Türkiye nasıl doğar, yine halkın, burjuvazinin ve küçük-burjuvazinin seçeneği nasıl olabilir konularında çözümleme, tartışma ve sonuca gitme düzeyinde oldukça katkı sunulmuştur. Herkes kendisine göre değerlendirmeler içine giriyor. Fakat sonuçta, kim sınıfsal olduğu kadar toplumsal-ulusal düzeyi gerçekçi temelde yakalarsa, amaçlarını doğru formüle ederse, toplumun önemli bir kesiminin çıkarlarını militan kişilikle formüle edip örgütlerse ve bunu iktidara doğru götürürse o bir çözüm gücü olabilir ve başarması da mümkündür.

Kısaca bu son particilik tartışmaları üzerine böyle bazı genel değerlendirmeler yaptık. Amacımız bu konuda daha sağlıklı bir kavrayışa ulaşmak içindir. Tabii, özellikle legal alanda PKK'nin etkilerini temsil etme iddiasında olanlar da söz konusudur. Bu konuya da açıklık getirmek gerekiyor. Öncelikle PKK'nin etkisini legal düzeyde temsil etmek büyük yetenek ister. Hatta HEP bünyesinde temsil etmek de büyük yetenek ister. Nitekim PKK'nin ortaya çıkardığı değerler, öyle kolay kolay burjuva oyunlarıyla yozlaştırılabilecek değerler değildir. Tabii ki, PKK'nin savaşım gerçeği bu duruma asla fırsat vermeyecek özelliktedir. Bununla, PKK'ye bağlı gelişen etkilerin legal düzeyde temsil edilemeyeceğini söylemiyoruz. Tarihsel ve toplumsal açıdan böyle bir temsile imkan vardır. Bu etkileri kullanmak isteyenler vardır. Böyle bir role soyunanlar o kadar hazırlıksız, o kadar kişiliksiz ve o kadar politik beceriden yoksunlar ki, yaptıkları en değme politikacılık bile, eski burjuva politikacılığı, işbirlikçi politikacılığı, köşe kapmaca oynayarak kendi şahsi çıkarlarını temsil etmedir. Belki de farkında olmadan, kendi yerlerinin en başta olmasını ve mutlaka daha iyi bir yer tutma hakkını dayatıyorlar. Bu güdüleriyle, çok kalıplaşmış yaşam tarzıyla kendilerini bu durumlara düşürmekten kurtaramıyorlar. Dolayısıyla PKK'nin demokrasi düzeyinde yarattığı mücadele şansını kötüye kullanıyorlar ve hakkını vermiyorlar. Böylece kendilerini de zor duruma düşürüyorlar.

Nitekim bu konuda sadece PKK'nin önderliğinden veya kadrolarından değil, halktan da gelen ağır eleştiriler vardır. Halk, bunların kim ve yaşam tarzlarının nasıl olduğunu soruyor. Özellikle bu tür kişilik ve yaşam tarzından nefret ettiğini söylüyor. Açıktır yani, PKK'nin uyandırdığı en geri halk kesimleri de bu kişilikleri aralarında görmek istemiyorlar. Şehitlerin soylu kanıyla yaratılan değerlerin bunların eliyle böyle çarçur edilmesini kabullenmeyerek affetmek istemiyorlar. Bununla birlikte mesele sadece bunların kötü niyetli olmaları değildir, bunların bunun doğru biçimini ve tartışmasını geliştirmeden bu işe giriş yapmalarıdır. Adam adeta kendisini mal gibi orta yerde bulmuştur. Şimdiye kadar kim onu satın almışsa onun olmuştur. Bağımsızlık perspektifini, yine halkın demokratik seçeneğini yakalayabilme ve bunun savaşla bağlantısını görme, bu konuda Türkiye sistemindeki boşluğu değerlendirerek onu uygun yöntemlerle doldurma söz konusu değildir. Bunların bir yaşam alışkanlığı vardır, bunu bir gün bile feda etmek istemezler. Dolayısıyla sürekli problemli olan ve tartışılan bir tip olmaktan kurtulamazlar.

PKK'nin günümüzde devlete karşı en güçlü hareket olduğu bellidir. PKK gerçekten mevcut partileşme gücüyle TC'ye karşı alternatif çizmektedir. İdeolojik ve siyasi çizgisinde olduğu kadar, yarattığı kişilik itibarıyla da tam bir TC zıddı olan bir sistemi geliştiriyor. Bu, giderek TC'yi gerileten ve bu temelde kendi modelini adım adım somutlaştırmaya götüren bir hareket niteliğindedir. PKK daha şimdiden TC'nin iç ve dış politikaları üzerine birinci derecede etkide bulunan bir parti durumundadır.

Evet, gerek HEP ve gerekse onun milletvekillerine yönelik bazı eleştirilerim gerçek ifadesiyle böyledir. Bunlar doğduklarından beri cumhuriyetin ulusal inkarcı ortamı içinde büyümüşler. Yine tamamen "halkım var mı, yok mu" sorusunun dışındaki bir yaşamda şekillenmişlerdir. Öyle ulusal bağımsızlıktır, özgürlüktür ve bunun siyasetidir, ideolojisidir; hiç yanından bile geçmemişlerdir. Onların ödü kopar bundan. Fakat günümüzde Kürdistan kitlesi savaşa çekiliyor ve her şey de bu savaşın etkisi altındadır. Bunu görüyorlar ve kendileri de Kürdistanlı'dır. Kendilerinin de Kürt olduklarını söyleyerek, "o zaman bu etkiyi biz temsil etmeliyiz" gibi bir yaklaşım içine giriyorlar. Ve o bildiğimiz legal düzeydeki Kürtçülük ortaya çıkar. Legal Kürt partisi olur mu, olmaz mı, bu tartışıldı. Ayrıca başka biçimler altında Kürtçülüğün yapılıp yapılamayacağı tartışıldı ve halen de tartışılıyor. Gerçekten PKK'nin büyük savaşımı göz önüne getirmeden, kendi başına bu tartışmaların hiçbir anlamı olmadığı gibi, bunlar başa bela olmaktan ve hatta savaşın acımasızlığı içinde kendilerini kaybettirmekten öteye gidemezler.

Örneğin bir Kürt particiliği, PKK'siz veya PKK'yi karşısına alması durumunda nefes bile alamaz. PKK'yi karşısına alırsa yerle bir olur. PKK'nin ortaya çıkardığı etkileri tutarsız bir biçimde kullanmak isterse yine aşınır. Dolayısıyla eğer legal düzeyde bir Kürt demokrat partisi kimliğiyle mücadele edilmek isteniyorsa, her şeyden önce PKK'nin bütün yönleriyle doğru kavranması, onun savaşımının etkilerinin doğru anlaşılması gerekir.

Kürdistan'daki mücadele gerçeğinin doğru kavranması kadar, TC sisteminin de iyi kavranması gerekiyor. Muhtemelen boşluklar ve zayıflıklar vardır. Bunun iyi değerlendirilmesi önemlidir. Hatta rejimin kendisi de belki legal bir oluşuma ihtiyaç duyabilir. Yani her şeyi kör şiddet içinde kaybetmektense, demokratik bir Kürt seçeneğini en azından bir tartışma platformu olarak düşünebilir. Tabii ki, rejim böyle bir adım atmasa bile, bu eğilim için mücadele edilir. Savaştır, ölümdür; olur bunlar, çünkü eylem yapıyorsun. Bunlara katlanılmalıdır. Öyle bir gelişme noktasına ulaşılır ki, Kürtlerle Türkiye'nin meselesi barışçıl, demokratik bir biçimde halledilebilir. Bu da bir mücadele anlayışıdır, bir parti çalışması demektir.

İşte bunu gerçekleştirebilecek yetenekte adam çıkmıyor. Bu konuda en azından bizim partileşme çabamız kadar bir çaba, usta taktik savaşçılık gerekiyor. Ancak kişilik buna yatırılarak, çok örgütlü ve planlı yaklaşım sahibi olunarak sonuç alınabilir.

Bizim en değme tipe bu konuda ne kadar var olup olmadığını sorarsak, onun hep yansıttığı, "benim köşem daha ne kadar genişleyecek, ahbap çevremi nasıl etrafıma alacağım, sülalemi nasıl öne çıkarırım, çıkarlarım nasıl daha büyür, PKK'yi nasıl kullanabilirim, halka karşı nasıl sahtekarlık yapabilirim" şeklindeki yaklaşımdır. En iyisi bu durumda olursa, bu demokratik legal aracın sonuç alıcı tarzda değerlendirilemeyeceği açıktır. Nitekim sağlıklı değerlendirilemediği de görülüyor.

Legal alanların bu şekilde kullanılması terk edilmelidir. Özellikle Türkiye'deki karşı-devrimcilik, faşizm ve yine liberalizm, demokrasi konuları üzerinde netleşmek gerekiyor. Her şeyden önce legal çalışma düzeyini yaratan temel örgütleme tarzı görülebilmeli ve buna bir şeyler katma dürüstlüğü gösterilebilmelidir. Yapılabilecek bir şey varsa, bu yetkin bir çabayla gerçekleştirilmelidir. PKK ile dostluk temelinde legal düzeyde mücadele vermek isteyenlerin de yapması gereken budur. PKK'nin büyük kitle potansiyeli vardır; kitlesi çok fedakar bir biçimde maddi-manevi olarak her şeyini ortaya koyar. Bu biliniyor. İşte, "ben dostluk pozisyonuna girerek bunu kullanırım" yaklaşımını çok tehlikeli buluyoruz. Uyarıyorum! Biz PKK'den bir çobanı bile koparmanın çok zor olduğunu söyledik. Ayrıca PKK'nin bu değerler için adeta iğne ucu ile kuyu kazar gibi çaba harcaması söz konusudur. Uyarımız bu nedenledir: Bu değerlere, hiçbir çaba harcamadan el koyarsan perişan olursun, hak ettiğin sonla karşılaşmaktan kurtulamazsın! PKK'nin temel değerlerine böyle ucuzca, feodal entrikalarla asla yaklaşmayın! Şimdiden bu ciddi uyarıyı yapıyoruz. Bu basına da yansımıştır. Sonra, neden bunların kendi başına geldiğini kimse söylemesin. "Ben PKK'nin dostuydum, cezaevindeki PKK'li tutuklulardan, yurt dışındaki örgütlerinden onay aldım, neden bana böyle yapıldı" denileceğine, içinde olunan yaşam tarzına bakılsın. PKK kendisini nasıl yaşatıyor, onun militan yaşamı nasıldır? Bu iyi görülmeli ve ders çıkarılmalıdır.

Bu kadar değeri yoktan var eden, alacakaranlıkta ve büyük ölüm altında yaşamaya güç yetiren ve gerçekleri bu kadar karanlıklardan açığa çıkaran bir hareketi, bunların küçük kafasıyla izah etmek mümkün değildir. O açıdan böyle gafiller ortaya çıkıyor. Bu gafillerin PKK'nin değerlerine çok kötüce bulaşmamaları gerekiyor.

Tekrar tekrar uyarıyorum!

Bu gafiller kendi tutumlarına bu şekilde devam ederlerse, kesinlikle beklemedikleri bir biçimde kendi sonlarını getirirler. Tuhafımıza giden de bu şekildeki bir serserileşme olayıdır. Her şey kanla yaratılırken, her şey acımasız işkence altında kurtarılmaya çalışılırken, bu bayların buna çok ucuzca konmak istemeleri kabul edilemez. Kürtlerin önderi olduklarını söyleyerek milyonları cebe indiriyorlar. Bunlara ya çok ahlaksız, ya çok çılgınlaşmış, ya da delirmiş demek gerekiyor. Ne olurlarsa olsunlar, bunların yerle bir edilmesi gerekiyor. "Bize söylenmedi, aslında Parti Önderliği'yle aram iyiydi, izin de almıştım" deyip ne beni ve ne de kendilerini aldatsınlar. Unutulmamalıdır ki, bizde değerler uğruna savaşım şiddetlidir. Bir kuruş paranın, bir parça onurun, bir itibarın, halkımızın bir ailesinin veya herhangi bir etkinin yaratılması çok acımasız mücadele ortamında sağlanabilmiştir. Bu konuda herkese düşen görev, sadece ve sadece bu değerlere değer katma ve maddi-manevi olarak bu değerlerin hizmetinde olmadır. Bu yaklaşım biçimi esas alınırsa, kendilerine hürmetimiz olur ve büyük değer verilir. Zor durumlarda sahip de çıkarız. Fakat bu değerlerin şerefine layık olmadıkları halde, sahip çıkacaklarını söyleyip de bunları kendi kişisel yaşamları için kullanırlarsa kendi elleriyle kendi fermanlarını yazmış olurlar.

Evet, kimse uyarılmadığını söylemesin. Söylediklerimiz, uyarılarımız çok açıktır. PKK, sıradan bir dosta bile her şeyi harcayacak kadar yüce bir harekettir. Bir yanıyla PKK böyle bir özelliği taşırken, diğer yanıyla da kendi değerlerini çok kötü bir tarzda çarçur edecek kişiyi ise sağ gözü bile olsa ortaya çıkarıp ezmekten çekinmeyen bir harekettir.

17 Ağustos 1992

Dersim'in özgür dağlarında tertemiz ve soylu direniş abidemiz İlyas YÜKSEL yoldaş!

SEN UNUTULMAZ ÖLÜMSÜZ ŞEHİDİMİZSİN

Kürdistan halkı için devrim gibi büyük bir olay, kaybedilen tüm değerlerin ve hatta yok edilişin eşiğine getirilen insanlığın yeniden kazanılmasıdır. Halkımızın kendisi için var olması en tartışılmaz insanca yaşama hakkına kavuşması ve her şeyden önce şu yeryüzünde özgür bir halk kimliğiyle yer alması için devrim mutlak ve vazgeçilmezdir.

Bırakalım ekonomik, siyasal gibi hakları, en doğal sosyal ve kültürel hakları bile en acımasız bir vahşetle bastıran ve bunu kanla mühürleyen bir sömürgeci sistemle karşı karşıya olduğumuzu ve bizim buna karşı mücadelede ekmek ve sudan daha çok ihtiyaç duyduğumuz bir devrimi dayatıp başarmaktan başka bir seçenek tanımamamız gerektiğini çok iyi biliyoruz. Ulusal kurtuluş mücadelemizin çok yönlü tarihi dersleri bunu defalarca kanıtlamış ve savaş çizgimizin nasıl olması gerektiğini oldukça netleştirmiştir.

Başarmaya doğru sağlam ve ses getiren adımlarla yol aldığımız, dostun da düşmanın da kabul ettiği bir gerçektir. Fakat unutulmaması gereken diğer bir gerçek daha vardır. Bu gerçek, hangi koşullarda nasıl bir düşmana karşı savaşarak başarıyoruz sorusunda gizlidir. Bunun cevabında ise, ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihi dile gelir. Amacımız bu tarihi dile getirmek değil, gerekli olduğuna inandığımız bir hatırlatmada bulunmaktır.

Kürdistan koşullarında başarmanın, devrim olayını zafere götürmenin yaşamın hemen hemen bütün alanlarında olağanüstü bir çaba gerektirdiğini unutmak gafletin en büyüğüdür. Bunun mutlaka görülmesi gereken nedenleri vardır. Her şeyden önce, emperyalizmin ve gericiliğin çok çeşitli desteğini alarak özel savaşı zirveleşmiş biçimiyle sürdüren TC'yi, karşımızdaki tek düşman güç olarak görmek yanılgıların en büyüğü olacaktır. Öte yandan bin yılların gerici, sömürgeci özelliklerin insanlarımızda içselleştiğini görmezden gelecek kadar gafil olamayız. Türk egemenlik sisteminin özel savaşına karşı savaşıp da içimizdeki özel savaşa karşı umursamaz bir tavırda bulunmamız, yürütmekte olduğumuz savaşın yarım bir savaş olduğu anlamına gelecektir. Nitekim savaş pratiğimizde de çokça örnekleri yaşandığı gibi biz düşman cephesinden değil, kendi iç cephemizden darbeler alıyoruz. Denilebilir ki, dış düşmana karşı başarımızın temel ölçüsü, kendi iç düşmanımıza karşı başarı yolunda sağladığımız mesafeyle yakından ilgilidir. Parti Önderliği'mizin bunca çözümlemelerine bu noktada anlam vermek ve kavrama temelinde sonuç çıkarmak gerektiğini bir de bu vesileyle belirtmek ihtiyacını duyuyoruz.

Mücadele saflarımızda savaşı ilerletme yerine gerileten, bu temelde objektif olarak içine girdiğimiz ölüm kalım savaşında düşmana rahat nefes aldıran, yoldaşların imhasına neden olan feodal-komplocu, burjuva liberal ve kemalist entrikacı anlayışlarla mücadele için bitmez-tükenmez çabalar nefes nefese yürütülüyor. Bu anlayışın egemen olduğu kişiliklerin dürüst olup olmamaları ortaya çıkmış bir gerçeği değiştirmiyor: Kazandırmaktan çok kaybettirmek. Bu, kesinlik kazanmış bir gerçektir. Bu anlayışlarla yüklü kişilikler, bir yandan düşmanla savaşırken, diğer yandan doğru devrimci, halkçı çizgimizle savaşıyorlar. Böylesi bir karmaşıklığı yaşayan, parti çizgisi karşısında konumunu netleştirmeyen kişilerde, bireysel kaygı ön plandadır. Parti ve halkın çıkarları bir kenara itilirken, kendini konuşturma, yaşatma, her şeyden şüphelenme, çevresine güvenmeme, kendi kişisel kariyerine karşı olan her gelişmeye gözükaraca saldırma, araştırma-sorgulama gereğini duymadan en yakın yoldaşı olsa bile cezalandırma esas alınır. Bu temelde partiden intikam alma, kendi saltanatının yıkılmasına dünyanın sonu gözüyle bakma, çelişkili kişilik özellikleri nedeniyle "pire için yorgan yakma" çaresizliğini sergileme temel yaşam biçimi olarak egemen kılınmaya çalışılır.

Söz konusu anlayışlar ve bu anlayış sahiplerinin mücadele saflarımızda sergilediği pratik ve yine bu pratiğin ortaya çıkardığı büyük tahribatlar, partimizin yayın organlarında çeşitli vesilelerle değerlendirme konusu olmuştur. Özellikle de Parti Önderliği'mizin gazetemizde yer alan değerlendirmelerinde bu durum bütün neden ve sonuçlarıyla ortaya konulmuştur.

Bu anlayış sahiplerinin pratiği arasında birçok yoldaşımızın yersiz ölümüne sebebiyetin verilmesi ve hatta hiçbir tutarlı gerekçe olmadan cezalandırılması da vardır. Devrimlerin "kendi evlatlarının başını yediği" söylenir. Fransız devriminin önderlerinden Robespierre ve Danton bu konuda örnek verilir. Bu bir gerçektir, fakat bir kader değildir. Devrimin büyük soyluluğuna yakıştıramadığımız bu gerçeğin bir kader olmadığının esas alınması gereken gerçek olduğunu ortaya çıkarmak PKK'nin bir özelliğidir ve asla peşini bırakmayacağı, bütün gücüyle ulaşmaya çalıştığı bir hedefidir. PKK felsefesinde insana layık olduğu değeri vermek esastır. İnsanı yüceltme hareketi olan devrimde, insanların kolayca harcanması hiçbir zaman düşünülemeyecek bir olaydır. Bu temel amaca rağmen, PKK adına, PKK saflarında insanları çok ucuzca harcayan ya da buna yol açanların yeri olmadığı, gerekli hesabın en objektif durumuyla sorulduğu ve bundan sonra bu hesabın daha da güçlü sorulacağı kesinleşmiştir. Eğer bir devrim hareketi kendi soylu amaçlarına ters düşmek, hatta bu yönlü bir ihaneti yaşamak istemiyorsa böyle bir tutum sahibi olmak zorundadır. Nitekim PKK'nin yaptığı ve üzerinde daha da yoğunlaşarak yapmak istediği budur. Bu, onun insan gerçeğine verdiği büyük değerin, suç ve ceza kavramlarında gerçekleştirmek istediği büyük adalet anlayışının bir sonucudur.

İşte **İlyas** yoldaşımız da, Dersim alanında kemalist entrikacı ve feodal-komplocu anlayışın bir sonucu olarak, hak etmediği bir cezalandırmayla öldürülmüştür. Daha başka yoldaşlarımız da bu anlayış sahiplerinin kurbanı olmuştur. Partimiz, bu durumlar nedeniyle bir araştırma komisyonunu oluşturdu. "Cinayetler" olarak değerlendirilen bu olayların çoğu aydınlığa kavuşturuldu. Nitekim çeşitli gerekçelerle ölüm şeklinde cezalandırılan ya da konumları düşürülen bazı yoldaşlarımızın durumu yeniden gözden geçirilerek, hak ve adaletin yerini bulması için kimilerinin itibarı iade edildi. Bu, PKK 4. Ulusal Kongresi'nde karar altına alındı. Ve bununla birlikte ortaya çıkacak suç durumlarının yargılanması, geçmiş tecrübelerden dersler çıkarılarak sağlam esaslara bağlandı. Yargılamalarda haksızlığa ve adaletsizliğe yol açabilecek nedenler üzerinde parti yapısını kapsamlı eğitim dersleriyle aydınlatma çalışmaları yürütüldü ve halen de yürütülüyor.

PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, bu durumla ilgili değerlendirmeyi yaparken, esas yaklaşımımızı şöyle özetlemiştir:

"Komplocu anlayış tarafından, 'ajandır' diye şehit edilen bu değerlerimizin itibarını 4. Kongre kararları gereği iade ettik. Ama bu yetmez. Bu anlayışlardan hesap sormak ve bunlar hakkında acımasız kararlılığa ulaşmak da kongremizin bir kararıdır. Bu kararlarımızdan bazıları uygulanmıştır. Sonuna kadar da uygulanacaktır. Yoldaşların bazıları çok alçakça ve vahşice katledilmiştir. Ve bazıları da ciddi bir biçimde, ağır bir suçlama altında bırakılmışlardır. Nasıl ki, halk düşmanlığı yapılarak suçsuz bazı insanlar hiç yere katledilmişse, yine partiye dayatılan taktik dışılık sonucu çok sayıda militan ve savaşçı bunlar yüzünden şehit düşmüşse, bir o kadar da ajan ithamları karşısında manen öldürülmüştür. Fiziki olarak öldürülmüştür. İşlenen cinayetler vardır. Hem de devrimcilik adına! Bu yoldaşlarımızın anısına vereceğimiz en büyük karşılık, bu pratiğin sahiplerine karşı dinmeyen bir öfkeyi ve kararlılığı sürekli yaşatmak ve yoldaşlara değeri dimdik ayakta tutmaktır."

Bu haksızlığa karşı öfke ve kararlılığı bu şekilde dile getiren Abdullah ÖCALAN yoldaş, İlyas arkadaşımız için *"Hiçbir suçu olmayan gerçek bir şehidimizdir. Bizim talimatımızı uygulamaya gitti. Genel bir çatışmada, provokasyon ortamında komplo sonucu şehit edildi"* diyor.

Evet, İlyas yoldaş herhangi bir olumsuz pratiğin sahibi de değildi. Avrupa'da provokasyonun ortaya çıktığı 1988 yılının ortalarında Parti Önderliği tarafından görevlendirilen ve talimatla Dersim'e gönderilen bir yoldaşımızdı. Alana ulaştığında o dönemin eyalet komitesi tarafından Avrupa'da ortaya çıkan provokatörlerin adamı olarak itham edilir. Karşılaştığı kemalist entrikacı ve komplocu anlayışa karşı direnir ve kendisine karşı dayatılan tutumu boşa çıkarır. Çünkü o temiz, dürüst ve partinin yükümlülüklerine bağlı olan kişiliğiyle kendisine güveni vardır. Partiye olan güçlü inancından dolayı da kemalist entrikacı anlayışa prim vermez. Asıl inançsız, hem partiye ve hem de kendisine güven duymayan kemalist entrikacı anlayışın kendisidir. Tüm ispatlama çabalarına rağmen, bu anlayış sahipleri İlyas yoldaşın provokasyonla ilişkisi bulunmadığına ve Parti Önderliği tarafından bir talimatla birlikte gönderildiğine inanmazlar. İlyas yoldaşın bu şekilde itham edildiğini haber alan parti, söz konusu anlayışın gözükaralığını da dikkate alarak, O'nun haksız yere katledileceği kaygısıyla acilen müdahale gücü gönderir. Fakat müdahale gücü ulaştığında, kemalist entrikacı anlayış tarafından İlyas yoldaş alçakça katledilmiş olur.

Bu pratikten çıkarılması gereken dersler vardır. Bu olay vesileyle de, devrimimizin hangi koşullarda, hangi mücadele ve bedeller uğruna yürütüldüğü de bir kez daha görülmelidir.

İlyas yoldaşımız bir Kürt genciydi. Soylu tutku ve düşüncelerle ülkesinin ve halkının bağımsızlığı yoluna düşmüştü. Bundan dolayı gururlu ve coşkuluydu. Düşmana karşı büyük öfke ve intikamla doluydu. Avrupa'dan Dersim'in özgürlük haykıran dağlarına uzanmıştı. Tam da özlemle beklediği ve yakaladığı tarihi fırsatı bulunca, düşmana karşı atalarının intikamından büyük haksızlıkla men ediliyordu. Ama O'nun güvendiği partisi ve gerçek partili yoldaşları, sömürgeci düşmanı darbeleyerek ve yine bu düşmanın eseri olan kemalist entrikacı anlayışı acımasızca mahkum ederek devrimi zafere adım adım ve büyük bir kararlılıkla ilerletiyorlar. İlyas yoldaşımızın şahadeti de bu devrimin ilerletilmesinde pay sahibidir. O, büyük Kürdistan devriminin asıl sahiplerinden olan onurlu şehitlerimiz arasında ölümsüz yerini almıştır.

Bilinir ki, devrim dünyanın en büyük altüst oluş olaylarındandır. Aynı zamanda savaşımın en zirveleşmiş biçimidir; iki ayrı dünyanın en şiddetli bir şekilde çarpışmasıdır; bütün bir yaşamın büyük bedeller uğruna değişime uğramasıdır. Böylesi büyük olaylarda kazaların, kurbanların olmayacağını düşünmek, güneşi balçıkla sıvamak gibi bir ham hayalciliktir. Ancak, yukarıda da belirttiğimiz gibi, buna bir kadermiş gibi seyirci kalmak kabul edilemez. Yapılması gereken, bütün zorluklara rağmen, olabilecek kazalara, kurbanlara karşı her türlü tedbiri elden bırakmamak, böylece bu durumu önlemek ve önlenmesi mümkün olmamış olanların da amansız takipçisi olmaktır. Böylece hak ve adaletin yerini bulmasını sağlamaktır.

Halkımız görüyor ki, kurtuluş savaşımız her gün daha da şiddetlenerek büyüyor. Partimiz halkımızın hiçbir şekilde acı çekmesini, evlatlarını yitirmesini istemiyor. İnsanların ölmesinden, öldürmesinden büyük nefret duyuyor. Ne var ki, karşımızdaki barbar düşman, halkımıza en doğal insani yaşamı bile çok görüyor ve onun bu talebini en acımasız bir vahşetle bastırıyor, oldukça kuralsız bir savaşı dayatıyor. Buna boyun eğmek, kabul ettirilmek istenen köle yaşama evet demek ise, her gün bin defa ölmekten daha kötüdür. Dolayısıyla bu, hiçbir şekilde kabul edilemez bir yaşam biçimidir. Düşkünlüktür, onursuzluktur ve her türlü kötü değerlendirmeye layıktır. Bundan ötürü, biz bu insanlık düşmanı güce karşı savaşmaktan başka bir seçeneğe sahip değiliz. Ve elbette ki, bu savaşın çok ağır bedelleri olacaktır. Halkımız da, bu ağır bedellere katlanabilmeli ve olası büyük acıları göğüslemeye hazır olmalıdır. Büyük acıları, düşmana karşı büyük öfkeye dönüştürmelidir. Biliyoruz ki, büyük savaşlarda büyük kahramanlar ortaya çıkar. Bilinenlerin dışında adsız kahramanlar da çıkar. Kazalar, kurbanlar, kayıplar vb. daha birçok olayın yaşanması kaçınılmaz olarak tarihe geçer. Hatta aydınlanması mümkün olmayan olaylar da yaşanabilir. Ancak tüm bunlar, ucunda bağımsızlık ve özgürlüğün olduğu büyük devrimimizin boşa gitmeyen bedelleri olarak görülmelidir. Bizi her türlü acıya, zorluğa karşı dirençli kılan işte bu gerçektir. Tarihteki bütün büyük devrimlerde yaşanan gerçeğin kendisi budur. Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, bizim düşmanımız diğer dünya halklarının düşmanlarından çok daha acımasızdır. Ve insanlarımız da, bu acımasız düşmanın lanetlenmesi gereken yasaları altında şekillenmiştir. İşte bu, devrimimizin sorunlarını daha da ağırlaştırıyor ve ödenen bedellerinin daha fazla olmasına yol açıyor.

Ama bu durum, hiçbir şekilde bize geri adım attıramayacak ve tersine tüm bunlara karşı mücadele hırsımızı, kararlılığımızı daha da bileyecektir. Böylesi bir kararlılık içinde olmak, aynı zamanda İlyaslara mutlaka ödememiz gereken bir borç ve asla unutamayacağımız bir bağlılıktır.

İlyas yoldaşın bütün Kürt gençle-

rinin örnek alması gereken kısa yaşam öyküsü:

Gerçek adı **İlyas YÜKSEL** olan **Cihan** kod isimli yoldaşımız, 1963 yılında Dersim'in Gomemiş (Atlanta) köyünde dünyaya geldi. İlk öğrenimine köyünde başladı. Ortaokul ve lise öğrenimini ise Dersim'de tamamladı.

Dersim'de okuduğu yıllar, devrimci-yurtsever mücadelenin yeni yeni gelişmeye başladığı ve sosyal-şovenizmin engelleme çabalarıyla karşılaştığı yıllardı. Cihan yoldaş, daha küçük yaşlarda bu iki akımın mücadelesiyle karşılaşıyor ve anlam vermeye çalışıyordu. Kendi köyünde Türk solundan bir hareket etkiliydi ve çevre köylerinde ise partimizin taraftarları yok denilecek kadar azdı. Partimiz ile sosyal-şoven örgütler arasındaki tartışmalar silahlı çatışmaya dönüştüğü ortamda, gerçeklere daha yakından tanık oldu ve tavrını partimizden yana geliştirdi. Bu, kararlı ve cesaretli bir adımdı. Çünkü bulunduğu çevrede partimizin taraftarı olarak tek başınaydı. Diğer sosyal-şoven çevrelerin bütün baskı ve tehdit uygulamalarına rağmen geri adım atmadı ve savunduğu düşüncelerden taviz vermedi. Kendisine yönelik saldırı girişimlerine karşılık cevabı, hareketimizle ilişkilerini daha da güçlendirmek ve kökleştirmek oldu. Hareketimizin mensuplarına yönelik saldırı olaylarında, arkadaşlarını yalnız bırakmazdı. Korkusuzca olayın bir tarafında yer alırdı. Okul tatillerinde kendisine yönelik ölüm tehditlerine rağmen köyüne gitmekten çekinmez ve büyük bir kararlılıkla hareketimizin propagandasını yapardı.

Cihan yoldaş, ortaokul dönemlerinde hareketimizle tanışmış ve lise yıllarında ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında daha da aktifleşmişti. Dersim'de siyasi ortamın gerginleştiği dönemde yoldaşımızın babası Almanya'da işçi olarak bulunuyordu. 1980 yılında babası O'nu Almanya'ya götürdü. Bu dönemde hareketimizin yurt dışına henüz bir müdahalesi yoktu. Hareketimizin taraftarları tarafından yürütülen kısmi çalışmalar vardı. Cihan yoldaş, Almanya'ya gittikten kısa bir süre sonra, ulusal kurtuluşçu çalışmalar yürüten arkadaşlarla ilişkiye geçti. Amatörce de olsa politik faaliyetler yürütmeye başladı.

Cihan yoldaş, son derece olgun ve oldukça dürüst bir kişiliğin sahibiydi. Çalışkandı, fedakarlığı büyüktü. Hemen her zaman güleryüzlüydü, saf ve temiz duygularıyla herkesin sevgisini kazanmıştı. O'nu tanıyanlar, kendisini nasıl ifade edeceklerinde zorlanıyorlar. Ailesinin içinde O'nun yeri oldukça büyük. Babası, O'nu anlatırken, *"Ömrüm boyunca İlyas'a tek bir tokat bile vurma gerekçem olmadı"* diyerek, büyük sevgisini dile getiriyor. Pasiflik kendisinde bulunmazdı, atik ve korkusuzdu. Yılmaz bir insandı.

Bu özelliklerinden dolayı, çevresinde ilişkide olduğu her kesimin sevgisi ve saygısını kazanmıştı. Önemli düzeyde kitle ilişkisini sağlamıştı. 1987 başlarında ulusal kurtuluş çalışmalarına profesyonelce katıldı. Gençlik içerisinde faaliyet yürüttü. Kısa sürede gençlerden bir grup oluşturarak, yorgunluk bilmeden yoğun çalışmalar içine girdi. O'nun başarısında dürüstlüğün ve fedakarlığın belirleyici rolü vardı. İnanç ve kararlılığını pratiğine de yansıtıyordu.

Partiye ve yoldaşlarına son derece bağlıydı. Doğru bildiklerinden taviz vermezdi. Doğruların amansız savunucusu olmak, O'nun bir ilkesiydi. Ulusal kurtuluş mücadelemize karşıt temelde geliştirilen kimi "Dersimcilik" çalışmalarına karşı, teşhir propagandasını yapar ve Kürdistan halkının kurtuluşunu ve birliğini gerçek temellere oturtan parti politikasının savunuculuğunu geliştirirdi. O, küçüklüğünden beri haklının ve doğrunun yanındaydı. Bu, kendisinde bir yaşam felsefesine dönüşmüştü. Ulusal kurtuluş mücadelesine karşı geliştirilmek istenen provokasyon ve karalama faaliyetlerine yönelik karlıca tavır alırdı. Herhangi bir ikircikli tavır içine girmeden partiye daha fazla bağlanırdı. Olumsuz çalışmaların kitleler üzerinde etkili olmasını engellemeye çalışırdı. Çünkü O, gerçeklerin savunucusunun kim olduğunu, karalama faaliyetlerinin ne amaçla yürütüldüğünü bilirdi.

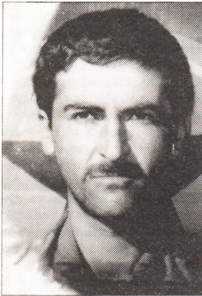
Cihan yoldaş, çalışmalara profesyonelce katıldıktan sonra Avrupa'nın bazı değişik alanlarında görevler üstlendi. Görevlerinde başarılıydı. Birlikte çalışma yürüttüğü yoldaşları, kendisinden sevgi ve saygıyla bahsederler. Çünkü gittiği her yerde saygı ve sevgiyle anılacak izler bırakma büyüklüğünü gösterirdi.

1987 yılının sonlarında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitmişti. Askeri ve siyasi eğitimini coşkuyla tamamlamıştı. Yoldaşlarının ve Parti Önderliği'nin güvenini kazanmıştı. O, her yerin en dürüst, en fedakar, en güvenilir ve en sevilir kişileri arasında yer almayı hak ederdi. Bir yıla yakın süre Akademi ortamında kalmıştı. Ve 1988'in sonlarına doğru Akademi'den Parti Önderliği'nin verdiği güç, tanıdığı imkan ve Dersim alanına yönelik verdiği talimatla Kürdistan yoluna koyulmuştu. Coşkuyla, umutla ve hasretle... O büyük düşünerek büyük bir yürüyüşte, bağımsızlığa doğru giden özgürlük yürüyüşünde dönmemecesine ilerlemeye başlamıştı. Kürdistan'ı düşünüyordu; Kürdistan'ın kazanacağı o büyük, o kutsal, o bin yılların hasreti duyulan zafer gününü... Dersim'in dağlarını, gerillanın türkü güzelliğindeki özgür yaşamını düşünüyordu. Düşündüklerinden güç alıyor, zorlukları daha kolay aşıyordu. Adımlarını hızlandırıyor ve sağlam atıyordu. Parti Önderliği'nin verdiği görevi yarım bırakmak istemiyor ve bunun sorumluluğuyla bir an önce Dersim'e ulaşmanın sabırsızlığını yaşıyordu...

Cihan yoldaş ulaştı Dersim'e. Romansı Dersim dağlarına çıktı. Artık buradan başlıyordu büyük düşüncelerinin büyük görevleri. Bunun mutluluğu ve coşkusuyla belki bunca uzun yürüyüşün yorgunluğunu unutmuştu bile. Ama bin kez yerin dibine batırılması gereken kemalist entrikacı anlayış, Cihan yoldaşın büyük düşünceleri önüne büyük engeller dikiyor ve bununla yetinmeyip büyük düşüncelerin sahibi yoldaşımızı da katlediyordu...

Cihan yoldaşımızın bu şekilde bir sonla karşılaşması, O'nun şahadetini daha da anlamlı kılıyor. O, tertemiz ve soylu bir direniş abidemizdir. O'nu hiçbir zaman ve hiçbir koşulda unutmayacağız!

Nihat yoldaşın anısı her zaman intikam yeminimiz olacaktır

Adı, soydadı: Nazi YİĞİT
Kod adı: Nihat
Doğum yeri ve yılı: Pirosa köyü-Beytüşşebap, 1972
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şahadet tarihi: 22 Mart 1992

Nihat yoldaş Beytüşşebap'a bağlı Pirosa köyünde fakir bir ailenin ortanca çocuğu olarak hayata gözlerini açar. Bu yöremiz, aşiret ilişki ve yönetim tarzının en katmerlisini yaşar. Nihat yoldaşın ailesi, köyü herhangi bir aşirete mensup olmadığı için oldukça aşiretlerin baskı ve hakaretlerine maruz kalır.

Ulusal kurtuluşçuluğun geliştiği yıllarda bu saha partimizin faaliyetlerine niceliksel bir zemin teşkil eder. Durum belli bir dönem böyle olmakla beraber, faşist Türk sömürgeciliğinin halkımıza dönük yürütmüş olduğu "böl-yönet ve birbirine kırdırt" politikası bu aşiretler içerisinde uygulanır ve köy koruculuk sistemi ile alanın parti faaliyetlerimize kapatılması amaçlanır. Ancak, değerli Kürdistan halkının fedakar evlatları olan Musa, Nihat ve nice yoldaşlar bu yörenin bağrından çıkarak, kendi yaşam ve pratiklerinde TC'nin bu kirli politikasını yerle bir ederler. Evet, Pirosa köylüleri iki tür baskıyı yaşamalarına rağmen, Kürt yurtseverliğinden geri durmamış, bunun için de Nihatları, Musaları ve Ömerleri sabırla, hem de doğal birer savaşçı-komutan olarak yetiştirip ulusal kurtuluşa adamışlardır.

Her Kürt gencinin yaşamına damgasını vuran aileyi geçindirme sorumluluğu küçük yaşlarında Nihat yoldaşın da ilk etapta dünyasına damgasını vurur. Bunun için de okuma fırsatına kavuşamaz. Dönem dönem metropollere gidip inşaatlarda çalışsa da, daha çok yörede başkalarına çobanlık yaparak aile geçimine katkı sunar. Bu yıllar ulusal kurtuluş savaşımızın geliştiği ve Beytüşşebap alanında faaliyetlerini yoğunlaştırdığı döneme rastlar.

Bu yıllarda her Kürt genci gelişmelerden etkilendiği gibi, Nihat yoldaş da mücadelenin derinden etkisini duyar. Aile yaşamı içerisinde, iş hayatında düşmanın baskı ve sömürüsünü, keza aşiret baskılarını erkenden fark eden ve tüm bu durumları gözönüne getiren Nihat yoldaş, onun-bunun emri altında çalışıp para kazanmakla ailesel kurtuluşun sağlanamayacağı sonucuna varır. Esas kurtuluşun ulusal ve toplumsal kurtuluş ile mümkün olacağı düşüncesine varan Nihat yoldaş etkilenmiş olduğu gerillacılığı, onun özgür yaşamını düşleyerek, bu düşüncesini köy içerisindeki gençlerle sohbetlerinin ana konusu haline getirir.

İşte böylesi bir süreçte partimiz, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'nu örgütlendirip büyütme politikasının bir sonucu olan askerlik yasasını 1989'un baharında Beytüşşebap sahasında da uygulamaya koyar. Askerlik yasasının uygulandığı süreçte, alanda halk içerisinde belli bir korku ve panik yaşanır. Bunun sonucu birçok aile, köy gençlerini Türkiye metropollerine gönderir. Tüm bu durumlara rağmen askerlik yasası Nihat yoldaşta tam tersine olumlu bir etki yaratır. Düşüncesinde şekillenen kurtuluş umudu, bedenini saran özgürlük ve bağımsızlık ateşi nedeniyle uygulanan askerlik yasası, birçok gençte paniğe yol açarken, Nihat yoldaşın gönlünde bir sevinç ve gerillaya katılma sabırsızlığını geliştirir. Dolayısıyla o günün gelmesini bekler. Nihayet 1989'un baharında ARGK'ye bağlı kalabalık bir gerilla birliği Pirosa köyüne varır.

Bu temelde önce siyasal gelişmeleri içeren konuşma köy halkına yapılır. Bunun sonucunda Nihat yoldaş askerlik yasasının vasıflarına uygun görülür ve gerillanın saflarına alınır. İşte o andan itibaren O gerçek bir gerilla, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'nun bir savaşçısı olur. Ve çok kısa bir zaman süresi içinde tüm yeteneklerini ortaya koyarak bu yeni yaşama adapte olur.

Evet, Nihat yoldaş, geçmiş zor yaşam koşullarının şekillendirdiği direngen ve savaşçı kişiliğini partimizin temel eğitimi ile bütünleştirerek -okuma yazması olmamasına rağmen- çok erkenden bir gelişmeyi, kişilik dönüşümünü sağlar ve 1990 baharı ile birlikte daha güçlü ve yetkinleşmiş bir konumla Beytüşşebap pratiğinde yer alır. Bir süre sonra Türk sömürgeci ordu güçleri ile ARGK gerilla birliği arasında çıkan bir çatışmada yaralanır ve bir dönem tedavi görür. Savaşta yılgınlığa ve ikirciklığe düşmez. 1991 bahar atılımında Beytüşşebap gerilla gücü içerisinde yer alır ve manga komutanlığı görevini üstlenir. Böylece mıntıka yönetimine de girerek komuta kademesinde görev alır. Pratikte aktif bir faaliyet sergileyen Nihat yoldaş, teredütsüz, büyük bir özveri ile tüm yeteneklerini ortaya koyar ve kararlıca düşmanın üzerine yürür. Nihat yoldaş içinde bulunduğumuz savaş koşullarının getirmiş olduğu bütün zorluklara karşı büyük bir azimle iradesini güçlendirmiş ve yoldaşlarından da aldığı destekle bunların üstesinden gelebilmiş, sürekli gözlerini ileri mevzilere dikerek sağlam bir yürüyüşün temsilcisi olmuştur. Gerilla yaşamı boyunca parti ölçülerini esas alan pratiği ile yoldaşlarının sempati ve güvenini kazanmış, önderliğin ve şehitlerin direnme çizgisinin sağlam bir takipçisi olmuştur.

Her şeyden önce partimizin şehitlik mertebesine çok bağlı olan Musa yoldaşı, yaşamının her alanında örnek alan Nihat yoldaş, azimliydi, yoldaşlarına bağlıydı. Yoldaşlık ilişkilerinde kusur etmeyen biri durumundaydı. Nihat yoldaş, Beytüşşebap pratiğinde birlikte hareket ettiği Musa yoldaş için şu nitelemeyi yapmaktadır: *"Musa, 1990 pratiğinde yoğun çatışma ve açlık ortamında bizim helikopterimizdi. Herhangi bir tehlikede anında stratejik noktaları tutan, bunun için de yoldaşlarının güvencesi düşmana karşı ise ilk mevziyi alan, kurşun sıkan, atik ve sağlam bir savaş makinesi kadar yorulmak bilmeyen fedakar ve kaygısız bir gerillaydı."* Evet; kendisinin dile getirdiği bu şehit yoldaşı örnek alır. Musa yoldaşın şahsında dile gelen kişilik özelliklerine ulaşmak O'nun hedeflerinden biriydi. Savaş pratiği içerisinde gelişmelerin temposuna uygun olarak bir gelişme-yetkinleşme pratiğini gösteren Nihat yoldaş, 1991'in sonunda takım komutanlığına yükselir. 1992 kış eğitim sezonunun hedeflediği komutanlık vasıflarına ulaşmayı hedefler ve bunu önemli oranda başarır.

Parti kişiliğine ulaşmada katettiği mesafeyle, doğru devrimci hattın uygulanmasında yoldaşları ile ölçülü, uyumlu bir çalışma ve ilişki temposunu tutturan Nihat yoldaş, 1992 planlamasında bölük komutan yardımcılığı ve Botan 5. Bölge yönetiminin yedek üyesi görevine getirilir.

Ulusal kurtuluş savaşımızın geldiği aşamaya paralel olarak partimizin yoğun hazırlıklarını yaptığı 1992 tarihi bahar atılımına kendisini büyük bir coşku ile hazırlayan Nihat yoldaş, bir talihsizlik sonucu, 22 Mart 1992'de halkımızın büyük direniş gününde, tüm yoldaşlarıyla gelişmeleri radyodan takip ederken içinde oturduğu sığınağın aniden çökmesi sonucu, partimizin şehitler

kervanına katılarak ölümsüzleşti. Beklenmedik böylesi talihsiz olayla Nihat yoldaş yükseklerde tuttuğu parti bayrağını ve kutsal görevini yoldaşlarına emanet ederek, bedenen aramızdan ayrıldı.

Biz, yoldaşları olarak genelde şehitlerimize, özelde Nihat yoldaşın anısına bağlı kalarak, devraldığımız emaneti, kanımızın son damlasına kadar koruyacağımıza, boşalan yerlerini dolduracağımıza dair sözümüzü yeniliyor, anıları önünde minnet ve saygı ile eğiliyoruz.

Kasım ÖZDEN yoldaş

DEVRİM İÇİN DOĞDU VE DEVRİM İÇİN ÖLÜMSÜZLEŞTİ!

Adı, soyadı: Kasım ÖZDEN
Kod adı: Sipan, Cimşit
Doğum yeri, yılı: Celle (Almanya), 1971
Şahadet yeri, tarihi: Savur, İlkbahar

Kürdistan devrimi, 1970'li yılların başında doğdu. Ateş çemberinde, adeta dört bir yanı mayınlı tarlada doğdu. Bu doğuşun büyüklüğü, onun bu koşullarda böylesi bir olaya cesaret etmesinde yatıyor. İlk adımın büyüklüğü, varılacak hedefin büyüklüğünü gösterir. Büyük uyanış, hayalden gerçeğe dönüşerek gelişti, güçlendi, olgunlaştı ve büyük geleceğe yakınlaştı.

Kürdistan devrimi büyümeye devam ediyor. Bu devrimin doğuş yıllarında dünyaya gelen Kürdistan çocuklarından kimileri savaşçı, kimileri komutan ve kimileri de o kutsal mertebeye ulaşmış şehittir.

Kasım yoldaş, işte bu üçüncü kategoride yer alanlar arasındadır. O, Kürdistan devrimi ile aynı yılda doğma şansını layıkıyla değerlendirecek ve Kürdistan şehidi olma onuruna erişecekti. Ne mutlu ona...

Kasım arkadaşın ayırd edici bir özelliği daha var. Avrupa'da doğup da Kürdistan'a giden, halkı ve ülkesi için savaşarak şehit düşen ilk Kürt genci olması gibi bir onur vesilesine de sahip.

Bu büyük bir olaydır. Değerlendirilmesi ve sonuç çıkarılması gereken bir devrim olayıdır. Yine bu, aynı zamanda yakıcı bir çağrıdır; Kürt çocuklarına, Kürt gençlerine ve onların ana-babalarına uyulması bir insanlık borcu olan çağrıdır.

Çünkü Kasım yoldaş, bir anlamda devrim için doğdu ve devrim için öldü. Yaşamını Kürdistan'a adadı. Görmediği ve yaşamadığı Kürdistan uğruna.

Kasım yoldaş, Almanya'nın Celle şehrinde doğmuştu. Ailesi 1969 yılında emek göçünün ilk kafileleri arasında Almanya'ya yerleşmişti. O, ailesi Almanya'ya göç ettikten iki yıl sonra dünyaya gözlerini açmıştı. Bu, Kürdistan insanının acılar dolu hikayesine de bir örnektir. Bir ülke insanının başka bir ülkede doğması elbette doğal bir olaydır. Fakat Kasım yoldaşın ise, bu olayla benzerliği yoktur. Ailesi, ekonomik nedenlerden dolayı Almanya'ya göç etmişti. Geçimini tortu işlerde çalışarak sağlamaya mecbur bırakılmıştı. İşte, Kasım yoldaş da kendi vatanından çok uzaklarda, bambaşka bir sosyal ve kültürel ortamda doğmuştu. Ülkesini tümden unutmaması, halkına tümden yabancılaşmaması için hiçbir neden yoktu. Kasım yoldaşın bu ortamda bile bir Kürt çocuğu olarak büyümesinde ailesinin yurtseverliği rol oynamıştır. Ancak, O'nun kişiliğinin olumlu yönde şekillenmesi sadece ailesinin yurtseverliği ile izah edilemez. Nitekim yurtsever olup da çocuklarını Avrupa'nın yoz kültüründen kurtaramayan aile sayısı hiç de az değil. O da isteseydi her türlü yabancılaşmanın, kendini kaybetmenin ortamına girebilirdi.

Kasım yoldaş, tercihini ülkesinden, halkından ve kültüründen yana yaptı. Daha 9 yaşındayken kültürel çalışmalara ilgi duydu. Folklor ekiplerinde yer aldı. Saz, kaval, zurna ve darbuka çalmayı öğrendi. Tam da kişiliği şekillenme aşamasına geldiğinde, Kürt kültürünü geliştirme amaçlı çalışmaların ortasında kendisini buldu. Kürdistan'ı, onun kültürünü ve insanlarını sevdi. 10 yıl okula gitti, 1,5 yıl da elektronik çalışma dalında stajyerlik yaptı. Türkçe bilmiyordu. Buna rağmen Türkçe dil okuluna gitmedi. Çünkü ülkesini ve halkının dramını biraz da olsa öğrenmişti. Ve bunun sorumlusunun da TC devleti olduğunu kavramıştı. Suçlu olarak gördüğü bir devletin lisan okuluna gidemezdi. Üstelik, bu okula gittiği her 2 günde de M. Kemal'in ve devletin tarihinin anlatımıyla karşılaşmıştı. Buna daha da öfkelendi ve bu okula gitmemeyi kesin karar haline getirdi. Ailesi de O'nun bu tavrını destekledi.

Evet. Kasım yoldaş, Kürdistan'ı çok sevmişti. Ailesi ve çevresi yurtsever olduğundan, bunun etkilerini en erkenden yaşamıştı. Almanca öğreniminin son yıllarında mücadeleye daha aktif katılmanın dayanılmaz sabırsızlığını yaşıyordu. Çünkü O'nun için Kürdistan ve Kürdistan'ın kurtuluş faaliyetleri her şeyden daha büyük ve her şeyden daha çok çekiciydi. Bir yandan okula gidiyor, diğer yandan Kürdistan kültür faaliyetlerine katılıyordu. **Binevş AGAL**'ı, **Abdullah SEVGAT**'ı ve **Ali AGAL**'ı çok yakından tanıyordu. Bunlar dışında daha başka devrimcilerle de yakından tanışmıştı. Onların temsil etmeye çalıştığı yaşam, O'nun için en saygın ve onurlu yaşam biçimiydi. Neden onlar gibi olmasındı? Tanıdıklarından kimileri Kürdistan'a gidip kahramanca bir direniş içinde şehit olmuşlardı. Binevş, Abdullah, Ali vd. yoldaşları unutamazdı. Onların yolunda yürümeyi vazgeçilmez bir görev olarak görüyordu. Bunun için annesi, *"Oğlum okulunu bitir, öyle saflara katıl"* dediğinde, tepki gösterip *"Benim için en büyük okul parti saflarıdır"* diyordu. Nitekim okuldan ayrılmadan son iki yılı büyük bir isteksizlikle geçirmişti. Mücadeleye profesyonelce katılmakta geç kalmak istemiyordu.

Kasım yoldaş büyüdükçe, ülkesine olan tutkusu da büyüyordu. Yüzeysel değildi. Araştırmacı özelliği de vardı. Alman dilinde klasikleri ve mücadeleye katkı sunma anlamında sonuç çıkarabileceği kitapları her fırsatta okumayı ihmal etmezdi. Okuma sevgisi de amaçlı ve programlıydı. Yaşamı sadeydi, her türlü gösterişten uzaktı. Avrupa kültürüne özentisi yoktu. Kimi gençler, Avrupa kültürü karşısında yenikliği ve ezikliği yaşarken, O bu kültüre değer vermezdi. Değer verdiği Kürdistan kültürüydü ve nitekim bu kültürün geliştirilmesi çalışmalarında yer alıyor ve katkı sunuyordu. Atik ve canlıydı. Folklor ekiplerinde başı çekerdi. Yaşamı Kürdistan kültürü içinde şekillendi. O'na yön veren Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiydi. Kürdistan'a olan tutkusu konuşmalarına, sohbetlerine de yansırdı. PKK'ye oldukça bağlıydı. Çünkü partiyi Kürdistan açısından olumlu her gelişmenin tek yaratıcı gücü olarak görebilmişti. Bundan hareketle partiye çeşitli biçimlerde saldırıda bulunanlara karşı tahammülsüzdü. Küçük yaşta olmasına rağmen, bu tür saldırılarda bulunanlara karşı şiddetli tepki gösterirdi. Gece vb. eylemler nedeniyle yapılan afişleri yırtıp sökenlerle kavgaya tutuşurdu. PKK'nin iyi bir savunucusu olduğunu bu bağlılık davranışlarıyla ispatlardı.

Kasım yoldaş yaptıklarıyla yetinmiyordu. Hep daha fazlasını ve daha iyisini hedefliyordu. Okulu bir engel olarak görüyordu. Sorumlu ve olgun bir kişiliği vardı. Okulu 18'inden önce bıraksa, Alman yasaları karşısında ailesini zor durumda bırakırdı. Bu nedenle 18 yaşın dolmasını adeta iple çekti. Saflara profesyonel katılış günü de anlamlıdır. 1989 yılında yapılan 12 Eylül'ü protesto yürüyüşüne gidiyor o gün babasıyla konuşarak, artık eve dönmek istemediğini ve bundan böyle saflarda profesyonel düzeyde faaliyet yürüteceğini söylüyor. Babası da O'nun bu kararını onaylayarak destek veriyor. O'nun 12 Eylül cuntasının yönetime gelişinin bir yıldönümünde, ona karşı daha etkili savaşmaya karar vermesi soylu ve anlamlıdır. Halklara kan kusturan bir rejime karşı bundan daha anlamlı tavır var mıdır? O'nun bu günü seçmesinde bilinçlilik payı olsun veya olmasın, önemli değil. Asıl önemli olan O'nun kararını bu günde kesinleştirmiş olmasıdır. Bir anlamda şanslıdır O. Çünkü devrimle birlikte doğuyor ve yine devrimi kökünden kazımak amacıyla yönetime gelen bir faşist cuntanın yıldönümünde devrimin profesyonel bir savaşçısı olmaya karar veriyor.

Kasım yoldaş, ilkin merkezi siyasi eğitimini tamamladı. O'nun kendini devrime adaması yönündeki kararlılığı, eğitim çalışmaları boyunca etkisini gösterecekti. Sunulan eğitim olanağını sorumluca değerlendiriyor, sonuçlar çıkarıyor, güçlü kavrama yeteneğini gösteriyordu. Olgun kişiliği, kurallara bağlılığıyla arkadaşları arasında saygınlık yaratıyordu. Eğitimini tamamladıktan sonra pratiğe girdi. Artık O'nun için varsa-yoksa görevlerine bağlılık ve başarmak vardı. Bir süre YCK komitesinde yer alarak gençlik içerisinde faaliyet yürüttü. Girişkenliği ve dürüst yaklaşımları, gençlik içindeki örgütleme faaliyetlerinde başarılı olmasına yol açıyordu. Yine bir süre de Feyka-Kurdistan çalışmalarında yer almıştı. Ve ayrıca başka alanlarda da çeşitli görevlerde bulundu.

Profesyonel çalışmalara katıldıktan sonra bir daha ailesini aramadı. Bu, O'nun ailesine karşı duyduğu herhangi bir tepkiden dolayı değil, tüm zamanlarını ulusal kurtuluşçu çalışmalara ayırmak istediğinden dolayı idi. O artık, çok sevdiği Kürdistan için katkı sunabileceği kadar katkı sunma olanağını bulmuş ve bu olanağı sonuna kadar kullanma arzusunda ve keskin kararlılığındadır. Annesi çeşitli defalar gelip kendisini görmek istediğini iletmiş, ama O görevlerini bırakmamış ve **"En büyük ana Kürdistan'dır"** demiştir. O, aslında Kürdistan'ı bir ana gibi severek, aynı zamanda annesine karşı da gereken saygı ve sevgiyi göstermiştir.

Kasım yoldaş, görevlerine böyle bağlı olmasına rağmen yine de bununla yetinmeyecekti. Sunduğu raporlarında Kürdistan'a gidip sıcak savaş cephesinde yer alma talebini işliyordu. O oldukça coşkuluydu, hele Akademi'ye alınma talebi kabul görünce bu coşkusu kabına sığmaz olmuştu.

Yıl 1990. Mevsim ilkbahar ve aylardan Mart. Kasım yoldaşın coşkusu ve heyecanı dorukta. Yol görünüyor Kürdistan'a doğru. Ülkesine tutku düzeyinde bağlı olan bir insan bu durumda nasıl sevinmesin ki! Mart ayının ilk haftasında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gidiyor. Orada siyasi ve askeri eğitimini ciddi bir sorumluluk anlayışıyla tamamlıyor. Ayrıca Akademi'deki teknik sorunlarla da görevlendiriliyor. Kürtçe radyo yayın çalışmalarını yürütüyor. Öte yandan askeri özellikleri, canlılığı ve atikliği nedeniyle Başkan APO'nun güvenlik takımında da yer alıyor. Yaklaşık 9 ay kadar bir süre Akademi'de kalarak, sıcak savaş cephesine hazır bir militan haline geliyor.

Tarih 1990'ın sonlarını gösteriyor. Kasım yoldaş, edindiği savaş birikimiyle Kürdistan'a doğru yol alacak. Daha önceleri sadece bir kez 8 yaşındayken ailesiyle birlikte Kürdistan'a gitmişti. 11 yıl sonra tekrar Kürdistan'a gidecekti. Fakat bu gidiş daha farklı amaçlıydı, özgürlüğün büyük kavgasında yer almak içindi. Bu heyecan ve coşku içinde bir grup yoldaşıyla birlikte Mardin Eyaleti'ne gitti. 2 yıla yakın bir süre Kürdistan'ın Mardin, Amed ve Garzan eyaletlerinde yürütülen savaş içinde yer aldı.

Ailesine, gidip gördüğü, gezdiği, sevdiği ve uğruna savaştığı Kürdistan'dan mektuplar gönderdi. Mektuplarında Kürdistan'ı anlattı. Kardeşlerini, akrabalarını ve diğer tanıdıklarını Kürdistan'a davet etti, savaşmaya çağırdı. Avrupa'dan tanıdığı bir yoldaşıyla Botan-Behdînan mıntıkasında karşılaştığında ona, "Welat çiqas xweşe" (ülke ne kadar şirindir) demekten kendini alamıyor.

Acı olan Kasım yoldaşın Kürdistan'a ve onun uğruna yürüttüğü savaşıma tam doyamadan aramızdan ayrılmasıdır. O'nun devrimle doğduğunu, devrimle büyüdüğünü söylemiştik. O'nun şahadet tarihi de anlamlıdır. Savur'da bir ihbar sonucu, ilkbahar mevsiminde, bir grup yoldaşıyla birlikte düşman güçler tarafından bombalı saldırı sonucu ölümsüzleşti.

Evet Kasım yoldaş, en büyük ana olarak gördüğü Kürdistan'a kavuştu. Onun kanatları altında büyük bir coşku ve kararlılıkla savaştı. Ama bu bir savaştır, ölümler kol gezer, ölmek de öldürmek de vardır. Çünkü adı üstünde savaştır. En az bunun kadar diğer bir gerçek de, savaşarak ölmek ölümlerin en soylusu ve en kahramancasıdır. **Kasım** yoldaş, şimdi anası Kürdistan'ın bağrında yatıyor. Ama bağımsızlık ve özgürlük bayrağı dalgalanmaya devam ediyor. Hem de zafere daha yakın olan direniş kalelerinde. Kürdistan şimdi özgürlük eylemleriyle çalkalanıyor. Halkımız her zamankinden daha coşkulu ve devrim talebini daha yüksek sesle haykırıyor. Sömürgeciler yenilgi üstüne yenilgi alıyor. Kürdistan, TC'ye gerçek anlamda mezar oluyor. Bizim kazancağımız kesindir. Biz zaferi yakalayarak, sana gerçek bağlılığımızı ispatlayacağız!

Tarihimizdeki gaflet ve ihaneti yerle bir edelim, zaferi garantileyen kişiliği ve yaşamı egemen kılalım!

Abdullah ÖCALAN

GİRİŞ

Savaş alanlarımızda hala ciddi düzeyde sorunların yaşandığı ve bu sorunların çözümü için azami çaba sarfettiğimizi biliyorsunuz. Bu temelde birçok konularda son yılların en kapsamlı çözümlemelerini yaptık. Çözümlemelerde herkes artık kendisini görmeli ve parti gerçekliğine ulaşmalıdır. Bazı savaş alanlarında kaçışların meydana gelmesi, bir o kadarının sakat kalması çizgi ve yaşam düzeyinde ciddi bir aşınmanın yaşandığını gösteriyor. Partililerin, özellikle fedakar, emektar ve her yönüyle partiyle yürümede kararlı olduklarını söyleyip söz verenlerin yanılgılı-yanlış yaklaşımları buna zemin sunuyor. Kuşkusuz gerçekçi olamama, savaş gerçekliğimizi basit ele alma etkisizleşmeye yol açıyor. Burada, bunu çözmeye çalışıyoruz. Çok güçlü değilsiniz, ama çok zayıf da değilsiniz. Yine de normal olanı ve doğruyu seçemiyorsunuz. Devrimci kuralları yaşamınıza egemen kılamıyorsunuz. Heveslere çok fazla kapılıp gidiyorsunuz. Bireyci yönünüz, keyfi yönünüz kurallara ve profesyonel devrimci örgütlenmeye hakim oluyor. Bu da en zor durumlara düşmenizi beraberinde getiriyor.

Kovulmak, devrimci olup da devrim davasından yargılanmak kötüdür. Bunu önlemenin yolları vardır. Çoğunuzun bu durumlara düşmesinin hiç kuşkusuz nedenleri de vardır. Kurallı devrimciliği ve devrimci yaşamı sabırla kendi yaşamınıza egemen kılmalısınız. Başka türlü bu durumlara düşmekten kurtulamazsınız, kurtulamazsınız ve yine de kurtulamazsınız... Ve kimse de sizi böyle taşımaz! Yapmayın diyorum! Yarı feodal, yarı küçük-burjuva kişiliklerinizi kimse götürmez. Ayrıca köle kişiliğinizi de kimse kaldırmaz! Burada son günlerde yapılan yargılamalar sizlere bir gerçeği göstermelidir: Kabul edilmeyen ilişkiler var, zarardan başka bir şey vermiyor, kovulmaktan başka bir sonuca da götürmüyor; yetersiz, ne ağalık ve ne de kölelik kurtarıyor, ne küçük-burjuva kurnazlığı ve ne de köylü kurnazlığı sonuç yaratıyor. Vazgeçin bunlardan! Öyle uyanık değilsiniz! Öyle kurnaz da değilsiniz! Kendinizi kandırıyorsunuz. Öyle ağa ve parti içinde otorite olacak durumunuz da yoktur. Partinin güç ve imkanlarını yanlış değerlendirmeyin.

Şimdi uzun süredir üzerinizde duruyoruz. Biraz kendinizi gerçekçi değerlendirmelere tabi tutun. Kendinize doğru-dürüst verilmiş bir sözünüz olsun. Doğru bir söz temelinde kendinizi mücadele gerçeğimize katın. Başka türlü ne diye sizi taşıyalım? Hasta kişiliklerin burada ne işi var, deli misiniz? Aklınız varsa yanımıza gelin; direnebilecekseniz ve kural adamı olabilecekseniz gelin! Biz, feodal tutkularına, feodal duygularına esir olanlarla yürümeyiz. Değerlerin çarçur edilmesine göz yumuyorsunuz. Tekrar diyorum: Savaş gerçeğimize doğru yaklaşın! Verdiğiniz sözlere bağlı olarak adım adım kendinizi geliştirin, sözünüzün adamı olun! İkide bir mahkeme kurmak, ikide bir sert tavırlar içine girmek bize yakışmaz! Sizi zorla getirmedik. Geliyorsanız, o zaman partimizin özüne inin. Verilmiş sözlere bağlı olmayanlar halkın hangi davasına bağlı olabilirler kendini çizgi dahilinde tutamayanlar hangi devrimci çizgiye başarı şansı verdirebilirler? Veremeyecekleri açık.

> ***"...Halka hizmet, büyük bir hizmettir. Bilinçli olmayan, sorumluluk duymayan bir kişi, halk arasında tek bir adım dahi atamaz. Biz, halkımızın nezdinde büyük bir çalışmayla büyük olanaklar yarattık. Bu, bizim başarımızdır, Sizin değil. Sizler de bunu yapın. Ne yapıyorsanız yapın ama, halka böyle bakma hakkını kendinizde bulmayın. Kim ki, PKK adına halkın arasına girmek istiyorsa, gerilladan daha fazla büyük bir devrimci olmalıdır. Savaştaki savaşımdan daha fazla savaşımı bilmeli ve bunu yapabilmelidir..."***

> ***"...Neden kişilikler silik, neden kavgacı olamıyorsunuz? Neden kelimenin tipik anlamıyla bir gafil olmaktan kurtulamıyorsunuz, yanıbaşınızdaki ihanete bir darbe indiremiyorsunuz? Mutlak üzerine gidilmesi gereken onur görevi, şeref görevi üzerine neden gidemiyorsunuz? Güçsüz ve çaresizsiniz, neden? Bu durumdan neden utanmıyorsunuz?.."***

Evet, bunlar halk üzerinde otorite olma sevdasını güdüyorlar, öyle mi? Aramızda memur olmak istiyorlar. Bu çok yanlış bir yaklaşım. Olacak şey değil. Mücadele edemiyorlar, bir görevi yerine getiremiyorlar, ama halk arasında çalışmak istediklerini söyleme cesaretinde bulunuyorlar. İnsan biraz düşünmeli. Böyle bir şey mümkün olamaz. Bu türden insanlar kendilerini bile yönetemez, idare edemez. Peki halkı nasıl yönetecekler? Bunlar, halkı tanıma kudretine bile sahip değiller, ancak olsa olsa halkın başına bela olurlar.

Biz, önünüze tecrübelerimizi yığdığımız içindir ki, bugün halk sizleri biraz dinliyor. Öte yandan tecrübeler edinesiniz diye, sizleri halkın arasına gönderiyoruz. Başka niyetlerle halkın arasına girmek olmaz. Halk bize bağlıdır, bu doğru. Halk, sözlerimize inanarak sizlere de saygı göstermektedir. Bu doğru ama, istenilen tarzda kattiyen olmaz. Sizlerin yapacağı, etkilerimizden doğru yararlanmak olmalıdır. Halka hizmet, bu yaklaşımlarınızla olmaz. Tutumunuz doğru değildir. Bu aklınızı artık bir kenara bırakın! PKK'nin etkilerine dayanarak halkın arasına girilecek, ağalık yapılacak! Bırakın bunu. Biz hiçbir zaman buna izin vermeyiz.

Halka hizmet, büyük bir hizmettir. Bilinçli olmayan, sorumluluk duymayan bir kişi, halk arasında tek bir adım dahi atamaz. Biz, halkımızın nezdinde büyük bir çalışmayla büyük olanaklar yarattık. Bu, bizim başarımızdır, Sizin değil. Sizler de bunu yapın. Ne yapıyorsanız yapın ama, halka böyle bakma hakkını kendinizde bulmayın. Kim ki, PKK adına halkın arasına girmek istiyorsa, gerilladan daha fazla büyük bir devrimci olmalıdır. Savaştaki savaşımdan daha fazla savaşımı bilmeli ve bunu yapabilmelidir. Siz ne tür bir belasınız? Halkı tanımıyorsunuz, halka bağlı değilsiniz, ama halkın içine girme talebinde bulunuyorsunuz. Daha iki gün olmadan, gidiyorsunuz, ülkede yüzlerce insanı tutuklatıyorsunuz. Peki bu nedir? Size ne demek lazım, ne yapmak lazım? Biz halka doğru yaklaşımı temel alıyoruz. Sizlerin ise, yaşamdan haberiniz bile yoktur. Oysa yaşamdan haberdar olma sorununuz vardır. Bu durumunuzla bunu yapamazsınız. Ben bu kadar yıldır faaliyet içindeyim, bir gün halkın arasına girdiğimde, yoruluyorum. Siz gidiyorsunuz kendinizi konuşturuyorsunuz, devrimci böyle olur mu?

PKK'nin ne olduğunu biliyor musunuz? Bunu bilmeden hiçbir şey yapamayacağınızı bilmiyor musunuz? Biriniz böyle yapıyor, diğeriniz şöyle, olmaz bu! Sosyalistlik nedir? Sosyalist olmak büyük fedakarlık gerektirir. Bazıları alçak çıkıyor, her şeyi altüst etmeye soyunuyor. Yoksa siz de mi böyle yapma sevdasındasınız? Bakın, Sovyetler Birliği'nde de böyle oldu. Yetmiş yıllık sosyalizmi bir günde yıktılar. Siz de mi böyle yapmak istiyorsunuz? Hayır, bu olmaz! Siz bunun için buraya gelmiyorsunuz. Burada bulunmadaki amacınız, yapmaktır, inşa etmektir, öyle değil mi?

Kendinizi de, bizi de incitmeyin, üzmeyin. Halkın davası, basit dava değildir. Halkın içindeki bir konuşma, halka sesleniş, basit görülemez. Fakat siz iki sözü birlikte söyleyecek durumda bile değilsiniz. Bu halinizle, halkın sizi dinleyeceğini sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. Halkı bilmek, tanımak gerekir.

İnsan sınırlarını bilmeli, neyin ne olduğunu anlamalıdır. Mücadele edemiyorsun, ama halk içinde faaliyet yürüteceksin! Olmaz bu. Peki sen o zaman neden bize geldin? Niçin bunu yapıyorsun? Çekin gidin yanımızdan, siz bela mısınız? Halkın üzerinde dilini uzatacak! Halk için bu mu yapılmalı? Bir şey yapmıyorsun, ileri bir adım atmıyorsun, nedir bu istediğin?

Ne yapılmak isteniyor? "Ders göreceğiz, sonra kitle faaliyetine gideceğiz" diyorlar. Sen dersini ne zaman alacaksın ki? Böyle ders alınmaz. Partiye geliyorsanız, çıkarlarınızı konuşturmaktan vazgeçin! Bizde bir sınıf mücadelesi vardır. Sınıf mücadelesinin olduğu yerde, bu oyunlara müsaade edilmez. Bundan sonuçlar çıkarmak gerekir. Ama geliyorsunuz başımıza bela oluyorsunuz, kendinizi yere atıyorsunuz, "partide yer edinmek istiyoruz" diyorsunuz. PKK'de kim yer alabilir? Kendini inşa eden!.. Sen ne kadar bunu yapabildin ki! Geliyorsun inanç yok, çaba yok... Her şey sahtekarca, her şey bir oyundan ibaret. Sen bize kurnazlık yapamazsın! Böyle olmaz! Bunu dediğimizde de ağlıyor, sızlıyor, kendini yerlere atıyor. Kendine gel! Bu kararı biz vermedik! Biz sadece elinden tuttuk, güçlendirdik. Ama tüm bunları sat da demedik.

Savaşacaksan savaş, usulüne göre savaş. Ağlamakla ve kurnazlıkla olmaz. Bunları bilmek lazım. Ya da açık ol, "niyetim başka" de! Bu da iyidir, dürüst olunmalıdır. Bu kadar yıl hareket saflarındasın, peki şimdiye kadar neyin beklentisi içindeydin? Hasta mısın? İyi olmayan şeyler mi yapmak istiyorsun? Bunun için mi yanımızdasın? Sen kimi kandıracaksın? Bunu kabul etmeyeceğiz, bilmiş olun!

Parti sahipsiz değildir. Halk sahipsiz değildir. Parti bu halkın öncü kuvvetidir. Elbette ki Parti halkı, halkın yaşamını koruyacaktır. Yanlış hesaplar yapılmasın. Halk üzerinde oynamaya fırsat vermeyeceğiz. Yapamıyorsan yapma. Bizi diğer partiler gibi anlamışmış(!) Nasıl anlıyorsan anla! Bizim partimiz işte böyledir, işine gelirse! Bize bu yanılgılarla yaklaşmayın.

Bundan böyle dürüst ve samimice PKK'yle yürümek istiyor musunuz? O zaman kendinizi pratikte kanıtlayın. Dostumuzsanız, bizde mücadele böyledir. Bundan yanlış sonuçlara gitmeyin. Yaşam ve mücadeleyle oynanmaz. Kaldı ki, bunu yapamazsınız da. Gerçek nedir? Böylece bir kez daha gerçek açığa çıkmıştır. Hep zarar veriyorsunuz. Peki bundan olumlu sonuç çıkarmayacak mısınız? Yıllarca partiye, kendinize zarar veriyorsunuz. Bunu yapmayın. Bundan böyle gücünüz varsa, buna inanıyorsanız, parti saflarında dürüstçe yürüyün.

Bakın, yine de parti sizi affediyor. Parti olmazsa, zaten siz ölürsünüz. Parti olmasaydı, birbirinize girerdiniz, birbirinizi vururdunuz, birbirinizi kaçırtırdınız. Tedbirli olmayı bile beceremiyorsunuz. Rastgele yaşıyorsunuz; insanları vuruyor, kaçırtıyorsunuz. Bu nedir? Buna yol açan neden açık değil mi? Şahadetlerin nedeni açık değil mi? Hala da gerçeği kavramaya ulaşamıyorsunuz. Peki ne olacak? Biriniz şöyle kaçacak, diğeri böyle... Kaçma çare mi? Böyle savaş mı olur? Biri bu yana, diğeri şu yana kaçacak, herkes böyle mi olacak? Böyle olursa, ülkede bir kişi bile kalabilir mi? Ülke kalır mı? Halk kalır mı? Kaçmak çare değildir. Ülke, halk gerçekliği sadece savaşla korunabilir, gerçek budur. Bunları anlamazsak, ortada hiçbir şey kalmaz.

Birinin aklı böyle, diğerinin şöyle. Kendilerine nedenler icat ediyorlar. Bu icatlar düşmanın eseridir. Yüzde

yüz bu böyledir. Düşmanın gerçeği burada egemendir. Kalkıyorsunuz, her şeye rağmen, "biz hala dürüstüz" diyorsunuz. Dürüstlük böyle olmaz. Bilinçli olacaksınız. Düşmanınıza karşı savaşmayı bileceksiniz. Başka türlü dürüstlük olmaz. Bunu mutlaka kavramanız gerekir.

Suçluluk yumakları olmuşsunuz. Kolay kolay söküp doğrultamıyoruz. İnsan öncelikle kendini suçlu konumdan çıkarır; hakkın ve adaletin yoluna sokar. Sözünü, eylemini buna göre planlar. Adam olmak kolay değildir.

Dolaylı da olsa bu konuya daha açıklık getirmek için, ihanet ve gaflet nedir, hain ve gafil kimdir, sorununa açıklık getirmek istiyoruz.

İhaneti bütün yönleriyle açığa çıkarmak ve buna karşı mücadele vermek görevimizdir

Hainlik, kendi toplumsal ve milli gerçeklerine, onu işgal etmeye, fethetmeye, bastırmaya, sömürmeye, imha ve tasfiye etmeye yönelen, düşman diye tabir edebileceğimiz güce itaat etmek üzere kendi gerçekliğinden kopan, ona ters düşen ve ona karşı savaşanlara verilen ad oluyor. Hain ise, bunu temsil eden kişiye deniliyor.

"...Kürdistan'daki ihanet üzerine kitaplar yeni yeni yazılacaktır. Özellikle hainlerin yaşamı ve maskeleri bütün yönleriyle açığa çıkarılacaktır. Hain maskelidir ve hain kendini en iyi, en güzel, en haklı ve en becerikli diye göstermiştir. Neşteri vuracağız ve maskeyi düşüreceğiz; çirkin suratını, bütün hainane karanlık işleri, çevirdiği dolapları, o sahte yaşamını, bir ülkeye, bir halka mal olan yaşamını, dünyanın çirkinliğini, rezilliğini temsil etmesini teorik kitaplarda, romanlarda, hikayelerde, anılarda, röportajlarda dile getirecek tarzda dev gibi bir aydınlatma görevimiz vardır..."

Gaflet ise, bu yoz kimlik kadar ona karşı savaşmayan ve ona alet olan, hainlik sürüp giderken kılı kıpırdamayan, rahatsız bile olmayan, ne olup bitiyor biçiminde kendine soru sormayan, sırtüstü uzanıp, "iyi yaşıyorum" ve hatta "özgürüm" diye kendini kandıran, bu temelde gününü gün eden, bir halkın, bir toplumun veya bir ulusun aleyhine gelişmeleri görmek istemeyen, her şeye aynı gözlükle bakan, "öyle de olur, böyle de olur" diyen, "gelene ağam, gidene paşam" diyen, mühim olanı günü kurtarmak veya köşeyi dönmek olarak gören tutuma denilir ve bunu temsil eden, yaşayan kişilere de gafil denilir.

Bu tanımın gereklerine baktığımızda, ülkemizin toplumsal ve ulusal gerçekliğine indirgediğimizde, ezici bir çoğunluğun gafili, haini oynadığını, ihaneti ve gafleti yaşadığını görürüz. Ve bu temelde, gafletin ve hainliğin en bol olduğu bir ülkedir bizim ülkemiz. Başka bir ulusal toplumsal gerçeklik içinde bizimki kadar hainlik ve gafletlik sanmıyorum söz konusu olsun. Bu yalnız günümüzde de değil, bütün tarih baştan aşağı ihanetin ve gafletin, hainin ve gafilin egemen olduğu bir tarih biçiminde gelişiyor.

Çok acıdır ama, dolaylı da olsa vurgulayalım ki, siz de gafletin ve ihanetin çocuklarısınız. Onların içinden süzülüp geliyorsunuz. Birkaç istisna durumu değiştirmez. Ve bu hepiniz için geçerlidir...

Neden kişilikler silik, neden kavgacı olamıyorsunuz? Neden kelimenin tipik anlamıyla bir gafil olmaktan kurtulamıyorsunuz, yanıbaşınızdaki ihanete bir darbe indiremiyorsunuz? Mutlak üzerine gidilmesi gereken onur görevi, şeref görevi üzerine neden gidemiyorsunuz? Güçsüz ve çaresizsiniz, neden? Bu durumdan neden utanmıyorsunuz? Neyiniz var? sanki şerefli insanlarmışsınız gibi neye dayanarak yaşıyorsunuz? Bu gücü nereden buluyorsunuz? Oysa ben yedi yaşından beri kendimi yakalayıp buraya getirmişim. Halen utancımdan başımı kaldıramıyorum. Ve siz hiç de hayırlı bir gelişmenin sahibi olmadığınız halde sanki çok şerefliymişsiniz gibi yaşıyorsunuz; gülüyorsunuz, konuşuyorsunuz, istediğiniz her şeyi yapıyorsunuz.

Yanlış! Bu bir hainlik olmayabilir ama, bir gaflet durumunu ifade ediyor. Düşmanla ne kadar savaştınız, düşmanınızı ve onun tarihini tanıdınız mı, gücünü fark ettiniz mi, yeriniz neresi? Bu sorulara verilecek cevaplarınız yok. Bu kadar hainin kol gezdiği bir ülkede, bu kadar gafletin egemen olduğu bir ortamda neler yapabiliyorsunuz? Hiç şüphesiz bir ihanet, bir gaflet egemense, tabii ki sizlere de yüklenmenin anlamı yoktur. Çünkü onun yavruları durumundasınız ve etkileriyle büyümüşsünüz. Bütün bunları güçlü savaşçılığa neden yol açamadığınıza açıklık getirmek için söylüyorum. Büyük savaşçılık, büyük tutkuları, büyük düşünceleri ve oldukça da affedilir olanla olmayanı görüp değerlendirendir. Sadece onunla yetinmeyiz. Onun için örgütü işleme, büyük çalışmaları başarma ise bu temelde işleri yapanlardır büyük savaşçılar. Siz bu işlerin kenarından bile geçmiyorsunuz. Ülkemizdeki insan manzaralarına bakıyorum, yaşamlarına bakıyorum, bin defa esef ediyorum, iğreniyorum. Bu nefret ve iğrenme durumunu hiç olmazsa kendimde gidermek için bu eyleme girdim. Oysa siz bu iğrençliklerle koyun koyuna yaşıyorsunuz, hoşunuza gidiyor. Bu durumu gördükten sonra uyanıyorsunuz, fakat bu durumu değiştirmede çok iddiasızsınız.

Devrimci maskeli hainlik, yurtsever maskeli hainlik nasıldır? Özgürlük adı altında en büyük gafiller, hainler kimlerdir? Bu konuyu biraz daha açmakta yarar var. Daha çok da PKK'nin saygı duyulması gereken çabalarına ve özgür kişiliklerine bağlı kalarak bunu göstermek lazım. Egemen Türk tipi üzerimize geldiği gibi, birçok halkın, birçok ülkenin de üzerine gitmiştir. Başka ülke halkları bir yana, biz kendimize bakalım. Bunlar ülkemize gelirken ne bir davetiye almışlardı ne de bir hakları-hukukları vardı. Sadece islam aşkına demişlerdi. Kaldı ki, o zamanlar bizim halkımız da az-çok islamlaşmıştı. Gerekçesi iyi müslüman yapmak değildi. Bunları belirtirken, sözümona "Allahın partisi" adı altında namuslu insanları katledenleri akla getirmemek mümkün mü? Allahın partisi midir, Hizbullah mıdır; işte o, karanlığın-ihanetin partisidir. Yüzyılların ortaçağ mantıklı, işgalci ve işbirlikçi ihanetin partisidir.

Türk egemenleri çok açık söyledi: "Ben başka halkların ülkelerini ve kendilerini fethetmek için varım, dünya nizamı için varım." Vuruyor, boyun eğmeyeni eğdirtmek için ne lazımsa onu yapıyor. Bu onun görevidir. Kendisine böylesi bir tarihi rol düşmüş; "müslümanlık da, Allah da bunu istiyor" diyor. Sanılmasın ki, tarih boyunca Türklerle bağlantılı olanlar dışında başka hainler yoktur. Bir yığın istilacı vardır ve bu istilacıların hepsi de kendi hainini yaratmıştır. Tarihin tanıdığı en eski zamanlardan beri bu böyledir. Tarihin, sınıflı toplumların doğuşuyla -ki, bu topraklarda başladığı göz önüne getirilirse- kendi işgalleriyle birlikte hep bir işbirlikçi çevre yaratmaya özen göstermiştir. Sümerlere kadar gider, belki de daha bilmediğimiz kadar eskilere gider. Mezopotamya'yı işgal etmişler. Yakın çevrelerinde bir işbirlikçi tabaka, hain bir tabaka oluşturmuşlar. Ve onun egemenliği altında, dağlarda sıkışmış aşiret topluluklarının biçiminde yaşayan topluluklarla bunu tamamlamışlar. İşgalci kente gelir hakim olur. Toprak beyi çoğunlukla onun işbirlikçi çevresidir. Dağlardaki aşiret reisi de az-çok bu çevreyle irtibatlıdır. Neredeyse bu, bir kısır döngü halinde günümüze kadar gelir. Yani o Mezopotamya'nın ilk şehir devletlerinden tutalım Perslere, Romalılara, İskender'e ve müslüman Araplara kadar böylesine bir işgal yaşanmıştır. Kendi ulusal-toplumsal gerçekliğinde işgal ve işbirlikçilik kökleşerek, egemen yaşam biçimi haline getirilerek sürdürülmek istendi. Gerçekten tarihi temeli en eski olan bir ihanet durumuyla karşı karşıyayız. Nerdeyse bu hainane yaşam biçimi olağan bir yaşam biçimiymiş gibi kabul edilmiştir.

Türk egemenliğini özel bir yere oturtmamız, halihazırda ihanetin Türk egemenlik sistemine bağlı olarak ayakta durmasından ileri gelmektedir. Dokuz yüzyıl öncesinden başlayan Türk işgal ve istila seferleri, Kürdistan'da ihanetin katmerli gelişmesinde önemli bir yere sahiptir. Kürt feodalitesinin Selçuklu ve daha sonra Osmanlı Türk feodal sultanlarıyla geliştirdiği ilişkiler ihanetin en dallı-budaklı gelişme dönemidir. Buna bir de müslümanlık yaftası vurularak, müslümanlığı özüne kadar işgalcinin istediği biçimde değiştirmekten geri kalmadılar. Kürtlük, Kürt kimliğiyle ilgili ne varsa, bundan uzaklaşmayı uygarlık sayar. Bir ara Türk halkı için de bu durum geçerliydi. Türk aşiretleri içinde yükselen beyler, sultanlar, kendilerini Türklükten uzaklaştırdıkları oranda uygar sayıyorlardı. Türk halkını ise, cahil olarak değerlendirirlerdi. Bu, bizde daha yoğundur. Kürt dilinden, kültüründen, bütünüyle ulusal-toplumsal gerçekliğinden soyutlandığı oranda, kendine başka isimler, başka örf-adetler ve gelenekler-kültürler özümsetildiği oranda kendisini uygar sayıyor, ileri sayıyor. Bu durumundan da "gurur" duyuyor.

İhanetin gelişme felsefesi biraz böyle; yani bundan utanç değil, "gurur" duyuyor. Tabii ki, bunun güçle de ilişkisi var. Devletler daha çok islami ve Türki niteliktedir; Arabi, islami, Türki nitelikteki devlet gücüne ulaşmak için... Şimdi de öyle değil mi? "Kürtlükten ne kadar uzaklaşırsam, o kadar devlet kapısında yerim vardır" diyor. Hikmet Çetin hemen akla gelmektedir, Kamran İnan hemen akla gelmektedir. Bunlar, kraldan daha kralcı Türkçü geçinirler. Eski çağlardan orta çağlara kadar bu aynen böyledir. O zamanlar Kürt beyleri, aşiret reisleri, islami kisve altında Araplığa, Farslığa ve Türklüğe özenirlerdi. Ve isimlerinden tutalım özlerine kadar değiştikleri oranda büyüyorlardı. Reislikleri garantili olunca, bu da onlar için para demekti, toprak demekti, insanlar üzerinde egemenlik demekti.

Dediğim gibi, bunun temeli daha ilkçağda atılmıştır. Şimdi hain neden bu kadar boldur, ihanet neden bu kadar kapsamlıdır? Bütün bu soruların cevabını bu tarihi bakış açısı içinde rahatlıkla kavramak mümkündür. İhanet bir yaşam yoludur burada. Ne kadar hainlikte gelişirsen o kadar zenginleşirsin; sömürgeci devlet katında o kadar yerin olur! Ve herkes buna alışmış ve bunun için yarış ediyorsa, o zaman bu yarışın ne kadar etkili olacağı açıktır. Dolayısıyla, yüzyıllardan beri, hatta binyıllardan beri süren bu yarış sürecinin ne kadar aleyhte gelişeceği ve ihanetin dal-budak salacağı, kapsam kazanacağı kendiliğinden anlaşılır. Yani Kürt gerçeğinde ihanet yolu zenginleşmenin, güçlenmenin yoludur. Kendi ulusal kimliğinden, toplumsal gerçekliğinden koptuğun oranda zenginleşirsin, güç sahibi olursun, yerin olur!

Devlet kapılarında, işgalcinin, sömürgecinin, emperyalistin yanında, ABD'nin yanından kimin kıymeti fazladır, iyi göz önüne getirelim. Ve tabii ki ihanetin bazı sonuçları vardır, hainlerin yaptığı bazı işler vardır. Onlar para alırken, güç sahibi olurken bunu karşılıksız yapmazlar. Nasıl yaparlar? Tamamen toplumlarını, halklarını, onun tüm ulusal özelliklerini hor görürler, inkar ederler, "böyle bir şey yoktur" derler, "cahildirler" derler, "aşağı tabakadandır" derler. Sürekli örtbas ederler ve kendilerinin yaptığının yüce bir iş olduğunu, en uygarcası olduğunu, kendi konumlarını sürekli olumlulaştırarak propaganda ederler. Zaten çoğu da bu amaçla eğitilmiştir. Yani sömürgeciler, işgalciler, emperyalistler onlara güç verirken, kendi toplumlarına karşı şu görevi vermişlerdir: "Siz bir hiçsiniz, sizin savunulacak fazla özgürlük değerleriniz yok. Eriyin, yok olun." Onlara bunun için para ve güç veriyorlar. Toplumlarına karşı, halklarına karşı çalıştırmak için, hatta aşiretlerine karşı çalıştırmak için veriyorlar. Bunun için kullanılır hainler. Bunlar diğer bir deyişle ajandırlar. Ajanlığı kendi halkı, aşireti, ulusal kimliği içinde yapıyorlar. Ve yaparken de kendi öz kimliklerini basit ve hor görürler, mümkünse inkar ederler. Hainlik ve ajanlık görevlerini böyle yerine getirirler. Yüzyıllardan beridir bu hep böyledir. Parayı alırlar, daha çok ajan yetiştirmek için. Güç alırlar, zorla birçok kişiyi ihanete sürüklemek için. Ben tarihi bazı örnekleri fazla açmak istemiyorum. Tarihi okuyanlar bilirler, tarih baştan sona böyleleriyle doludur. Bir İdris-i Bitlisi bir ülkeyi, beylikler yoluyla Osmanlı sultanına nasıl peşkeş çekmiş? Bir M. Kemal döneminde o aşiret reisleri, beyler, şeyhler nasıl ajanlık yaparak, bir toplumu -hem de hiçbir şey vermeden- imhaya açık hale getirerek genç Türk burjuvazisine satmışlardı. Yüzlerce isim sayabilirsiniz.

Fakat artık günümüze gelelim. Bizi daha çok da günümüz ilgilendirir. Daha dün Kamran İnan'ların Kürdistan'da örgütlediği Kürt ajanlığı, önce Adalet Partisi içinde, Demokrat Parti'de, günümüzde de ANAP içinde geliştirildi. Onun muhalefete düşmesiyle birlikte bu sefer de onun yerine sözümona sosyal-demokrat Hikmet Çetin'ler geldi. Onun babası da zaten isyanlar döneminde, "Şu da direndi, şu da asılsın" diye idam listeleri hazırlıyordu. Evet, bunun oğlu PKK'ye en kapsamlı tecrit politikasını uygulatamadı ama, Orta Asya Türklüğü uğruna müthiş çalıştı, PKK aleyhine müthiş çalıştı. Ve bir Kürttür bu. Sülalesi en büyük hain, kendisi en büyük haindir. Liceli olan bu hain bir de Kürt geçiniyor. Bunlar şu anda devletin katında ihaneti sadece örgütleyen değil, bir Türkten bile daha başarılı Türk olan, ihaneti yaşatan adamlardır. Bir Talabani'nin Kürtçe sorularına dahi İngilizce karşılık veriyor.

"...Gerçeklerden habersiz olma, cehennemi gelişmelerden habersiz olma, mutlak üzerine yürünmesi gereken gerçeklerden habersiz olma bir gaflet durumunu ifade eder. En kutsal değerler çiğneniyor, mutlaka bir şeyler yapmak gerekiyor; o başını bile kaldırıp bakmaz, tenezzül etmez, 'bunlar benim için gereksiz' der. Bu tipik bir gaflet durumu..."

Hikmet Çetin müthiş çalışıyor. Eskiden Kamran İnan iyi çalışıyordu. Bunları da daha çok Avrupa'ya karşı kullanıyorlar ve bunlar da buralarda cirit atıyor. İşte "Kürt" Kamran Amerika'yı, Avrupa'yı, "Ben Kürdüm, Türklerle böyle böyle yaşamak istiyoruz" diye ikna etti. Hikmet Çetin de şimdi, "Ben de Kürdüm ve Türklerle böyle böyle yaşamak istiyoruz. Kürtler asli vatandaştır. Hiçbir şey istemiyorlar" diyor. Yani emperyalist efendilerinin, belki kapitalist mantık gereği art niyetli de olsa, "Kürtler için de bazı insan hakları gerekmez mi" diye düşünebilecekleri korkusuyla, bunu bile ortadan kaldırmak için çalışıyor bu iki "Kürt." Ben örnek olması kabilinden bu iki ismi söylüyorum. Bunlar gibi binlercesi var. Bir tanesi de Diyarbakırlı. Bu da biliyorsunuz Mehmet Kahraman; insan hakları bakanı yapmışlar. Diyarbakır'da her gün cinayetler işleniyor, insan haklarına en büyük saldırı Diyarbakır'dadır. Fakat bu bakan sadece, "bakın benim gibi bir Kürdü insan hakları bakanı yaptılar. Ne güzel. Bakın ne güzel geçiniyoruz" diyor. Bu şekilde bir halkı utanmadan temsil etme şerefsizliğini gösteriyor. Bir halk yok oluyor. Biraz direnmeyle kazandığı birtakım şeyler var, onlar imha ediliyor. Ve bu

"Kürt" de insan hakları bakanı. Biri dışişleri bakanıdır dünyayı kandırır, bu da insan hakları bakanıdır, dünyayı bir de bu yönüyle kandırmaya çalışıyor. M. Kemal de böyle iki "Kürdü" Lozan'a göndermedi mi? Bunlar büyük ihanet örnekleridir. Resmi düzeyi yansıttığı için bunları belirtiyorum. Daha katmerlileri, daha dallı-budaklıları da var. Bunu bir yaşam biçimi, egemen yaşam biçimi haline getirenler var.

Türk egemenliğinin günümüzde mutlak anlamda Kürt ulusal toplumsal kurtuluş değerlerine karşı topyekün bir savaşı yürüttüğü tartışmasızdır. Bunu her gün başbakanı da söyler, cumhurbaşkanı da söyler, genelkurmayı da söyler. Yüzyıllardan beri yapıyorlar, yapmaya da devam edecekler. Bu onların işgal, istila, sömürgeleştirme, imha görevidir. Eskiden istila seferleriyle yapıyorlardı, şimdi özel savaş seferleriyle yapıyorlar.

Peki bu savaşta Kürt ihanetinin durumu nedir? Ona daha da detaylı bakalım. Kürt gerçeği içinden çıkan birisi resmi düzeyle irtibatlı ve giderek buna hizmet ediyorsa, bu ihanettir dedik. Tanım böyle. Bu, özel savaşa hizmet eden herkes için geçerlidir. Bir bakkal bir işgalci subaya, polise eğer rahatlıkla eşya satıyorsa, vicdanı sızlamadan bunu yapıyorsa, o da ihanete bulaşmıştır. Başka ülkelerde, işgalcinin askerine bir şey satmayı aşağılık bir iş sayarlar. Bizdeki orta kesim, küçükburjuva kesim ise, "sömürgeci güçler biraz daha çoğalsa da daha fazla satsak" diye düşünür. Hem de gönüllü "beyim, paşam" diyerek, yalvararak... Bunun ruhu ihanete bulaşmış değil de nedir? Üstelik en masumane kesimlerdir bunlar.

Bir de ihanetin hizmetine girmeye çalışanlara bakalım. O köy korucuları tepeden savaşıyor; resmi partilerde görev alarak da bir savaş yürütüyorlar. Resmi partileri Kürdistan'da oturtmak isteyenler var. Bu sömürgeci partilere hizmet edenlere bakalım. Onlara hain değil de ne diyeceğiz? Dahası, devletten bir iş koparmak için yarış yapanlar var. Sömürgecileri ileri görenler, bunlara yalvaranlar, bunlara küçük bir maaş karşılığında kendini satanlar var, öğretmenler var, küçük memurlar var. Türk devletine kızmadan, yüzü kızarmadan hizmet edenler hainlik sınırında yaşamıyorlarsa nerede yaşıyorlar, niye yaşıyorlar? Özgürlük müdür, yurtseverlik midir yaşadıkları? Dersim'i hatırlayalım: Dersim ezilip biçildikten sonra, bütün gençliği devlet kademelerine aldılar. En iyi memurlar şimdi Dersimlidir. Bunlar şimdi dürüst, özgür, demokrat insanlar mıdır, yoksa katliamın temelinde ihanete çekilmiş kesimler midir? Gerçeğe adını doğru koymak lazım. Böyle bir gaflet, böyle bir ihanet sömürgeciye, işgalciye, istilacıya bağlı değil midir? Çok açık ki bağlıdır. Ona sahiplik eden Türk egemenidir, devletidir. Ve onları Kürdistan'da örgütleyen, ayakta tutan bunlardır. Bunların felsefelerine bir bakalım: Devlete ne kadar yararlıysan, devlet de seni o kadar yükseltir! Kendi toplumunu, ulusal kimliğini ne kadar hor görürsen, inkar edersen, o kadar çağdaş, o kadar ilerici olursun! Tabii bunun sonucu da devletten para almaktır, devletin gücünü arkasına almaktır. Çıkar için yapıyorlar bunu.

Her gün buna yenileri katılıyor. İşbirlikçilik ve ihanet eskiden Botan'da zayıftı. PKK'nin girişi ile birlikte, en ücra köşedeki aşiret reisi bile kendini Ankara'da buldu, helikopter seyahatlerinde buldu. Şimdi çoğuna Akdeniz, Ege sahillerinde yer vermişler. Sözümona onlara yaşamı gösteriyorlar. Bunları bu sahalardan koparıp kazanıyorlar. Bu ihanet değil de nedir? Sadece 12 Eylül döneminde onbinlercesi bu ihanet yoluna saptı. Tabii hepsi de bunu para için yapıyor. Para Türk egemeninin elinde, güç onun elinde. Gücü kullanıyor, parayı kullanıyor, bunları kendine çekiyor. Fakat içinden gittikleri halka bakın, bu topraklara bakın. Gerçekten nefes alamaz durumda bir halk, harabeye çevrilmiş bir ülke.

"...İşgalci işgalcidir; istediğini yapar, yaşar, düşünür ve yaptırır. Hain haindir; ihaneti düşünür, yaşar, yaşatır. Gafil de gafildir; o da gafleti kader olarak beller, ona inanır, bir hayatı vardır, yaşar gider. Bir de bunlara karşıt olan yurtseverler cephesi, devrimciler cephesi, savaşçılar cephesi, militanlar cephesi olarak tabir edebileceğimiz kutupta yer alanlara bakalım. Az-çok her türlü işgalciye, istilacıya, sömürgeciye, emperyaliste karşıdırlar. Bunların her türlü işbirlikçilerine karşıdırlar. Tamam karşıyız. Şimdiye kadar da tartıştık, düşündük, örgütlendik, eylem de yaptık. Ama buna rağmen niye bir gafil kadar, bir hain kadar, bir işgalci kadar etkili değilsiniz?"

Bunda hainlerin hiç mi payı yok?

Her halka karşı ihanetin bir yaşam şekli olarak benimsetilmek istenmesi vardır. Peki bizde niye kimse ihanetin teorisini ve pratiğini şimdiye kadar açıklayamamıştır? Çünkü sözümona konuşan-okuyan aydınlar ağırlıklı olarak ihanet tabakası içinde bulunuyorlardı da ondan. Kendi konumlarına hain damgası vuramazlardı. Çünkü devletten besleniyorlar, çünkü işbirlikçilikle yaşamlarını sürdürüyorlar. Bu duruma hainlik demezler, onun teorisini yapmazlar, pratik yaşamlarını lanetlemezler. Bunlar açık ve resmi hainlerdir. Bir de devrimci, yurtsever, demokrat maskeli olanlar vardır. Özellikle çağımızda, ulusal kurtuluşun, ulusların bağımsızlığı ve özgürlüğünün bu kadar geliştiği bir dönemde, yine demokrasinin bu kadar ilerlediği bir dönemde klasik hain statüsüyle yaşamak zorlaşıyor ve ihanet giderek renk değiştiriyor, kılıf değiştiriyor; maskeli olan biçimini tercih ediyor. Farklı maskeler, kılıflar altında yurtseverlik, özgürlükçülük, demokratlık ve hatta sosyalistlik maskesi altında kendini yaşatmak istiyor. Bu durum dünya genelinde az olur ama, bizde çok yaygın olarak kullanılmak isteniyor.

Kendine demokrat, özgürlükçü, sosyalist diyen bazı partiler var. Avrupa'da on yıldır sürtüp duruyorlar. Güya özgürlükçü ve sosyalist yolu benimsediklerini söylüyorlar. Halkı ile bir bağlantısı yok. Düşmanına herhangi bir fiske vurduğu dahi yok. Demokrat olmak büyük savaş gerektirir. En çok da işbirlikçiliğe karşı savaş gerektirir. Yani bu "demokratım" diyen sahtekarlara karşı en büyük savaşı verdiğin oranda demokratsın. Bu "özgürlükçüler, sosyalistler" aslında sosyalizmin de, özgürlüğün de önünü en çok kapatanlardır. Onlara karşı mücadele verdiğin oranda özgürlük yolunda, sosyalizm yolunda olursun. Ama bunlar, bu kelimeleri kullanarak ve emperyalizme her türlü yaltaklanmayı yaparak, kendilerini maskelemeye çalışarak yaşamaya çalışıyorlar. Para emperyalistlerden geliyor, güç de onlarda. Türk egemenleri az veriyor. Az verenden çok verene koşuyorlar. Ve bir de bu sahte ve maskeli isimlere emperyalistler daha fazla yer veriyor, Türkiye vermiyor. Bunlar iki taraftan verdiklerini de kabul ediyorlar. "Ne güzel, iki taraftan da alıyoruz" diyorlar. İlk iş olarak da önlerine PKK'yi koyuyorlar. "Despottur, antidemokratiktir, Stalinisttir..." Suçlayabildiğin kadar! Çünkü para geliyor, olanaklar tanınıyor. Hele Türk egemenleri de bunlara Ankara'da yer de verince, bundan daha iyi bir meslek düşünülebilir mi! Eskiden biraz alıyorlardı, şimdi daha fazla alıyorlar; ne diye kapsamlı bir ihaneti geliştirmesinler! İhanetin kapsamını ne diye emperyalizme bağlamaya kalkmasınlar! Kaldı ki gerekeni yapacaklar. Ve bunun adına da diplomatik faaliyet, uluslararası ilişkiler faaliyeti diyorlar. Bu düpedüz hainliktir. Hem de ispatlı hainlik.

Emperyalistler ve sömürgecilik senin ülkeni kabul ediyor mu; halkını kabul ediyor mu? Hayır! İmha ve tasfiye politikası yürürlükte değil mi? Evet yürürlükte. Bre hain -gafil de demiyoruz onlara- düşmanın sözümona adına hareket ettiğin halkına, onun ulusal kimliğine böyle saldırırken, sen nasıl "ben diplomatlık yapıyorum" diyebilirsin? Kürdistan diplomatlığı bu mudur? Hayır! Bu düpedüz şahsi çıkarları için yeni ihanet kapılarını aralamak ve bunlara kapılanmaktır. Bunu şimdi demokrasi maskesiyle yapıyorlar. Çünkü asıl parayı bu kelime getiriyor. Irak'a demokrasi, Türkiye'ye demokrasi... PKK'ye de, "bırak silahını, mücadeleyi bırak, devrimi ve ulusal kurtuluşçuluğu bırak, Ankara'ya git, orada demokrasi gelişiyor" diyorlar.

"..Savaşta ya düşman seni bastırır, yenilgiye uğratır ya da sen bastırırsın, zafere gidersin. Orta yolu var mıdır savaşın? Gerçek savaşta oyun yoktur. Belki tiyatroda olabilir ama, gerçek savaşta ya sen onu vurursun ya da o seni. Arkadaşlarımız genellikle savaşı bir oyun durumuna getirmişler. TC ordan kılıç şakırdatıyor ikide bir, bizimkiler de, 'biz buradayız' diyor ve bu taraftan şakırdatıyorlar. Bu bir tiyatro oyunu olabilir ama, savaş olamaz..."

Bakıyorsun 500 bin dolar aldılar. Biraz şeker, pirinç götürdüler. Bir hainin yürüttüğü mesleğinin karşılığı ancak bu kadardır. Ama Türk özel savaşı yürürlükte, aman tanımıyor. Bu durum onun umurunda mı? O cebini doldurdu mu, karnını şişirdi mi yeter.

Bunlar maskeli hainlerdir. Fakat maalesef maskeleri tam yırtılmadığı için, maskelerinden dolayı para desteği ve arkalarında da devletler olduğu için güçlüdürler. Bu güçleri olduğu için sistemli örgütlenmeleri de vardır. İhanet biraz da kurumlaşmıştır. Dolayısıyla halkın ihanete bulaştırılması zor olmuyor. Güney Kürdistan hikayesi nedir? İhanetin ve ihanete bulaşmanın hikayesidir. Bırakalım Güney Kürdistan'ı, Kuzey Kürdistan'da da cumhuriyet tarihi boyunca ihanet çok daha sistemli geliştirilmiştir. Bizde ihanete koşmak ilericilik sayılmıştır. En büyük ihanet, gemisini kurtaran kaptan veya iş bitiren adam olmak demektir. Toplumunu, onun emekçilerini soyup soğana çevirip, ülkesini harabeye çevirip, ne varsa alıp İstanbul'a, Ankara'ya, İzmir'e götürüp fabrika kurar; bürokrat olur, sözümona devlet adamı olur. Bu adamlara, sen halkını ve ülkeni ne hale getirdin diyen birisi de çıkmaz. Ve hatta bunlara "bravo ne kadar da gelişti" denir ve özenilir. Kürt gerçekliğinin inkarı, bundan kopuş, ona karşı faaliyetlerde bulunma egemen. Ve hiç kimsenin kolay kolay karşısına çıkamayacağı, bırakalım karşısına çıkmayı, doğru dürüst açıklığa dahi kavuşturamayacağı bir husustur. Sen bunlara hain değil de ne diyeceksin; paşam diyeceksin, işbilen, işbitiren diyeceksin, ülkemizin de sahibi, efendisi, ağası, reisi ve şeyhi mi diyeceksin? Bir de din kisvesi altında halkı biraz da bu yönlü kandırırlar.

Gerçekten insan bunların durumunu değerlendirirken, içini çekiyor. Çünkü yaptıkları tablo çok karanlık, çok hainane ve çok kapsamlı. İhaneti bütün yönleriyle açığa çıkarmak görevimizdir. İhanetin kapsamını, tarihi gelişmesini ve onun tipik temsilcilerini, direkt yürütücülerini, resmi ve gayri resmi sorumlularını, en tehlikeli hain ajanları, küçük ajanların hepsini yerli yerine oturtmak en temel devrimci görevlerden birisi oluyor. Şimdi teori, daha çok ihanetin teorisi olmalıdır; ihanetin teorisine karşı, devrimci teoriyi açıklamak olmalıdır. Anlayış ve yaşam düzeyinde hain yaşamın nasıl olduğunu ortaya koyarken, öte yandan biz nasıl yaşamalıyız diye bir soru ortaya attık. Sizi nasıl yaşatmalıyız diye çokça değindiğim bir husus var. Bunu daha iyi kavramak açısından, hain nasıl bir şey, hain yaşantısından nasıl etkilenmişsiniz sorularına yanıt vermeniz gerekiyor.

Hainane bir yaşam var. Baştan aşağı, geçmişten günümüze kadar hainane yaşamı temsil edenler var. Ruhundan tutalım da giydiği elbiseye kadar, bu yaşamı temsil edenler var. Bunu kurumlaştıranlar, bunun övgüsünü yapanlar var. Bunun örgütçülüğünü, propagandistliğini yapanlar var. Şimdi hayatınızı ortaya koymuşsunuz, bu güzel bir şey. İhanetin kapsamlı bir değerlendirmesi, hainlerin kapsamlı bir teşhiri ve onlara karşı amansız bir kin-nefret sizde gelişirse, hayatınızı ortaya koymanızın bir anlamı olabilir.

Evet, yıllardır biz de uğraşıyoruz. Tarihi ve toplumsal kapsamı ile ihanet nasıl gelişti, hain kimdi, nasıl yaşıyor, suçu nasıl geliştiriyor ve kurumlaştırıyor? İşte bunları açıklığa kavuşturmak istedik. Ve Manifesto'da şunu söyledik: "PKK'nin temel taktiği ajanlaşmış kişi ve kurumlara karşı şiddeti temel alır!" Bu, isabetli bir değerlendirme oluyor. Bu değerlendirmeyi, bundan 15 yıl önce bir

taktik olarak belirttik. Bu yaşamı izlemek istiyorduk, daha öncesinden de biz bu yaşama açılmadık. İhanet adım adım kendini hissettirirken, biz bu yaşamdan çekildik, geri durduk. Bulaştırmak isteyenler oldu, ama biz bulaşmak istemedik. Devrimcilik böyle birkaç genel bilgi edinmek değildir: Çok egemen ve etkili olan hainane yaşamı fark etmek; çok kötü kokuyor, çok çirkin ve çok kara bir yüzdür deyip uzaklaşmak, mümkünse savaşmaktır. Bizim tarihi gelişmemiz de bu yönlüdür. Hain yaşamı kokusundan, şeklinden anla, ama bulaşma. Bunu, zamanına göre işini yapma ve gücümüze göre karşı koyma ile bütünleştirmek önemlidir. PKK'nin önderlik gerçeğini, bu yönüyle özümsemelisiniz. Büyük aykırılığımız ihanetledir. Bunun nasıl olduğunun hikayesini derslerde görüyorsunuz. Bunlar bir ülkeye "yoktur" dediler, bunu ispatlamaya çalıştılar. Hatta herkese de kabul ettirmişlerdi. Böyle bir halkı, onun ulus kimliğini ve toplumsal kimliğini yok sayıyorlardı. "Acaba öyle mi" sorusu ile bu işe başladık. Herkes buna,

> ***"...Gaflet, ihaneti yüreğine oturtma işidir. Gaflet, cehennem azabı içinde olan halkın durumuna seyirci kalmak durumudur. Siz de biraz böylesiniz. Düşman ve hainler her şeyi dayatıyor, halk her türlü azabı yaşıyor; siz bunun üzerine sigara tüttürüyorsunuz, rahatsınız. Bu gafillik değil de nedir?"***

"evet öyledir" dediğinde, biz sadece, "öyle midir" diye soru sorduk. Devrimci sürecimiz bu sorular ile başladı.

Şimdi ihanetin tarihini daha fazla açmak istemiyoruz. Şüphesiz kitaplar yazmak gerekir. Kürdistan'daki ihanet üzerine kitaplar yeni yeni yazılacaktır. Özellikle hainlerin yaşamı ve maskeleri bütün yönleriyle açığa çıkarılacaktır. Hain maskelidir ve hain kendini en iyi, en güzel, en haklı ve en becerikli diye göstermiştir. Neşteri vuracağız ve maskeyi düşüreceğiz; çirkin suratını, bütün hainane karanlık işleri, çevirdiği dolapları, o sahte yaşamını, bir ülkeye, bir halka mal olan yaşamını, dünyanın çirkinliğini, rezilliğini temsil etmesini teorik kitaplarda, romanlarda, hikayelerde, anılarda, röportajlarda dile getirecek tarzda dev gibi bir aydınlatma görevimiz vardır. Ben yöntem itibarıyla biraz üzerinde durdum. Olayı daha kapsamlı araştırma-inceleme ve daha çok da günümüzdeki durumlarını değerlendirme görevimiz vardır. Bu görev mutlaka yetkin bir tarzda, sadece partililer tarafından değil, dürüst yurtseverler tarafından, gerçek demokratlar tarafından da yerine getirilmelidir. Başka türlü yurtseverliğin, demokratlığın yapılmayacağını herkes bilmelidir, bilmek durumundadır. İhanetten kopmadan, haince bir yaşamdan kopmadan, ihanete bulaşarak yaşamak yurtseverliğe sığmaz ve onunla çelişir; demokratlığa sığmaz. Yurtseverlik, demokratlık, hele hele sosyalistlik tamıtamına ihanetin bütün oluşum özellikleriyle, resmi ve gayri-resmi ajanlıklarıyla savaşmayı gerektirir. Onların yaşamına öykünmeyi, onları taklit etmeyi değil, tam tersine lanetlemeyi, fırsat buldukça darbe vurmayı gerekli kılar. Bunu yapmayan hiç kimse hangi maskeyi takarsa taksın "ben yurtseverim, demokratım" diyemez. Ve bu görev mutlaka başarıyla yerine getirilmelidir ki, bu yüce kelimeler kirlilik aracı, hainlik aracı olmaktan kurtulsun.

Çizgi ve parti adamı olmak demek, sadece ihaneti ezmek değil, gafleti de parçalamak demektir

Şimdi de gafillik ve gaflet nedir, gafil kimdir sorularına yanıt vermek gerekir.

Gerek halkın bütün toplumsal gelişme süreci boyunca olsun ve gerekse halkın günümüzde yaşadığı durum olsun, bir ulus olmaktan tutalım bir insan olmaya kadar, düşmanın dayatmalarından tutalım devrimcilerin dayatmalarına veya bir bütün olarak bir halkın yaşamına karşı, "böyle gelmiş, böyle gider, hiç önemli değildir. Düşman ne yaparsa yapsın, devrimciler de bir şeyler yapıyorlarsa onlar da yapsınlar" diyenler ve hatta sıradan bir devrimcilikle, "işte yaptık, namusu kurtardık, zafer bana mı düşmüş" diyenler, böyle bir değerlendirme içinde olanlar gaflet durumunu ifade ederler; gafleti yaşıyorlar. Bunlar düşmanla dolaylı veya direkt bir ilişki içinde değildirler. Ama yapılanlara seyirci kalıyorlar. Tepkisi yok, isyanı yok. Haklıyı-haksızı ayırt etmiyor. Haini, yurtseveri ayırt etmiyor. Hepsine aynı değeri veriyor. Silik, yüzeysel, güçsüz, zavallı, ne illet dersen onda var. Bu, olsa olsa bir gaflet durumudur. Gerçeklerden habersiz olma, cehennemi gelişmelerden habersiz olma, mutlak üzerine yürünmesi gereken gerçeklerden habersiz olma bir gaflet durumunu ifade eder. En kutsal değerler çiğneniyor, mutlaka birşeyler yapmak gerekiyor; o başını bile kaldırıp bakmaz, tenezzül etmez, "bunlar benim için gereksiz" der. Bu tipik bir gaflet durumu...

İhanet için yaptığımız değerlendirmelerin aynısını gaflet için de yaparsak göreceğiz ki, gafiller hainlerden az değildir. Gaflet durumu, ihanetten az tehlikeli değildir ve belki de ondan daha tehlikelidir. Ülkemiz nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan gafillerin büyük bir kısmı alt kategoriye girer. Diğerleri ise egemen sınıf ve işbirlikçilerdir. Bu sınıfın malı var, mülkü var, bir gerekçesi var; onlar hain! Fakat gafletin gerekçesi nedir, niçin gafillik yapacak? Para mı getiriyor gaflet? Hayır! Şeref mi getiriyor? Hayır! Koruma mı getiriyor? Hayır! Hiçbir şey getirmiyor. Peki niye gafillik? İşte onu kendinize sormalısınız. Neden gafilsiniz? Vatan elden gitmiş mi? Gitmiş! Her türlü özgürlük değerleri gitmiş mi? Gitmiş! Bırak özgürlüğü, normal yaşamda senin işin-gücün var mı? Yok! Yarının garantili mi? Yok! Her şeyin elden gitmiş değil mi? Her taraf kokuşmuş değil mi? Evet! Peki bu durum niye halen kabulleniliyor? Bundan daha tehlikelisi düşünülebilir mi? Böyle gelmiş, böyle gider mi? Nasıl böyle gelmiş, niye böyle gitsin? Bakın analarınıza-babalarınıza, çevrenize bakın, hatta kendinize bakın, "ben kendimi yaşarım" demiyor musunuz? Sen kaçta kaç kendini yaşıyorsun? Nasıl yaşadığının, neyi yaşadığının farkında mısın? Bazılarınız edebiyat yapmak istiyor. Kitap yazmak istiyorsunuz. Ama kendi yaşamınızın bile uzağındasınız. Bir grup edebiyatçı

> ***"...Biz hainlerin yolunu sonuna kadar kapatmanın hareketiyiz. Düşmanın da her türlü işgaline gücümüzün sonuna kadar karşı koymanın hareketiyiz. Ve bu da aynı zamanda kendi insani, ulusal, toplumsal kimliğine bağlı olmanın, ona tekrar dönmenin, onu özümsemenin, onu özgürleştirmenin yoludur. Bu yolun hareketiyiz biz. Böyle karşı koyma hareketi kadar, böyle yönelme, benimseme, özümseme ve amansız yürümenin, savaşmanın hareketiyiz..."***

buraya gelseydi, onlarla da cebelleşecektim. Başka ülkelerin de devrimci edebiyatçıları var; halkına, ülkesine yakıştırdıkları var, yakıştırmadıkları var. Bizde gafillik görmemezlikten gelir. Hatta "ilericilik" diye sunulur.

Sonuç; bizim yaşadığımızda bir arpa boyu kadar yol almamada, bir hiç olma durumunuzda kendisini ifade eder. Neden siliksiniz, yüzeyselsiniz, ölgünsüz, ilgisizsiniz ve fazla devrime gelemiyorsunuz? Gafilsiniz de ondan.

Gaflet nedir, gafil kimdir? Bu soruya vereceğiniz cevap, kendi kimliğinize vereceğiniz karşılıktır. İhanetin gafletle ilişkisi yok mu? Vardır! İşgalciler, istilacılar, hainler ve işbirlikçiler ülkeyi, halkı talan ederken ve kendilerine göre bir yaşam tuttururken, buna karşı durması gerekenler eğer sessiz kalırsa, eğer "bana ne" derse, eğer her şey böyle elinden kayıp giderken o hep günü kurtarmak isterse, neyi kurtardıysa, bir kemiği de kurtarsa buna da bin şükür derse ve aval aval bakarsa, aptal aptal yaşamla ilgilenirse o bir gafildir. Ve maalesef ülkemiz bu gafillerle doludur.

Gaflet doğal bir yaşam mıdır? Rahatlıkla sineye çekmemiz gereken bir yaşam biçimi midir? Sanmıyorum. Çünkü ne maddi ve ne de manevi açıdan doyuruyor, başkasına muhtaç etmekten kurtarmıyor. Gittikçe daha da silikleştiriyor, inkarcılaştırıyor, uşaklaştırıyor ve beş paraya hainlere, sömürgecilere satılacak bir nesne haline getiriyor.

Bunlar tarihten habersiz, ulustan habersiz, ulusun gerçekliğinden habersiz, dünyadan habersizler. Kim bunlar, niye yaşıyorlar? Nefret ettim bunların günlük yaşamından. Bir baktım, iki baktım. Umut yoktu bu insanlardan. Günü mü kurtarıyorlar, kendilerini mi kurtarıyorlar? Kurtuluşun böyle olacağına inanmadım. Bunların ciddi bir yaşam planları bile yok. Bir gün çalışıyorlar, on gün yatıyorlar. Ama başkalarına tapınıyorlar. Dört elle sarılıyorlar bu yaşama, gafil yaşamlarına. Tepki duydum. Red ede ede alternatif yaşam biçimini oluşturdum.

Demek ihanete bulaşmamak kadar gafleti de yaşamamak, gafleti de bir yaşam biçimi olarak benimsememek çok etkili bir devrimcileştirme tarzının gereğidir. Bunu iliklerine kadar yaşayamayanlar gafleti anlamazlar, gafilliğe karşı çıkamazlar. Gafil kimdir, büyük gafiller kimlerdir? Belki de vatan adına halk adına bir şeyler yapıyorum deyip de kendi kendini kaptıranlar büyük gafiller olabilir. Bu maskeliler dediklerimin bir kısmı hain, bir kısmı gafil olabilir. Eğer direkt düşmanla ilişkisi varsa haindir. Yok, iyi niyetlice bir şeyler yaptığını sanıyorsa bu bir gaflettir; büyük gafildir. Maalesef halkımız içinde bu gafillerden fazlasıyla var. En azından hainler tarafından, sömürgeciler tarafından, işgalciler tarafından yüzyıllardan beridir gaflet bir yaşam biçimi olarak egemen kılınmış. Gafletin gözü kördür, kulağı sağırdır, ruhu duyarsızdır. Derin duyamaz, derin düşünemez, derin göremez; görmek istemez de. Onun için düşünür olamaz, sanatkar olamaz. Gafiller toplumundan büyük sanatkar çıkar mı? Çıkmaz tabii ki. Gafilden büyük savaşçı hiç çıkmaz.

Siz ne ihaneti esas aldınız, ne de gafleti. Tam tersine, toplumun öz kimlik değerlerine, onun ulusal gerçekliğine ilgi duydunuz, ona kurtuluş şansı vermek istediniz. Ondan yana tavır aldınız, tercih yaptınız. Genel doğrular böyle. Genel doğrultuya da böyle girdiniz. Peki neden bir hain kadar, bir gafil kadar, işgalci kadar etkili olamıyorsunuz? Bu soruya nasıl cevap vereceksiniz? Buna cevap vermeden önce de şunu belirtelim: İşgalci işgalcidir; istediğini yapar, yaşar, düşünür ve yaptırır. Hain haindir; ihaneti düşünür, yaşar, yaşatır. Gafil de gafildir; o da gafleti kader olarak beller, ona inanır, bir hayatı vardır, yaşar gider. Bir de bunlara karşıt olan yurtseverler cephesi, devrimciler cephesi, savaşçılar cephesi, militanlar cephesi olarak tabir edebileceğimiz kutupta yer alanlara bakalım. Az-çok her türlü işgalciye, istilacıya, sömürgeciye, emperyaliste karşıdırlar. Bunların her türlü işbirlikçilerine karşıdırlar. Tamam karşıyız. Şimdiye kadar da tartıştık, düşündük, örgütlendik, eylem de yaptık. Ama buna rağmen niye bir gafil kadar, bir hain kadar, bir işgalci kadar etkili değilsiniz? Neden daha etkin olarak karşı durmuyorsunuz?

Bu soruyu soruyorum size şimdi. PKK tarihi büyük direnişler tarihi, büyük özgürlük savaşçılarının tarihidir, ama bu rağmen bu eleştiri yapılıyor. Bu durumunuzla gafilden ne farkınız var? En son yolladığım talimatta şu hususlar yazılıydı: "Sizin yürüttüğünüz savaşçılık, özellikle onun komuta düzeyi eğer bu durumu aşamazsa, gafletle ihanetin sınırına yakındır." Ve ben de buna alet olmayacağım. Buna hoşgörülü bakmayacağım. Kendinizi aldatabilirsiniz ama, beni aldatamazsınız. Sizin komutanlık adına, savaşçılık adına yaşadıklarınızı tasvip edemiyorum. Yani bir tecrübem var benim de. Bir ihanete, gaflete karşı çıkış durumum var. Bir savaşçılık, mücadelecilik durumum var. Sizinkini hoş karşılamıyorum. Bana göre iyi savaşmıyorsunuz. Yaşamınız bana hiç de çekici gelmiyor. Kendinizi bana zorla mı kabul ettireceksiniz? Ben duyarlı insanım. Ruhumu şimdiye kadar her türlü yabancılıklardan, yaşama elvermeyen her türlü şeylerden arındırdım. Yani duyarlıyım, bilinçliyim, tecrübeliyim. Fakat sizinki bana pek iç açıcı gelmiyor. Çalışıyorsunuz, fedai gibisiniz, fedakarsınız, cesaretlisiniz; fakat tarzınız fazla sonuç alıcı değil.

Bunu her gün tekrarlıyorum. Şimdiye kadar sizi taşıdım, sorumluluklarınızı üstlendim. Kesinlikle sizden sıkıldığımdan, bıktığımdan dolayı söylemiyorum ama, sizin savaş tarzınız bana başarmada, koparmada, sarsmada, velhasıl adım adım zaferi getirmede pek yeterli gelmiyor. Ve içinde yenilgi görüyorum. Bir de kendinizi bu savaşçılığa inandırıp gitmişsiniz. Yenilgi, başarısızlık olduğu halde, "zafer çizgisindeyiz" deyip kendinizi kandırıyorsunuz. İşte burada gaflet durumuna düşüyorsunuz diyorum. Parti içinde gaflet, partinin savaş çizgisinde gaflet, partinin komuta çizgisinde gaflet... Tecrübeme dayanarak, düşmanın bakmaya bile cesaret edemediği, onun korkmasına, çekinmesine yol açan bir hareketin sorumlusu olarak diyorum ki, durumunuz zaferi getirmeye yetmiyor. Yetmediği gibi, gaflet nedeniyle birçok değerin kaybına yol açabilir. Ve işte buna yol açabilecek parti içindeki kişiliğe, yaşam tarzına, komuta tarzına ben onay vermem. Günlük eleştirilerim bu temelde gelişiyor. Size daha önceki konuşmalarımızda kabul görmeyen yaşam tarzının ne olduğunu, devrimci yaşam tarzının nasıl gelişmesi gerektiğini açtık. Bu bir anlamda, parti içinde gelişen ihanete ve gaflete tavır aldırmaktır. Dahası, bir tasfiyeciliği yaşayıp da farkında bile olmayanlar var; kendini de koruyamıyor, üstelik savaştığını sanıyor. Bir hiç yüzünden birçok değerin imhasına yol açıyor, hesap verme gereğini bile duymuyor. Bu gafillik değil de nedir?

> ***"...Ben insan gücünün kendi olumsuzluklarını yenmeye yetmeyeceğini sanmıyorum. Ve yine bir kişinin, düşmanın sınırsız ve haksız uygulamalarına karşı bir şey yapamayacağına inanmıyorum. İhanetçi kişilikli yaşam, gafil kişilikli yaşam sizin yakanızı fena yakalamış ve bunu bir türlü bırakmıyorsunuz, bırakamıyorsunuz. Normal bir şey değil! Bu durumunuzun olağan karşılanabilecek bir durum olduğunu iddia ediyorsanız eğer, gerekçesini anlatın, biz de normal karşılayalım..."***

Şimdi PKK'nin savaş tarzına ba-

kalım. Bana bu işten anlamadığımı söyleyemezsiniz. Anlarım, duyarım ve tepkiliyim de, anında tepki gösteririm. Bütün bunlara dayanarak söylüyorum: Sizin yaşam tarzınız, savaş tarzınız durumu kurtarmaz.

Parti içinde gafleti yaşamak, parti dışında yaşamaktan az tehlikeli değildir. "Partı içindeyiz, savaşıyoruz, zafer pek o kadar önemli değil, elbet bir gün sağlarız" demek büyük bir gafillik, gaflet durumudur. Günü kurtarabilirsin belki, ama zaferi kesinleştirdin mi? Zafer için planın, perspektifin, hazırlığın, örgütlenmen, yolun-yöntemin, tedbirin tam yapılmış mı? Sizde bırakalım bu sorulara cevap vermeyi, bu soruları sorma gereğini duyma bile yok. Bugünü kurtardık ya, çeker bir de sigarasını, yapar birkaç demagoji, sohbet; "oh bitti bu iş" der. Ben, kendimi öyle sizin gibi kandıramam. Sen aptalın teki olabilirsin. Sen zaten lümpenlikle başlamışsındır, lümpenlikle götürmek istiyorsun. Ben buna alet olmam. Yaşam belki senin için haydan gelmiş huya gider. Ben yaşama bağlıyım ve halen kopmamışım. Sen düşmandan habersiz olabilirsin. Ama düşman benim için iddia yüklüdür, yaşamımı savunmak durumundayım. Bu sözlerin anlamı şudur: Savaşta ya düşman seni bastırır, yenilgiye uğratır ya da sen bastırırsın, zafere gidersin. Orta yolu var mıdır savaşın? Gerçek savaşta oyun yoktur. Belki tiyatroda olabilir ama, gerçek savaşta ya sen onu vurursun ya da o seni. Arkadaşlarımız genellikle savaşı bir oyun durumuna getirmişler. TC ordan kılıç şakırdatıyor ikide bir, bizimkiler de, "biz buradayız" diyor ve bu taraftan şakırdatıyor. Bu bir tiyatro oyunu olabilir ama, savaş olamaz.

"...Benim sizden tek farkım, cesaret, korku veya söz gücünü pratiğin emrine sokmamdır. Ne düşünüyorsam, pratiğe yansıtırım. Cesaretim varsa, pratik politikaya dönüştürürüm. Korkum varsa onu da pratiğe dönüştürürüm. Gece-gündüz pratik. Ama sizinki öyle değildir. Düşünürsünüz yapamazsınız. Cesaretlenirsiniz, pratiğe dökemezsiniz. Ya ucuz kahramanlık yaparsınız ya da korkarsınız ama tedbir almazsınız. Bunların hepsini sistemli bir şekilde iç içe, bağlantılarıyla, sonuçlarıyla bağlayıp götüremezsiniz. Böyle yapamadığınız için, komple politik kişilik çıkmaz. Yarımyamalak kişilik ise politikada başaramaz..."

Evet, bütün uyarılarıma rağmen partinin durumu budur. Küçümsemiyorum çabaları, çabalarınızı. Bunlara rağmen tiyatroluk durumlar söz konusu. Bu gafillik değil de nedir? Bıraksak kendi haline, yıllar geçecek, yerinden kıpırdanma gereği bile duymayacak. Üstelik elinde silah da var. Don Kişot bile yel değirmenine böyle saldırmıyordu, biraz daha ciddiydi. Evet, Don Kişot'a saygı duyuyorum. O elinde kılıç yel değirmenine saldırırken en azından ciddi savaştığını sanıyordu. Bizimkilerde o ciddiyet bile yok. Neden iyi ordu kuramıyorsunuz, iyi savaş planınız yok? Don Kişot ortaçağda bir şövalyeydi. Yeni çağa yenildi, fakat romanlara konu oldu. Bizimkiler acaba ondan daha mı farklılar? Müthiş eleştirilerim, uyarılarım oldu. Ve halen de bir şey yok. Yani, yaptığınızı sıradan bir savaşım olarak görüyorum. Ben yaptıklarımla böbürlenmiyorum. Namusu biraz kurtardığıma inanıyorum. Veya kurtarmaya çalıştığımı sanıyorum. Elimden gelen budur diyorum. Fazla mevzilerim yok veya hareket kabiliyetim sınırlandırılmış. Ben Don Kişotluk yapamam ya! Elime kılıç alıp huduttan içeri girsem, bu Don Kişotluk olur. İşlerim biraz daha farklı geliştirilmek zorunda. Bir suikastçı da olamam, çünkü bir halkın umudu bağlanmış bize. Ona değer vermek zorundayım. Don Kişotça işlere giremem, girmem. Fakat yine de saygı duyulması gereken bir tarzda yapıyorum. Şimdi buna nefes nefese mi dersiniz, bütün gücü, olanağı seferber etme mi dersiniz, bütün yaşamı odak noktası haline getirme mi dersiniz... Eskiden bir-iki sigara içerdim, buraya gelirken onu da bıraktım. Eskiden bir-iki kahveye giderdim, lokantaya giderdim, baktım onunla olmuyor, onu da bıraktım. Yaşam duyguları bütünüyle bu işe adandı. Nefes alıp verme bile bu iş içindir. Bizimkilere bakıyorum bu temelde, savaşçılığı nasıl değerlendiriyorlar, kendilerini nasıl değerlendiriyorlar! "Suçlu duruma düştük, gafil duruma düştük" diyorlar. Olmaz!

Gafletin ne kadar kötü olduğunu ortaya koyduk, ihanetle bağlantısını ortaya koyduk. Gaflet, ihaneti yüreğine oturtma işidir. Gaflet, cehennem azabı içinde olan halkın yaşamına seyirci kalmak durumudur. Siz de biraz böylesiniz. Düşman ve hainler her şeyi dayatıyor, halk her türlü azabı yaşıyor; siz bunun üzerine sigara tüttürüyorsunuz, rahatsınız. Bu gafillik değil de nedir? Madem devrimciyseniz, halkın devrimci önderleriyseniz, onun hangi derdine çare buldunuz? Eğitimi, örgütlemesi yok, propagandası yok, savaştırılması yok, ordusunu kurma yok, ordusunu savaştırma yok. Öyleyse siz neyin devrimcisisiniz? Eğer, "ben memur olmak istiyorum" diyorsanız, memur haindir, memur işbirlikçidir ve sizin tutturduğunuz bürokratlık orada geçerlidir. Bu tavır PKK'de geçerli olabilir mi? Yine her şeyi oluruna bırakarak "PKK'de yaşarım" demek gafillik olur. Eğer parti içinde, ordulaşmada siz bu kadar zayıf kalıyorsanız bunun nedeni çok açık; ihanetle, gafletle bağı vardır. Görevleri görmede zayıf, ele almada zayıf, sonuca bağlamada zayıfsan sen gafilsin. Ne diye beni uğraştırıyorsun? "Önderliğe bağlıyım, çizgiye bağlıyım" diyorsun. Eğer serseri değilsen, bağlılık böyle mi olur?

Bakın, ben ölümü de kabul etmem. Yani önderliğe bağlı olmak, öyle ucuz ölmek değildir. Yaşama bağlılıktır, ölüme değil. Ve bu da başarıdan geçer. Bütün komuta kadememize bakalım. Kendi haline bırakılsa hepsinin başına gelecek olan, klasik tarihimizde yaşadığımız, her tür direnmenin başına gelenin aynısıdır. Hiçbirisi örgütün genelini, bütün stratejik-taktik gereklerini de göz önüne getirerek, "ben sadece bugünü değil, geleceği de kurtardım" diyebilecek durumda değildir. Taktik kademesi bile işleri bu sağlamlıkta ele almıyor. Ele alsa müthiş olur. Böyle ele alsa, bırakalım komutanlığı, general olur. Yani bütün işlere hükmeden kişi general olur. Fakat adam bir mangayı bile yönetemeyecek durumdadır, alay komutanlığı istiyor. Bu, bizim ilkel milliyetçilerin devlet başkanlığına özenmelerine benziyor biraz da.

Bir kader midir peki gafleti yaşamak? Başka bir yaşam biçimi düşünülemez mi? Başka bir çalışma tarzı, savaş tarzı hiç mi mümkün değil? Bakın tarihe, bütün halkların önderlerinin yaşamına, tutkularına, plan-perspektiflerine, tedbirlerine bakın; bir de düşmanınıza bakın. Günlük olarak işlerini nasıl başarıyorlar. Plan, disiplin, yürütme işlerine bakın... Haine bakın. Hain kendini nasıl yaşatıyor? Hatta gafile bakın. Köylü kurnazlığını, küçük-burjuva kurnazlığını nasıl kurtarmaya çalışıyor? Devrimcilik aptallık mıdır? Bu tehlikeyi görüyorum çoğunuzun yaşamında. Bana anormal geliyor. Kendime bakıyorum. Ben kendimden mi şüphe edeyim, sizden mi? Ben varım diyorum, ölmedim, bir şeyler yapmışım diyorum. Peki ya siz? Sıradan bir halk üyesi misiniz, sıradan savaşçı mısınız, yoksa militan mısınız, komutan mısınız? İnsanı düşündürüyor durumunuz. Hainliğe, gaflete bulaşmış gibi görünüyorsunuz. Kendinizi netleştirmemişsiniz. Özellikle devrimci saflarda, parti saflarında, ordu saflarında işler nasıl olur, işe nasıl hakim olunur, bilemiyorsunuz. Kendini belirlemiş, kararlaştırmış, tam yürütme gücü haline getirmiş olmak gerekiyor. Peki siz öyle misiniz? Öyle değilseniz ya neye yararsınız? İhanet bu kadar büyük ve kapsamlı, gaflet bu kadar çekilmez bir durum. Peki senin devrimciliğin, komutanlığın nasıl? O da çekilmez bir durumda.

"...Unutmayın, yenilmiş olandan, yenilmezliğe yol açan kişilik burada yaratılmaya çalışılıyor. Bu farkı unutmayın. Bu farkı unutmayın ki, kendimizi aldatmayalım. Yenilen kişilik vardır, fakat yeniden yaratılmak için fırsat da yakalanmıştır. O zaman kıymetini bilelim. Bunu size anlatmaya çalışıyorum..."

"Savaşmaya geldik, ordulaşmaya geldik" diyorsanız, bu sözlerle alay etmemelisiniz ve önderlik gerçeğini çarpıtmamalısınız. "Babam büyüktür ben de büyüğüm, aşiretim büyüktür ben de o oranda büyüğüm" demek büyük bir aldatmaca değil midir? Bir şeyin adını kendinize takmak, öyle olduğunuz anlamına gelmez. O tarihi kahramanlara benzemek için güçsüzsünüz. Tarihi kahramanların adını kendinize yakıştırıyorsunuz. Bu da adına layık olunmazsa bir gaflet durumudur.

"Ben PKK'ye geldim, PKK'li oldum, her şey bitti" diyorsunuz. Biz bile hala PKK'nin nereden başlayıp nerede tamamlanması gerektiğini kestirememişiz. Siz nasıl bir günde PKK'li oldunuz? Biz kendimize daha tam PKK'liyiz diyemiyoruz. Siz bu işi nasıl hallettiniz? Dedim ya, adını kendisine yakıştırmış, kendisini de öyle sanıyor. Yani isimlere, laflara bakarak öz tamamlanmaz. Bunu sanmak gaflettir ve bu sizde yaygındır. Aşılması gerekir. Bakın, küçük çocuklar değilsiniz, büyümüşsünüz. Öyle fazla da yıpranmamışsınız, biraz enerjiniz de var. Beyin ve bilek gücünüzü çalıştırırsanız bence burada aldıklarınızla özü de tamamlayabilirsiniz. İhanetle, gafletle ve de düşmanla savaşmak, özde ve biçimde bir militan çizgiye gelmekle, militan yaşama gelmekle mümkündür. Öfkelerinize bakıyorum, tutkularınıza bakıyorum, mimiklerinize bakıyorum, çok zavallı görüyorum. Her konuşmanız beni öfkelendiriyor. Yürüyüşünüz bile doğru-dürüst değil. Bunları söylerken, biçime önem verin demiyorum. Gerçekliği anlamanız için söylüyorum. Bu kadar savaşçı var. Orada her gün savaşılıyor. Yeterli görmüyorum. Benim kendi ölçülerim var. Bunlar da düşmana karşı ayakta kalabilmiş ve yenilmemiş ölçülerdir. Halk için bunları esas almak zorundayım. Çünkü halk kuru gürültüyü sevmez. Sizi değil, beni esas alıyor.

Bizler milyonlara gafilce yaklaşamayız. Biz hainlerin yolunu sonuna kadar kapatmanın hareketiyiz. Düşmanın da her türlü işgaline gücümüzün sonuna kadar karşı koymanın hareketiyiz. Ve bu da aynı zamanda kendi insani, ulusal, toplumsal kimliğine bağlı olmanın, ona tekrar dönmenin, onu özümsemenin, onu özgürleştirmenin yoludur. Bu yolun hareketiyiz biz. Böyle karşı koyma hareketi kadar, böyle yönelme, benimseme, özümseme ve amansız yürümenin, savaşmanın hareketiyiz. Eğer şimdiye kadar anlamadıysanız, size çok açık anlatayım. Değil karşı koyacağınız değerlerin etkisi altında kalma ve onları yaşama; tam tersine nefret etme, iğrenme, fırsat buldunuz mu canına okuma ve öz değerlerinize dönme, benimseme, sevme, sayma, yüceltme, kurtarma, özgürleştirme olmalıdır; bunun için amansız savaş olmalıdır. Bu yaşam tarzının anlaşılmayacak hiçbir yanı yoktur. Anlaşılmış ve karar kılınmışsa fırtınalaşmamak için, elini attığı her görevi koparmamak için hiçbir neden de yok. Gafleti tam yıktınız mı, ihanetin bütün dolaylı etkileriyle bağlarınızı kestiniz mi? Düşmana öfkeniz büyük mü? Değerleri benimseme yüksek mi? İhanete lanet edin, gaflete lanet edin. O zaman başarırsınız. Başarmamak için bir neden var mı?

Bir diğer göreviniz de aldanmamak ve aldatmamaktır. Çizgi adamı olmak demek, parti adamı olmak demek, hareket adamı olmak demek temel doğrular dahilinde sapasağlam yürümek demektir aynı zamanda. En azından hainlerin tutkuları kadar tutkularınız olmalı, en azından gafillerin yaşama düşkünlüğü kadar sizin özgür yaşama düşkünlüğünüz olmalı. Onların kurnazlığı kadar kurnazlığınız olmalı diyoruz.

Özgür yaşamın yolu, düşmanlarına karşı olduğu kadar dostlarına nasıl davranılması gerektiğini bilmek, onunla da yetinmemek, sınırsız bir yaratma pratiği içinde olmak ve zaferi zorlayan bir çalışma tarzının sahibi olmaktan geçer. Bizim tarzımız budur. Başaran tarz budur. Sizin de tek seçeneğiniz, olmazsa olmaz kabilinde tek seçeneğiniz, yaşam tarzınız, savaşma tarzınız, kazanma tarzınız budur. Bütün çalışmalarınıza, bütün mücadelenize bu tarzı egemen kılın, göreceksiniz başarı kesindir. Ve bu yolun yolcuları da zaferden başka, başarı adımlarını atmaktan başka bir şey düşünmezler, yapmazlar, bu temelde yürürler ve başarırlar.

Gaflet ve ihanetin her türlüsünü bilince çıkaralım ve mahkum edelim!

Önemli olan bütün anlatımların kişiye indirgenmesidir. Kürdistan'daki ihanet ve gaflet üzerine baz örnekleri ve ipuçlarını, kendinize uygulamanız için veriyorum. Bu önemli. Değerlendirmelere yüzeysel yaklaşmayın. Sanıyorum siz değerlendirmeleri kişiliğinize uygulamada oldukça sorumsuz ve "bana ne" havası içindesiniz. Öyle olmuyor! Düşmanın hiçbir gerekçe ile haklı gösterilmemesi, başarı şansı verilmemesi gereken her türlü uygulamaları karşısında yenik olma durumunu yaşıyorsunuz. İşte ben bunun nedenlerini açıklamaya çalışıyorum.

Düşmanın tahrip ettiği, aslında bir köleden daha onur kırıcı veya paramparça olmuş, sefil, kendi başına bela olmuş bir kişilik ortamında ancak bu söz konusu olabilir. Ve bu ortamdan da biz sorumluyuz. Bunu anlayacağız. Bu kadar ders dinleyeceksiniz, gittiğiniz sahalarda düşmanı sınırlı da olsa durdurma gücünü gösteremeyeceksiniz... Bunun gafletle, ihanetle ilişkisini biraz koymaya çalıştık. Tabii yalnız bununla izah edilemez. Ama yine etkileri vardır. Düşman bu kadar vuruyor, düşman bu kadar zorlu çalışıyor, hain bu kadar sonuç alıyor, gaflet ülkede bu kadar yaşıyor, hiç umrunuzda bile değil. Bu olmaz! Eğer gerçekten samimiyseniz, pratik yaşam biraz farklı gelişmeli, farklı gelişmek zorundadır.

Benim çevremde bu kadar ukalanın gelişmesine şaşırıyorum. Biz bunu çok yadırgıyoruz. Biz küçük bir grup iken, benim yanımda yetişen arkadaşlar çok saygılıydılar, çok saygıdeğerdiler. Şimdikilerde ukalalık yanı epey gelişkindir. Anlam veremiyorum. Kendilerini bir şey mi sanıyorlar? Ama insan düşmana karşı ne yaptığına, ne başardığına bakarak kendine bir anlam verir. Bu çok açık, tartışmak bile gereksiz. Savaş meydanlarına ineceksin, eline imkan, fırsat verilecek ve sen kullanmayacaksın veya en kötü tarzda kullanacaksın! Bu mantıklı değil. Bunu normal kabul eden kişiyi biz kabul etmeyiz. Kimse kendini bu biçimde bize dayatmamalıdır. Ben insan gücünün kendi olumsuzluklarını yenmeye yetmeyeceğini sanmıyorum. Ve yine bir kişinin, düşmanın sınırsız ve haksız uygulamalarına karşı bir şey yapamayacağına inanmıyorum. İhanetçi kişilikli yaşam, gafil kişilikli yaşam sizin yakanızı fena yakalamış ve bunu bir türlü bırakmıyorsunuz, bırakamıyorsunuz. Normal bir şey değil! Bu durumunuzun olağan karşılanabilecek bir durum olduğunu iddia ediyorsanız eğer, gerekçesini anlatın, biz de normal karşılayalım.

Çok hayati, insani problemlerimiz var. Siz hiç olmazsa kendi temel sorunlarınızı anlama fırsatını sunmak istiyorum. Ben size, kendinizi yere atın demedim. Bunu biz söylemedik. Bizim çabalarımızın tümü bu ölümcül gidişe, şerefsizliğe dur demek içindir. Mümkünse, başınızı biraz dik tutmayı sağlayabilmektir. Şimdi siz bunun anlamını bile doğru kavramadan ve hiç oralı olmadan yaşarsanız olmaz. Eskiden daha çok yanlışlar egemen olduğu için en kötüsü oldu. Bıraksak, çoğu

bunu ömürboyu yaşar, yaşatır. Ben sizin bu özelliklerinize alet olmam. Siz kendi insani davanızı ifade edip de bir şey diyemiyorsunuz. Müthiş sorunlarınız var, borçlarınız var, kendi insanlığınızı kurtarmanız için nefes bile alamayacak bir durumdasınız. Aldanmayın!

Bazıları gidiyorlar; bütün yaptıkları, Kürdistan'ın sıkışmış yaşam koşullarında PKK saflarında biraz nefes almak oluyor. PKK bu mudur? Biz PKK'yi böyle mi yaşıyoruz? Dilleri yoktu, dil verdik. Biraz kişiliklerini kuvvetlendirdik. Şimdi kendilerini yaşatmaya çalışıyorlar. Eskiden bir yiğitlik meselesi vardı. Gerçekten halklar daha klan-kabile halindeyken bile yiğitliğe yüksek değer verirlerdi. Bizde yiğitlik duygusu o kadar öldürülmüş ve namussuzluk duygusu o kadar geliştirilmiş ki, bir an bile olsa esef etmemek, lanet etmemek mümkün değil. İnsanlar yiğit olmasını bilmeli. Bunları zorbela tutuyorum. Sanki benim hatırım için devrim yapılıyor! Biraz şerefiniz, onurunuz varsa, çalışmayla bunu ispatlamak zorundasınız. Bunun benimle alakası yok. Namussuzluğu yıkmanız için söylüyorum. Rezil durumdasınız, felaket bir durumu yaşıyorsunuz. Benimle ne alakanız var! Ben de inadına kendimi kurtarmak istiyorum. Bütün yaptığım vicdanıma karşı hesabımı biraz iyi verebilmektir. Fakat adam olmayanlar da vardır.

Bu sahadan birçok insan gönderdik. Başaracaklarına inanmıştık. Şimdi kendime de biraz kızıyorum. Durmadan kendilerini de, bizi de aldatıyorlar. İnsan bir şeref sözü verince, barı sonunu getirir. Buradaki zamanın bir anlamı vardır, söylenen sözlerin bir anlamı vardır. Kendinizi biraz işlere doğru verin. Gider, elleriniz-ayaklarınız birbirine dolaşırsa, kendinizi ölüme yatırırsanız, burada sorumluluktan bahsedilebilir mi? Bir de yaşam sevdalarından bahsedilir, kim saygı gösterir bunlara? Böylesine bir yaşamın içinde saygı var mı ki!

Bütün bunlar aslında bizim vermek istediklerimizin özüdür. Fakat kendine her türlü saygısızlığı yakıştıranlar, her türlü sahte anlayış içinde yüzenler, avunanlar, avutanlar çoktur. Biz, bu batağa bu kadar girmeye, bu soysuzluğu bu kadar aşmaya karşı büyük bir hesap sorma hareketiyiz. Bu anlayış sizde ne kadar gelişmiş? Neyle uzlaştığınızın farkında mısınız? Kötülükle, her türlü olumsuzlukla yan yana, koyun koyuna olduğunuzu fark ediyor musunuz? Bir mümin bile kendini her gün temiz tutmaya çalışır. Kendi kuralları içinde yapıyor bunu. Siz de özgücü göstereceksiniz. Bu bir yaşam tarzıdır, görev de değil. Görev biraz daha değişiktir. Biliyorum, yaşamınızın önüne koyduğumuz şeyler zor. Fakat eğer insan amacının büyüklüğünü esas almışsa, üstesinden gelinemeyecek hiçbir şey yoktur. Bu gerçeği değerlendirmelerimizde görmek mümkündür.

PKK, derinliği olan bir harekettir, büyüklüğü olan bir harekettir. Sadece bilimsel değil, aynı zamanda ulusaldır. Eğer samimiyseniz, partiye, Parti Önderliği'ne, şehitlere, direnişçilere söz vermeyin; önce kendinize söz verin.

Siz yaşamı çok yanlış ele almışsınız. Yönelimleri, tutkuları, eğilimleri çok yanlış ele alıyorsunuz. Sizi doğrultu adamı yapmaya çalışıyoruz. Fakat bunu anlamıyorsunuz. Çok çabuk düşüyorsunuz, ölebiliyorsunuz. Aslında tuttuğunuzu koparmalısınız. Siz ise tam tersine, var olan değerleri de çarçur ediyorsunuz. Öyleleri var ki, yetersizlikleriyle yoldaşlarının şahadetine yol açıyor; üzerine bir tas soğuk su içiyor. Bu adamdan ne anlarsın? Bu adam komutan olsa, önder olsa kaç para eder!

Bu anlattığım hususlar, bütün bunlara açıklık getirmek içindir. Hayatınızı ilgilendirir, iliklerinize kadar sizi ilgilendirir.

Burada birinci adam, ikinci adam olmak isteyenler de çıktı. Güya ben engel olmuşum! Hiç olmazsa bir çorbayı kurtaracak çaba sahibi olsalardı, yine bir şey demezdik. Hırsız, sefil, lanetli bir oluşumun ürünleri... Ve gözümüzün içine baka baka bu tutumu sürdürüyorlar. Fakat kolektif çabaya gelme, örgüte gelme yok. Yine de bunlara sabırla katlandık.

Fakat sanmıyorum sız köklü ihaneti, gafleti yaşayasınız ve bundan da bir çıkarınız olsun. Buna rağmen kudretli bir kimlik savaşçısı, özgürlük savaşçısı olmanız da söz konusu değil. Mevcut durumunuz, kişiliğiniz ara tabakanın durumunu arzeder. Bazılarınız bu küçük-burjuvazinin, ara tabakanın sınıf intiharını gerçekleştirebiliyor. Bunu gerçekleştirmek için hepiniz kendinize bir şans verin. Biz, buna her türlü olanağı sunuyoruz. Sadece sizden istediğimiz biraz çabadır. İçinizdekileri tek tek anlayacak, okuyacak durumda değilim. Adam olma sözünü herhalde kendinize veriyorsunuz. Gücünüz yok mu? Yoksa başka ne yapalım? Düşmana hakim olamıyorsunuz, hiç olmazsa kendinize hakim olun. "Benden bir şey çıkabilir" imajını biraz yaratın. Ve biraz yükselin.

Benim dediklerim iyi niyetinize, cesaretinize yönelik değildir. Ben farklı bir durumdan bahsediyorum. Önderlik özelliklerinin özünden bahsediyorum. Çizgi adamı kıyamet de kopsa, yine işin başında yürür. Böyle bir güce erişmeyi, asil PKK'lileşme olarak değerlendiriyorum. Geçmişte başarılamayanın başarılması gerektiğini söylüyorum. Yaşamı istenildiği gibi planlayabilirsiniz, istenildiği gibi pratik adımları da atabilirsiniz. Nerede uyguluyorsanız, orada uygulayın. Yalnız ucuz bir emirle sizi yürütmek durumunda da değiliz. Doğrultuyu tutturan adamın öyle kolay alt edilemeyeceği açıktır. Eğer böyleyseniz, bu çerçevede biraz kararlıysanız, özlüyseniz birçok şeyi kurtarabilirsiniz. Bu temelde bazı gelişmelerin sağlanması gerekiyor. Bazılarınızın, yavaş yavaş bu temelde vücut bulması gerekiyor. Ölü çizgiden, sürekli düşman karşısında gerileyen çizgiden, onun kişiliğinden artık uzaklaşmanız lazım.

Bir dönemin büyük ihanetine oynayan, kaçışına, teslimiyetine, tasfiyeciliğine ve tam yenilgisine yatanlar eğer tesadüfen ortamı uygun bulup, fırsattan istifade ederek yurtsever kesilirlerse ve hatta ellerine güç-olanak geçerse durum ne olur? Ne yazık ki, şu anda Kürdistan'da böyle pusuda bekleyenler çok. Her şeyini satan, yenilen, teslim olanlar, büyük direnişçilerin, şehitlerin kanı üzerinde yükselmeye çalışıyorlar. Fırsat kolluyorlar, fırsat bulduklarında çok yaman yaşadıklarını, yaman savaştıklarını yutturmaya çalışıyorlar. Nedir bu Avrupa'da pusuda yatanlar, nedir bu Güney Kürdistan'da pusuda yatanlar? Şimdi bunların tekrar başını uzatması nedir? Ve bunlar size rağmen hakim olurlarsa, çok yazık olur. Bunda sizin sorumluluğunuz nedir? Bunu engelleyememedir! Bunlara gün doğmasını önleyemediniz. Sizin sorumluluğunuz işte burada çok büyüktür, yakıcıdır. Şu anda bu tehlike çok somuttur.

Bu hainleri, maskeli hainleri, gafilleri tasfiye etmek, esas düşmana karşı savaş kadar önemlidir. Bunlar ciddi sorunlardır. Fakat sizler bu büyük sorunlara ne kadar kafa yoruyorsunuz? Bu büyük değerler üzerine böyle affedilemez, kabul edilemez yaklaşımlar var. O zaman niye küçük duruyorsunuz? Bütün bunlar gerçek iken, sizin büyük oynamamanız, büyük çaba sahibi olmamanız kabul edilebilir mi? Bunu kendinize yedirebilir misiniz?

Bütün bunlara ve yaşanan zorluklara rağmen, yine "yapabiliriz", "varız" diyorsunuz. Yüzlerce kişi böyle ayağa kalktı. En az düşman kadar, kendi haklarımızı korumanın savaşı içinde olacağınızı kabul edersiniz. Bu gücü gösterin. Bu mütevazi bir istektir. Altından kalkılamaz şeyleri size dayatan yoktur. Benim istediğim, düşmanın karşısında, hainin ve gafilin karşısında varlığınızın olmasıdır. Bunu istemek fazla mı, bir zorlama mı? Bu benim hatırım için, babamın çiftliğine çiftlik katmak için değildir. O zaman gereken yapılmalıdır. Doğrusu da budur. Gereken yapılmalı ve herkes boyunun ölçüsünü almalıdır. Şu anda başbakanın dile getirdiği iddia şu: "Siz hiçsiniz, sizin hiçbir şeyiniz olmaz, adınızla bile dalga geçeriz" diye dayatıyorlar. Bunu nasıl kabul edersiniz? "Buna karşı çıkmaya varız" demekle olmaz. Birileri sana bıçağı dayayıp ateşin altına almışsa, sana vuruyorsa; sen kendine bakıp, "böyle değilim" demekle yetinemezsin. Sen bütün olup bitenlere lafla karşılık vermek istiyorsun. İşte Özgürlük Yolu mu diyelim, Barzani-Talabani yolu mu diyelim ve böyleleri çoktur. Ateş altında iken, "demokrasi ne iyisin, ne güzelsin, ne dostsun" diyorlar. Artık bunlara ne diyelim; gafil mi diyelim, hain mi diyelim? Aslında çoğunuzun durumu da böyledir. Saplanmışsınız bir kere. Bir-iki kelimeyle sözümona aldatacaksınız! Yaşadığınız pratik politikacılık bu anlamdadır. Böyle koyun gibi uzat başını, kessin!

İşte bu beni tatmin etmiyor. Size karşı sorumluluğum var. Böyleyseniz ne diye buraya geldiniz? Düşmanıma karşı, en azından varlık savaşını sürdürmek zorundayım. Biliyorsunuz, ben bunun için yaşıyorum. Sanırım büyük bir kısmınız doğru laf kısmını almaya geldi, algılamaya geldi. Benim açımdan büyük doğrular söz düzeyinde çoktan aşılmış. Biraz pratik politikayı yönlendirmesek işler tehlikeye girer. Buna karşı koyacak bir merkezimiz var mı? Öyle olsaydı böyle sorunlarımız olmazdı. Sizin de işiniz zor, bunu biliyorum. Düzen çok kötü üzerinize gelmek istiyor. Düşmanın çok dikkatini çektiniz. Gencecik çocuklar, anlamadılar. Şimdi de aynı endişe var. Hangisine, ne görev verelim? Ne edelim ki, bari canlarını korusunlar? İki laf etmesin, ama canını korusun. Bana canını korumaları da yeterlidir. Bunu da beceremiyorlar. Birçok olanak vermişim; silah-örgüt, legal-illegal faaliyet, kırşehir faaliyeti... Yanlış bir biçimde çalışacaklar; orada, burada hiçbir şeyi tam kullanamadan imha olacaklar! Çok kötü! Bu bizi düşündürüyor. Kontr-gerilla çok kurnaz, sızdırmaya gidiyor, kırsal alana gidiyor ve birçok yurtseveri katlediyor. Ben olmazsam, birliklerimiz bu hileyi sezemeyecekler ve imha olacaklar. Ondan sonra, "Biji Serok APO!" diyecekler. Böyle olmaz ki! Doğru değil bunlar. Ben de ayakta kalmaya çalışan bir savaşçıyım. Şimdi çoğu bana dayanarak yaşamak istiyor. Manevi kuvvetim. İnsanlar, çok yönlü çabalarıyla kendilerini yaşatmasını bilmeliler, becermeliler. Ben bu felsefeye bağlıyım. Kolektivizm bence şudur: Doğru yolda herkesin inisiyatifiyle, gerçek, özlü, yaratıcı emeğiyle başarı tarzında yürümesidir. Biz, insanlarla böyle yürürüz. İnsan söz verdi mi, onu yapmalıdır.

Söyleyelim: Bir dönemin tam haini, tam kaçkını, ülkeye düşman, halka düşman, olanların eliyle devlet ve hükümet kurulursa, bu ne olur, ne anlama gelir? Şimdi en canalıcı sorun budur. Halkına ve onun kimliğine kastedenler eliyle bunlar olmuşsa, bu bilmeceyi çözmelisiniz. Avrupa'da böyleleri pusuda bekliyor. Bir dönemi yüzde yüz ihanetle, kaçışla, teslim olmayla, boyun eğmeyle, yalvarmayla kapatanlar yepyeni bir döneme, sanki hiçbir şey olmamış gibi, hatta mükemmel savaşmışlar gibi gelip senin önüne geçmek istiyorlar. Siz buna ne anlam verirsiniz? Yakıcı sorun bu ve bunlar şimdi önümüze geçmek istiyorlar. Bildiğiniz gibi zindanda her şeye "evet" dediler. Ve kendilerini sizden daha akıllı sanıyorlar. Siz direnişi yaşarken, teslim olanlara ne diyeceksiniz? Dağlarda aç-susuz yaşadık ve bu günlere geldik. Oysa onlar Avrupa'da süper yaşadılar. Sigaraları ve her şeyleri tamam yaşadılar. Biz o zaman bu bilmeceyi nasıl çözeceğiz? Bunun için öfkeniz neden büyük değil? Neden siyasete dönüşmüyor? Bu ihanet değil mi? Güney Kürdistan parçasında da bu yapıldı. Ve biliniyor kaçtılar, şimdi düşman eliyle saldırmak için geldiler. Sözümona Kürt partisi değil mi bunlar? Güya Kürt gerçeğini kabul ediyorlar. Düşman eliyle böyle oyunlar kurulmak isteniyor. Türk egemenleri dokuz yüzyıl önce ne yaptıysa, bu gafil ve hainler sayesinde yaptı, o sahtekarlar sayesinde yaptı.

Bütün bunlar üzerinde düşünülmelidir. Bunlar kardeş gibiler. Demirel, "Talabani kardeşim" dedi, Barzani ise, zaten asrın başından beri hizmetlerinde. Çelişkileri öyle fazla ciddi değildir. Görüşmelere gidebilirler. Ama direnişçiler ne yapacak? Düşmandır, haindir ve kendine göre planlayarak her türlü şeyi yapar. Senin varlığın onun ölümüdür. Kendinizi yaşatabilecek misiniz? Yanılmayalım. Bir şey kızmayla, öfkeyle yenilmez. Eskiden ben de öyleydim. Yıllar önce, yani 1982 yılında pratik yönetim bir hazırlıkla birlikte KDP'ye karşı oraya gitti. Sorumlu arkadaşımız fedakar, değerli bir yoldaştı; **Mehmet KARASUNGUR**'du. Bir tabanca hediye etmişlerdi sanıyorum. Mısafir ediyorlar. Görüşmüşler ve onları atlatmışlardı. Aslında ben de görüştüm. Görüşmek ayıp değil, fakat ihtiyatlıydım. Daha sonra onlar da geldiler, ben de gittim. Bu ononbeş defa tekrarlandı, fakat tedbiri elden hiç bırakmadım. Ve her görüşmem belli bir pratik kazanımla bağlantılıydı. Tabii arkadaşlar bu bakış açısını uygulayamadılar. Yüzde yüz dostluğa evet ama, bununla pratik kazanılmıyor. Dostluk adına her şeyin ellerinden gittiğini daha sonra fark ettiler. Dr. Şivanlar nasıl katledildi? Düşman üzerlerinde plan kurarken, onlar Barzani'yi sultanlar gibi göklere çıkardılar. "Kartaldır", şudur-budur dediler. Ama kurşuna dizildiler. Gaflet bizimkileri de böyle götürüyordu az kalsın. Ben zorla, hem de bağırarak-çağırarak çekmezsem, Barzani hepsini götürecekti. Zorlanan arkadaşlarımız öfkeleniyorlardı; "iyi yaşıyorduk, aslında anlaşabilirdik, niye böyle zorlama yapıyorsun!"

Evet, KDP'liler uzun vadeli düşünürler, yaparlar. Fakat bizim en iyi bildiklerimizin, komuta kademe-

sindekilerin bile durumu kurtarmaktan başka endişeleri yok. Ben de ahım-şahım bir politikacı değilim, fakat ihtiyatlıyım. Mevzimi kolay terk etmem. Onlar beni kendi egemenlik sahalarına çekmeyi çok istediler, kolay aldanmam! Oranın egemenlik kavramını da habire daraltıyoruz. On-onbeş yıldır düşündüm, hatta 1975'ten itibaren sayarsak onyedi yıldır bunlara karşı duruşum, davranışım nasıl olmalı diye düşündüm. Bu lafla olmuyor. Onyedi yıldır bunlara karşı bir düşünce var, bir tedbir var. Pratik de bununla bağlantılıdır. Avrupa'ya gittiler, ama devekuşu gibiydiler; kafası yerde, gövdesini herkes görüyor. Ama biz o zaman tehlikeyi gördük ve ona göre tedbir aldık. Bu ödleklik de değildir. Benim için halen "korktu" diyorlar. Tabii korkmasaydık, endişelenmeseydik bu işi yaratamazdık.

Demek ki sizin korkunuz da yanlış, cesaretiniz de yanlış. Cesareti doğrultursanız, korkunuzu da politikleştirirseniz benden çok iyisini başarabilirsiniz, başarı şansınız olur. Benim sizden tek farkım, cesaret, korku veya söz gücünü pratiğin emrine sokmamdır. Ne düşünüyorsam, pratiğe yansıtırım. Cesaretim varsa, pratik politikaya dönüştürürüm. Korkum varsa onu da pratiğe dönüştürürüm. Gece-gündüz pratik. Ama sizinki öyle değildir. Düşünürsünüz yapamazsınız. Cesaretlenirsiniz, pratiğe dökemezsiniz. Ya ucuz kahramanlık yaparsınız ya da korkarsınız ama tedbir almazsınız. Bunların hepsini sistemli bir şekilde iç içe, bağlantılarıyla, sonuçlarıyla bağlayıp götüremezsiniz. Böyle yapamadığınız için, komple politik kişilik çıkmaz. Yarımyamalak kişilik ise politikada başaramaz.

Kendini kazanmayan halkını kazanamaz, kendinde zaferi yaratmayan halkı için zafer yaratamaz!

Bütün bu anlatımlardan sonuç çıkarmak lazım. Genel doğrular biçiminde, ezbere sorunlara yaklaşmayın. Bunları kendinizde bazı şeylerle birleştirin ki, yeni oluşuma veya bir dönüşüme, gelişmeye yol açsın. Çoğu kişilikler düşmanın elinde yetişmiştir. Parti sizi zorbela biraz yetiştirmek istiyor. Düşmanın elinde yetişmişsiniz. Partinin potasında sizi biraz biçimlendirmek istiyoruz. Ocak sönmüş biraz tüttürmek istiyoruz. Ama aklıma gelen şu, gideceksiniz, kimbilir bu sefer yaşamla nasıl alay edeceksiniz? Çünkü güç kazanıyorsunuz. Eğer bu gücü doğru kullanmazsanız, yaşamla alay edebilirsiniz. Belki çok komple olamazsınız ama, az da olsa yürürsünüz. Düşman darbeleyip bitirebilir de. Bütün bunlar bizde endişe yaratıyor. Sizi komple yapmak, gerçeklerle alay etmeyecek biçime sokmak, ondan sonra savaşa göndermek görevimiz. Özellikle genç arkadaşlar bunu anlamalılar. Onlar için bu kadar yorulup duruyoruz. Hem anlamalı, hem de kesin olarak söylüyorum ki, ölünceye dek üzerinde yürüyecekleri büyük yolu kararlaştırmalılar. Bunu istiyoruz. Bundan başka hiçbir şeye fırsat tanımayız.

Dikkat ederseniz, düşman cephesinden ziyade iç cepheyi aydınlatmaya çalışıyoruz. İç cephenin güçlendirilmesini sağlamaya çalışıyoruz. Yılların tecrübesine dayanarak, fırsatı yakalamanın anlam ve önemini bilerek açıklıyoruz. Vatanı kaybetmek basit bir mesele değildir. Özgürlük ve şeref yoksunu olma meselesidir. Bunlar olmadıktan sonra yemek yemenin bile bir anlamı olmaz. Yani yaşıyoruz ama neyimiz var! Öldürsen ben böyle yaşamı kabul etmem. Bir tek şartı vardır yaşamanın, nefes almanın. Bu değerler karşısında bir şeyler yapıyoruz. Siz de bir şeyler yapabilirsiniz, yemenizin de, nefes almanızın da bir anlamı olur. Yoksa beş metelik değerinizin olmadığını bilmelisiniz. Öyle bir yaşam var ki, keskin bir kılıç gibi. Evet, bunun keskinliği kadar keskin bir mesele. Öyleyse yaşa! Bunun bir biçimi vardır, yoksa kendini ölmüş olmaktan daha kötü bil! Yaşama yön veren felsefe anlayışı budur. Ben bu anlamda yenilmezliği kanıtladığıma inanıyorum.

Biz TC'nin nesine yenildik? Kendi şahsımda ben hiçbir şeyine yenilmedim diyebilirim ve bir kişinin yaşamı söz konusu olduğunda koparamadığım hiçbir şey yoktur. Bu açıktır. Bunları laf olsun diye söylemiyorum. Kazanımların bilançosu ortadadır. Yüzde yüz çabaya bakın. Keşke böyle iyi yoldaşlarım olsaydı da, laf anlayanlar olsaydı da onlar kazandı diyebilseydim. Fakat hepsi koşullara esir düştü. Esir düşen de yenilmiştir. Bir anlamda esir düşenlerin yeniden kurtarış çizgisine çekilmesi söz konusu. Bir anlamda siz yeniden yaratılabiliyorsunuz. Unutmayın, yenilmiş olandan, yenilmezliğe yol açan kişilik burada yaratılmaya çalışılıyor. Bu farkı unutmayın. Bu farkı unutmayın ki, kendimizi aldatmayalım. Yenilen kişilik vardır, fakat yeniden yaratılmak için fırsat da yakalanmıştır. O zaman kıymetini bilelim. Bunu size anlatmaya çalışıyorum.

Görülüyor ki bunlar kader değildir. Düşmanın ve hainlerin çok çeşitli cephelerden, "PKK'yi zorlarız, yenilgiye uğratırız" demeleri kader değildir. Buradaki çabalara bir baktığınızda, göreceksiniz ki, biz bunları perişan edebiliriz. İflahlarını kesebiliriz, onlara yaşamı cehenneme çevirebiliriz. Ve yaşamı bunlar için cehenneme çevirmenin tam zamanı. Ne güne duruyoruz? Madem yaşamadık, niye bunları yaşatalım! Zaten değerlerimize her türlü savaşım açılmış. Yok Güney'deki işbirlikçi şöyle saltanat kuracakmış, Kuzey'deki, Ankara'daki şöyle yaşayacakmış! Alın patlayıcıları öğrenin. Bunlarla savaşsanız, yaşamı onlara cehenneme çevirirsiniz.

Başarmaya ihtiyacınız var. Ve bunu da halk size yüklemiyor. Bir büyük söz, bir önderin dayatması da değil. Buna ihtiyacınız var. Böyle yaşamak isteyen gençlersiniz. Bir şeylere ulaşmak isteyen gençler. Ve buna hakkınız da vardır. Fakat bu yiğitçe savaşmakla olur. Başka türlü hiç kimse size bir şey vermez. Ne düşman verir, ne de halk! Yaşam, yiğitliğin yolundan geçer. Bu da çok iyi düşünmek, çok iyi planlamak, mükemmel hazırlanmak, hatasız-kusursuz bir çalışmanın sahibi olmakla mümkündür. Gençsiniz, bir yoldaş olarak benden isteyeceklerinizi isteyebilirsiniz, ama gerisi gerçekten size kalmış. Çünkü namuslu, onurlu bir yaşam sözünü kendine veren sizlersiniz. Bu sözler çok yüzeysel değilse, savaşla bağlantısı bu kadar açık ise, yoldaşça yardımlaşırız. Sizin çabanız benim yardımım, benim çabam sizin yardımınızdır. Size yardım benim için ne kadar gerekliyse, sizin için de benden fazla gereklidir. Size yardım için bu kadar amansız çabam var. Bu yardım yoldaşlık içindir. Sizin de yardımınız ancak bundan daha fazla çabanızla mümkün olur. Öyle sıradan çaba olmamalıdır. Yani çok düşünülmüş, çok planlanmış, çok ölçüp biçilmiş bir çaba olmalıdır. Sonuç alacak, karış karış yer kazandıracak, yaşam kazandıracak çabadan bahsediyoruz. Yoksa çok yetersiz bir çaba olur ki, bunu da engellemeye çalışıyoruz. Ve bu temelde, düşmana, onun her türlü dayatmalarına karşı, hainliğine, gafilliğine karşı, her türlü etkilenmeye karşı başarıyla karşı koyabileceğimize, dahası yenisini oluşturabileceğimize inanan insanlarla yapıyoruz bunu. Zaten büyük inanç olmasaydı, gelişmeler de olmazdı.

Bu temelde kazanmanız gerektiğini söylemek, size yük bindirmek demek değildir. Yaşamınızın, o her türlü saptırılmaya karşı doğru bir içeriğe, biçime kavuşturulmasını istemektir. Ve bu da yalnız PKK için değil, şehitler için değil, direnişçiler için değil, her şeyden önce kendiniz için vermeniz gereken sözdür. Mutlaka kazanmanız gereken kendiniz olursunuz. Kendini kazanamayanlar halkını kazanamaz, zaferi kendinde yaratamayanlar partisi için, halkı için yaratamaz. İnanıyorum ki bu temelde her zamankinden daha fazla kendinizi yeniden tanıma, düzeltme ve kazanmayı bileceksiniz. Ve bu temelde partiye de, halka da kazandıracaksınız...

6 Temmuz 1992

Komutanlık vasıflarına doğru sahip çıkalım ve sürece yetkin cevap verelim

Ulusal kurtuluş mücadelemiz her sahada önemli bir süreçten geçmektedir. Sürecin özellikleri bilinmektedir. Yeni bir aşama olarak da değerlendirilebilir. Bu yeni aşama askeri örgütlenmede ve savaş taktiklerinin geliştirilmesi ve yetkinleştirilmesinde olduğu gibi, cephe örgütlenmesi ve serihildanların nitelik ve nicelik olarak döneme cevap verecek tarzda bir kapsamlılığa ulaşması sorununu da içermektedir. Savaşımızın doğru tarzda yürütülebilmesi ve dönemin hedeflerine ulaşılabilmesinin yolu, dönemin özelliklerini kişiliğinde somutlaştıran militan gücün yaratılmasıyla mümkündür. Özellikle de savaşı yöneten, yürüten ve her cephesinde yönlendiren yönetim kademesindeki komutan ve komutan adaylarında dönemin özelliklerinin somutluk kazanması gerekmektedir.

Ulusal bağımsızlık savaşımızın yeni aşamaya girmesi ve ordunun büyümesi, yönetim kadememizin de büyütülmesi savaşın yürütülmesi açısından zorunludur. Bu durumda, yönetim kademesindeki boşluğu doldurmak kuşkusuz ki yeni, genç komutan yoldaşların çabalarıyla ve fiili olarak bu sorumluluğa ortak olmalarıyla ve bu temelde kendilerini yetkinleştirmeleriyle mümkündür. Yeni ve ağır görevlerle yüklenen genç komutan yoldaşların görevlerini başarıyla yerine getirmesi ya da getirmemesi savaşımımızın bu yeni dönemde gelişme düzeyini derinden etkileyecektir. Bu açıdan biz bu yazımızda genç komutan yoldaşlarımızın dikkat etmesi gereken bazı temel noktalara işaret etmeyi yararlı görüyoruz.

Doğa ve toplumsal olayların gelişimi ve değişimi belli yasalar çerçevesinde olduğu gibi, savaşın da kendine özgü yasa ve kuralları vardır. Toplumsal değişimde savaş, çelişki ve çatışmanın zirvesi olduğundan kuralları çok daha keskin ve acımasızdır. Savaş kurallarının bu keskinliği bireylerin irade ve niyetlerini dinlemez, tersine gelişme yolunda ilerleme kaydederken, kural dışılığı kesilmesi-ezilmesi gereken yerde ezip geçer. Böylelikle kendisine yol açar. Bu durumda karşılıklı savaşan güçler sürekli, adım adım birbirlerinin zayıflıklarını, yetmezlik ve savaşta kural dışı olan yanlarını tespit etmeye çalışırlar. Fırsatını yakaladıkları anda birbirlerine karşı zaman yitirmeden öldürücü darbeler vurmayı amaç edinirler. Ülkemizdeki düşmanın karakteri ve savaş gerçekliğimiz dikkate alındığında savaş kanunlarının acımasızlığı ve kuralsız yaşamın nelere yol açtığı daha iyi anlaşılacaktır.

Savaşımızın yürütülmesinde öncü düzeyinde sorumlu olan genç komutan yoldaşlar, kurallı savaşmayı ve kurallı yaşamayı kendilerine esas almak zorundadırlar. Bunun özlü ifadesi şudur: Disiplin, denetim, resmiyet, otorite, yönetme sanatı, yaşam ve çalışma tarzı, görev anlayışı gibi temel öğelere doğru yaklaşmak ve gereklerini yerine getirmek. Savaşta yeni olan genç komutanlar bütün bunlara doğru yaklaşmazlarsa, savaşta kendileri kaybedeceği gibi, parti güçlerini de düşman karşısında koruyamaz, bulundukları cephede imha ve yenilgiyi getirirler. Bu sadece yeni komutanlar için geçerli bir durum değil, bütün komuta kademesi için geçerli olan bir durumdur. Nitekim geçmiş pratikler ve deneyimler buna açık örnek olmaktadır. Ülkenin birçok alanında yaşadığımız kayıplar, düşmanın güçlülüğünden çok kuralsız yaşam ve savaşa kuralsız yaklaşmaktan kaynaklanmaktadır. Ve bu da, ağır kayıplar vermemizi beraberinde getirmiştir. Dönem dönem düşmana moral ve inisiyatif üstünlüğünü kazandırmıştır. "İşte mücadeledir, kayıplar doğaldır" tarzındaki yaklaşımlar, kayıpları doğal görme, günlük sonuçlar olarak değerlendirme tutumlarına götürmektedir. Dolayısıyla kayıpların neden ve sonuçları üzerinde durmada, doğru sonuçlar çıkararak bunu dönemin komuta kişiliğine ulaşmada ve doğru yaşam ve çalışma tarzının bir aracı haline getirmede ciddi düzeyde zayıflıklar yaşanmaktadır. Yaşadığımız pratikler değerlendirildiğinde komutanların ve komuta kademesinin, savaştaki doğru kurmaylığı hem savaşın geliştirilmesinde, hem kayıpların asgariye indirilmesinde ve hem de düşmana sonuç alıcı darbelerin vurulmasında belirleyici bir rol oynamaktadır.

Yeni ve daha büyük görevler omuzlayan genç komutanlar, en başta görev ve sorumluluklarının derin bilincinde olmak zorundadırlar. Bizde görev en kutsal olandır; onurdur, namustur. Göreve bağlılık, gereklerini yerine getirmek ve bu temelde görevi başarmak her şeyin üstündedir. Bu açıdan alınan görevi, yetkiyi ve otoriteyi doğru kullanmayı her zaman esas almak durumundadır komutanlar. Görev, yetki ve otoritenin temel işlevi, mücadeleyi yükseltmek, partimize ve halkımıza, dolayısıyla dünya insanlığına daha fazla hizmet etmeyi içermektedir. Bu temelde yaklaşmayıp, alınan görevin başarılması için çaba harcamamak, yetki ve otoriteyi savaş için değil, kendi bireysel duygu ve yaşamını örgütlemek için kullanmaya kalkışmak savaşın ateşten oluşan kurallarıyla oynamak olacaktır ki, bu da kabul edilemez bir durumdur. "Ben bir yetki, otorite aldım, bu sonuna kadar bende kalacak, dolayısıyla istediğim şekilde kullanırım" anlayışına kapılmak doğru değildir. Bu tek cümleyle, kendisini savaş ve örgüt gerçekliğimiz karşısında aldatmaktır. Mücadele pratiğimize bakıldığında bu konuma düşen genç ve eski komutan arkadaşların olduğu açık bir gerçektir. Başarılması için komutana görev verilmiştir. Bizim genç komutan arkadaşlarımız görevleri başarmaktan ziyade, aldığı yetkinin sarhoşluğuna kapılmış; kendisi için ayrı bir yaşam, ilişki oluşturmayı tasarlamış, böylece pratikte adeta kendisini yitirmiş, kendisini diğer savaşçılardan üstün görmüş, öne çıkma vb. yanlış tutumlara kendisini mahkum etmiştir ki, bu da değil bir komutanın yapması, sıradan bir savaşçının dahi yapamayacağı, içine giremeyeceği tutum olarak ortaya sıkça çıkmıştır. Yetki ve otoritesini rahatı için kullanma, başkalarını kendisine bağlama, denetimindeki güçleri yetki ve otoriteye dayanarak, onun arkasına sığınarak çalıştırma pratik ve düşüncesi doğru olmadığı gibi, yetki ve otoriteyi almak, ama ona hiç sahip çıkmamak, oralı bile olmamak, sorumluluk duymamak, işleri kendi oluruna bırakmak da bir o kadar yanlıştır.

Savaş pratiğimizde yaşadığımız gerçekliklere baktığımızda, yukarıda öz olarak parmak bastığımız her iki durum daha çok tek tek bireylerin şahsında yaşanmaktadır. Halbuki yapılması gereken, alınan görevlerin gereklerini yerine getirmek için büyük bir sorumluluk duygusuyla hareket etmektir; görevi başarma duygusu, heyecanını sürekli taşımak ve bu temelde tüm güç ve yetenekleri kullanmaktır. Yine yetki ve otoriteyi savaşın sürekliliğini sağ-

lamak, savaş örgütlerini geliştirerek pekiştirmek ve sürekli bir büyütmeyi esas almak, bu temelde kullanıldığı sürece yetki ve otoriteye buna sahip olacağını düşünmesi gerekir. Aksi taktirde verilen yetki ve otoritenin yanlış tarzda kullanılması hiç kimse tarafından kabullenilmez ve elinden de alınır. Bir alt kademeden veya savaşçılıktan komutanlığa terfi olan biri, yaşam ve ilişkilerinde de bir ayrıcalığa asla düşmemesi gerekir. Bir devrimcinin yaşamı diğer yoldaşlarından farklı, imtiyazlı yaşam olamaz. Savaş sürecini fazla yaşamayan bir komutan, bunun diğer savaşçı güçler üzerinde yarattığı olumsuz etkiyi fazlasıyla hesaplamayabilir. Bunun üzerinde derin düşünüldükçe yol açacağı tahribatlar açık olarak karşımıza çıkar. Üzerinde biraz kafa yorulduğunda ortaya çıkan durum şudur: Bu beraberinde yönetim kademesinde aristokrasiye yol açarken, savaş güçlerimiz üzerinde moral bozukluğu ve hatta güvensizliğe, savaşçının olumsuz tarzda biçimlenmesine yol açar. Komutanın buna yol açmamasının en doğru tarzı, yaşam ve ilişkilerinde ölçülü olması, yoldaşlarını küçük görmemesi, onları kararlara ortak etmesi, kendisini ayrıcalıklı duruma düşürmemesiyle, yani partinin yaşam ve ilişki tarzını temel alıp yaşamında somutlaştırmasıyla mümkündür.

"...Yeni süreci omuzlayan genç komutan yoldaşların, eski toplumsal yapının kendileri üzerinde yarattığı olumsuz etkileri ve yine eski çalışma tarzı ile temposundaki yetersizlikleri hızla aşmaları, kendilerini hızla sürece vermeleri durumunda gelişmenin yolunu daha da açacakları gibi hızlı gelişmelere de öncülük yapmış olurlar. Görevler üzerine yürürken ürkekliğe, ikirciklığe düşmeden, duygusal, tepkici, kendisini geriye çekme, başarmama gibi durumları yaşamadan doğru temelde görevlere sarılmayı temel almak vazgeçilmez bir özeliğimiz olmak durumundadır..."

Savaşın kurallı yürütülmesinde, savaş ve ordu disiplininde de genç komutanlar, bu esasların doğru uygulanması ve gerekliliğine herkesten önce kendilerinin inanmaları ve uygulamaları şarttır. Yoksa komutanlar, kuralları ve uygulanan disiplini savaşçı için geçerli olduğu, ama kendisi için geçerli olmadığı yanılgısı ve yanlış pratiğine düşerse, bu büyük bir çıkmazı ifade eder. Ona savaş ve ordu kavramlarından bahsedildiğinde insanın aklına ilk gelen şey kural, disiplin ve emir-komutadır. Disiplinin ve emir-komutanın sağlanmadığı ordu gücü asla savaş gücü olamaz ve düşman saldırıları karşısında dağılmaktan kurtulamaz. Kuralları, disiplini, emir-komutayı kendisi için kabullenmeyen, gerekli görmeyen, uygulamayan komutanlar, hiç kimseye ne görev kavratabilir, ne de uygulatabilir. Savaşın pratik tecrübesini yaşamayan genç komutanlar, bunun sonuçlarını önceden düşünmeli ve doğru tarzda hareket etmelidirler.

İster savaş güçlerimiz içerisinde isterse değişik sahalarda olsun savaş süreci içinde yeni yeni sorunların ortaya çıkması kaçınılmazdır. Ordulaşmaya gittiğimiz önemli bir aşamada toplumun çok geniş katmanlarından çok değişik sorunlara sahip kişilerin, netleşmemiş tiplerin saflara katılması kaçınılmazdır ve bu her zaman beklenen, beklenilmesi gereken bir durumdur. Çok değişik özelliklere sahip olan ve saflarımızda yer alan bu kesimlerin her biri belli bir sürece kadar sorun teşkil edeceklerdir. İşte genç komutan yoldaşlar bu sorunların çözüm gücü olmaları, saflara katılanları netleştirerek ordu kalıpları içinde eritmeleri ve bu temelde savaştırmaları gerekir. Sorunlara yaklaşım gösterirken ve çözüm gücü olmaya çalışırken, bir yandan sorunları iyi kavramalı, neden ve sonuçlarını iyi hesaplamalı ve öte yandan tepkiselliğe, kalıpçılığa ve tek yanlılığa düşmemelidir. Komutan, bu konuda fazla bir tecrübe ve deneyimin olmamasından ürkmemelidir. Özellikle cesaretle sorunların üzerine gitmeyi esas almalıdır. Büyük hatalara düşmeden, pratikte ortaya çıkan yetersizliklerinden sürekli dersler çıkarmalı ve bu temelde pratiğini sürekli eleştiri süzgecinden geçirerek, kısa sürede büyük bir birikim ve tecrübe sahibi olmayı esas almalı ve başarı için azami çabasını yoğunlaştırmalıdır. Yoksa tepkici, otorite ve yetkinin arkasına sığınarak köklü değil yüzeysel, geçici olarak sorunları çözmesi bir anlam ifade etmediği gibi sonuç da getirmez.

Sorunların çözümünde partinin öngörülü yaklaşımını esas alarak doğru çözmek, yoldaşlar arasındaki güveni esas almak, kavratıcılığı bir yaşam biçimi haline getirmek temel alınması gereken en doğru ve sağlıklı çözüm ve yaklaşımdır. Sorunlar karşısında dikkat edilmesi gereken önemli bir öğe de, sorunun büyüğü ile küçüğü ve sorunlu tipler arasındaki ayrımı iyi teşhis etmektir. Kişilerin ruh halini, psikolojik yapısını, siyasal durumunu vb. özelliklerini dikkate almadan bireye yaklaşım göstermek, politik davranmamak sonuç getirmez. Burada politik davranmak demek, esneklikle katılığı doğru tarzda kullanmayı, hangi üslup ve yöntemle konuşmayı, hangi noktalarda nereye kadar dayatıcı olmayı içermektedir. Belli noktalarda tekdüzelik, aynı üslup ve yöntemlerle değişik sorunları çözmeye kalkışmak, bazı sorunlar karşısında gemiyi karadan yürütmek olacaktır ki, bu da olanaksız olur. Tepkici, sinirli, dar yaklaşımlarla sorunlar çözümlenemez ve savaş bu biçimlere dayanılarak geliştirilemez. Bu bahsedilen özellikler, komutanlığın alfabesinde yer almaz. Böyle olursa, bunun adı komutanlık değil, başka bir şey olur.

Doğru temellerde sorunlara yaklaşım gösteren ve çözen genç komutanlarımız, savaş güçlerimizin geçmiş olumsuz pratik ve yaşamlarından dersler çıkarmalı ve bu temelde dönüşümü sağlayacak savaş gücünü nitelikli hale getirmelidirler. Savaş gücümüzün nitelikli hale getirilmesi hem komutanın işlevini daha sağlıklı görmesi ve hem de savaş düzeyinin yükseltilmesini beraberinde getirecektir. Yoksa, "tecrübem yok, ilk kez bu düzeyde görev alıyorum, bu sorunlarla ilk kez karşılaşıyorum, bunun için tepkici yaklaştım, itici oldum, üslubu tutturamadım" gibi yetmezlikler gerekçe gösterilemez. Genç komutanlar, şimdiye kadar yaşanan mücadele pratiğimizi iyi değerlendirerek doğru dersler çıkarmalı, deney ve birikimleri temel alarak pratikte tecrübelerini geliştirmeli, bu temelde yapıyla kaynaşmayı, yapıyı dönüştürmeyi, birleştirmeyi esas almalıdırlar. Hiç kimse kendi üslubu ve yöntemiyle yöneticilik yapamaz, savaşı yürütemez. Genç komutanlar bunun derin bilincinde olmak zorundadırlar.

Büyük görevler omuzlayan genç komutan yoldaşların dikkat etmesi gereken bir husus da, sorumluluğun ağır olduğu bilincine vararak, doğru çalışma tarzına ulaşmalarıdır; faaliyetlerinde planlamayı, güçlerini örgütlemeyi ve bu temelde sonuç almayı sürekli hedeflemelidirler. Bunun için de, önlerine sürekli somut hedefler koyarak, eldeki tüm güç ve araçları doğru tarzda mevzilendirerek belli zaman süresi içerisinde sonuca ulaşmasını bilmelidirler. Bunun için de genç komutanlarımız, daha önceki çalışma temposunu kendilerine asla esas almamalıdırlar. Görev ve sorumluluklar büyümüşse, çalışmanın kapsamı ve temposu da büyümüştür. Buna bağlı olarak çok daha fazla emek harcamayı, çaba sarfetmeyi gerektiriyor. Yoksa komutan, sorumluluk almadığı süreçlerdeki duyguyla hareket ederse, plansız-programsız işleri yürütürse her gün yeni yeni sorunlarla karşılaşacak ve bu da çözümsüzlüğü yaratacaktır. Çalışma tarzında kolektif çalışmayı esas almalı, tüm güç ve yeteneklerini harekete geçirmesini bilmelidir. Yanındaki gücün yetenek ve becerilerini toplantılarla, önerilerle, pratik faaliyetlerin yürütülmesiyle aktif bir şekilde savaştırmasını bilmelidir. Unutulmamalıdır ki en iyi yönetici tüm güç ve yetenekleri doğru mevzilendiren ve çalıştırandır. Pratikte her şeyi biliyorum mantığıyla hareket edip dik kafalılık, inatçılık ve meseleleri gurur vesilesi haline getirmek, yanındaki arkadaşların düşüncesini dikkate almamak darlığa yol açacağı gibi, yapının önünü de tıkamaya ve hatta imhasına kadar götürür. Aynı şekilde faaliyetlerin yürütülmesinde güçlerin yeteneklerini harekete geçirip çalıştırmasını becermesi gerektiği gibi, komutanların kendileri de tüm faaliyetlerde pratik öncülüğü esas almalıdırlar. İşin büyüğü-küçüğü demeden, görevler arasında hiçbir ayrım yapmadan pratik faaliyetin her alanına katılan ve bizzat pratik öncülük yapan komutan savaşçılarla arasındaki bağı daha da pekiştirmiş olur. Elbette bunu yaparken kendi sorumluluk düzeyini hesaba katarak temel ve ivedi yapması gereken görevlerle, tali ve sonradan yapması gereken görevlerin tespitini de doğru yapması bir komutanlık için şart ve zorunludur. Yoksa kendisini bekleyen temel örgütsel görevler varken, küçük pratik işleri ilk sıraya alması, ya da bu tür görevleri yapanlar varken, komutanın kendisini bunlar içinde boğması örgütün çalışmasını tıkar. Böyle yapmakla öncülüğünü ispatlayamaz; hamalvari çalışıp, temel yönetme-yönlendirme görevini arka plana itmekle ne kendisini kabul ettirebilir ve ne de komuta görevini yürütebilir.

Savaşta cesaret, inanç ve kararlılık oldukça önemli bir faktördür. Ama bu tek başına yetmez. Bunun kesinkes parti bilinciyle birleştirilmesi gerekmektedir. Bu bilinçle hareket edilmediği taktirde, savaşta olumsuz sonuç ve pratiklerin ortaya çıkması kaçınılmazdır. Ve hele savaşa yeni katılan genç komutanların canlılığı, enerjik yapısı parti bilinciyle birleşmedi mi, savaş güçlerini galeyana getirebilir ve bu da bir eylemde kayıpların daha fazla ortaya çıkmasına, düşmanın beklediği ortamın ortaya çıkmasına kadar götürebilir. Bunun için komutanlar, bundan uzak durmalı, canlılık ve enerjilerini bilinçle yoğurarak, bilinçli ve planlı hareket etmeyi esas almalıdırlar. Genç komutanlar ve hatta bütün savaşçılar, savaşta bilinç unsurunu çalışmalarına ve bütün pratiklerine egemen kılmazlarsa, ne kadar cesaretli olurlarsa olsunlar canlılıkları ve enerjik yapıları süreç içinde aşınır, düşmanın yönelim ve saldırıları onları ürküntüye sokabilir. Böylece atılganlığı edilgenliğe, savaşçı özellikleri uzlaşmaya, oportünizme ve hatta savaş kaçkınlığına kadar yol açabilir. Bu tür özellikleri üzerinde bulunduran genç savaşçı ya da komutanlar savaş içerisinde doğru inisiyatifi geliştiremedikleri gibi, aşırı heyecanları niyette olmasa da, pratik tutumlarıyla ortamı provoke etmeye oldukça açık olurlar. Bu açıdan savaşta cesaret, inanç ve kararlılığı doğru inisiyatif ve parti bilinciyle birleştirmeyi mutlaka başarmalıdırlar. Başarının yolu buradan geçer ve bu asla unutulmamalıdır.

Genç komutanların, faaliyetlerin yürütülmesinde dikkat etmeleri gereken önemli bir husus da doğru denetim olayını işletmeleridir. Savaş güçlerimizin önlerine görevler ve hedefler koyarken, sonuçlarını mutlaka öğrenmeliler ve faaliyetlerin yürütülmesi esnasında sürekli perspektif vermesini bilmelidirler. Bu da doğru ve yerinde denetimin gerçekleşmesiyle mümkündür. Denetim olmazsa verilen işin yapılmasında aksamalar, gevşemeler, ertelemecilik, ihmalkarlıklar, vurdumduymaz tutumlar ortaya çıkabileceği gibi, uygulamanın çizgi dışına çıkması, çeşitli sapmalara yol açma durumu söz konusu olabilir. Nitekim mücadele pratiğimizde bu olumsuz durumlar sıkça yaşanmıştır. Pratikte kimi genç komutan yoldaşlar gerekli denetimi yapmadan, verilen görevlerin sonuçlarını almadan "ben filan işin yapılmasını söyledim, Ama yapmamış, zaman aşımına uğramış" vb. demekle yapılmayan işin, başarılmayan görevin sorumluluğundan kendisini kurtaramaz. Savaş güçlerinin önüne somut görevler koymak ne kadar önemliyse, ondan da önemli olan rapor-talimat ve özellikle de fiili denetim olayıyla işlerin nasıl yürütüldüğü, zamanlamaya uygun çalışılıp çalışılmadığı, çizgi dışılığı ya da tıkanmanın yaşanıp yaşanmadığını zamanında bilmek çok gerekli ve zorunludur. Bu durum, bir yandan faaliyetlerin süreklilik kazanmasını, perspektif vermesini, güçlerin enerjik olmasını ve sonuç almasını beraberinde getirecektir.

Yeni süreci omuzlayan genç komutan yoldaşların, eski toplumsal yapının kendileri üzerinde yarattığı olumsuz etkileri ve yine eski çalışma tarzı ile temposundaki yetersizlikleri hızla aşmaları, kendilerini hızla sürece vermeleri durumunda gelişmenin yolunu daha da açacakları gibi hızlı gelişmelere de öncülük yapmış olurlar. Görevler üzerine yürürken ürkekliğe, ikirciklığe düşmeden, duygusal, tepkici, kendisini geriye çekme, başarmama gibi durumları yaşamadan doğru temelde görevlere sarılmayı temel almak vazgeçilmez bir özelliğimiz olmak durumundadır. Genç komutan yoldaşlar aldıkları sorumluluğun altında ezilmeden, sorumluluklarına doğru yaklaşarak pratiğe yönelmek durumundadırlar. Pratikte birtakım yetersizliklere düşme durumu yaşansa da, bundan doğru sonuçlar çıkarıldığı taktirde, hızlı bir tempoyla gelişme sağlanır. Kendi pratiğini sürekli eleştiri süzgecinden geçiren ve yanılgılarından sonuçlar çıkarmayı esas alan birinin kısa sürede tecrübe sahibi olması mümkündür. Bu temelde olumlu bir tutum takınan, politik yoğunluğu yanında yönetme-yönlendirmede, güçleri harekete geçirmede geniş bir pratik tecrübe, süreç içerisinde rahatlıkla kazanılır. Bu esas doğrultuda kendilerine yüklenen komutanlarımız sorumlulukların altından başarıyla kalkar, koparıp almasını, aldığını korumasını ve kısacası her alanda kazanmasını öğrenirler. Zafer yolunda sağlam mevzilerin kazanılmasında doğru öncülük etmesini başarır ve kazanırlar.

DAĞLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ ŞEHİRLERİ DE SARMALI

Gerilla mücadelesi her ne kadar ağır sorunlarla karşı karşıya bulunsa da, çeşitli zaafları bağrında taşıyor olsa da, sürekli ileriye doğu adımlar atarak sömürgeci Türk faşizmini tarihsel çöküşüne doğru götürmektedir. Elbette gerillada yaşanan sorunlar, yine düşmanın savaşçılarımız ve halkımız üzerinde yarattığı derin izlere bağlı bir olaydır. Kişilik dönüşümünde çekilen sancılar direkt savaşma taktiğine de yansıyor ve böylece ortaya çıkan kayıplarda, düşmanın vurduğu darbelerden ziyade bunlar belirleyici bir rol oynuyor. Kayıplarımızın nedeni araştırıldığında görülecektir ki, faşist TC gerilla karşısında tamamen bir çözümsüzlüğü, politikasızlığı ve taktik belirsizliği yaşıyor. O zaman düşmanın durumu buyken, yaşanan kayıplar nedendir? Elbette savaşta kayıp verilmez diye bir düşünce savunulamayacağı gibi, gerçekçi de değildir. Ama düşman yetenekli olduğu için gerilla bu kadar kayıpları vermiyor. Ancak içine düşülen zaaflar, halkı için canını feda etmekten çekinmeyen yüzlerce değerli savaşçının imhasına neden olmuştur.

Son dönemlerde kayıpların en çok yaşandığı alanlardan biri de şehirlerdir. Şehir faaliyetleri kendi başına çok farklı bir çalışma, örgütlenme ve ilişki yöntemlerini gerekli kılar. Şehir gerillacılığı da buna göre kendisini biçimlendirir. Şehitlerin önemi yeterince kavranmadığı için istenilen sonuçlar da ne yazık ki alınamıyor. Bu alanı küçümseme, rahat çalışma yerleri olarak görme, basit çabalarla her şeyin yoluna gireceğini sanma, lojistik ihtiyaçları karşılamakla sınırlı tutma vb. gibi anlayış ve yaklaşımlar hep kaybettirmelere yol açmıştır. Sorunun biraz daha özüne inildiğinde mücadele gerçekliğinin, halkımızın tarihinin yeterince özümsenmediği, bu konuda araştırma-inceleme yapma gerçeği duyulmadığı sonucuna gitmek mümkündür. Düşmana karşı savaşmada en büyük zaafı da zaten bu bilinçsizlikte yaşıyoruz. Tarihi unutturulmak istenilen bir halk olduğumuzu asla unutamayız. Bunu unuttuğumuz ya da gözardı ettiğimiz anda kaybederiz. Ve kayıpların temelinde de bu olgunun rolü büyüktür.

Şehirler tarihsel rolleri gereği uygarlığın, teknolojik ve ticari gelişmenin merkezi olmuştur. Şehirler dünyaya açılan pencereler gibidir. Dünya ile bağlantılar buralardan sağlanır. O yüzden sömürgeciler bir ülkeye el attıklarında ilk ele geçirmek istedikleri yerler şehirler olmaktadır. Çünkü şehirlerde denetimini kuran bir sömürgeci gücün, o ülkeye hükmetmesi daha kolay olmaktadır. Hele özellikle ticareti denetim altına almışsa, bu yarı yarıya ülkeyi denetim altına alması demektir.

Ülkemiz uygarlığın görkemli gelişmeler sağladığı bir coğrafik alan içinde bulunmasına rağmen, buralarda oluşan şehirleşmeler halkımız açısından gelişmenin değil, geriye düşmenin, kendisine yabancılaşmanın, pasifize olmanın merkezleri olmuştur. Örneğin Fransa, İngiltere, Almanya vb. gibi ülkelerde tam tersine bir gelişme söz konusudur. Buralarda şehirler ihtilalci çıkışların yapıldığı, devrim dalgasının yayıldığı yerler olmuştur. Fransız halkı devrimini önce Paris'te yapmıştır. Krallık burada devrilip cumhuriyet kurulmuştur. Sanayideki gelişmeler yine şehirlerden başlamıştır. Avrupa halkları devrimci özlerini şehirlerde yakalamışlardır. Kürdistan halkı ise, özünü şehirlerde kaybetmiştir. Bizde tarihin böyle tersine işlemesi kuşkusuz sömürgeci güçlerin halkımız üzerinde kurdukları otoriteyle bağlantılı değerlendirilmelidir.

Sömürgecilik halkımız üzerinde nasıl bu kadar köklü etkide bulunmuştur? Nasıl bugün bile onca gelişmelere, devrimsel çıkışlara rağmen hükmünü çoğu yerlerde koruyabilmektedir? Savaşı yürüten her parti militanı bu sorulara köklü çözümleme temelinde yaklaşım göstermek zorundadır. Fedakarlık, bıkmadan savaşma azmi sergilemek kendi başına yeterli olmuyor. Politikacı olup, politika üretmek ve uygulamakla ancak belli sonuçlar alınabiliyor. Düşman bize politikasızlığı her geçen gün daha fazla dayatırken, onun karşısına daha güçlü politikalarla çıkmalıyız ki, onu mahkumiyetin içine gömelim.

Şehirlerde bugüne kadar neden sağlam bir mücadele, neden iyi bir örgütlenme biçimi ve konumlandırma yapılamıyor? Yaşanan pratiğe baktığımızda bunun bir anlayış, bir yaklaşım meselesi olduğu ortaya çıkıyor. Talimatlar ve çözümlemeler biraz dikkatlice incelenirse bu sorunlar daha iyi kavranabilir. Ama ne yazık ki bunlar yeterince yapılmıyor. Şehirlerde faaliyet geliştirmenin önemi iyi kavranmalıdır.

PKK salt dağlarda direnen bir hareket değildir. Geçmiş tarihimizde ve günümüzde dağların halkımız açısından oynadığı hayati rol inkar edilemez. Ama buna rağmen dağ demek, her şey demek değildir. Özgürlüğü dağlarda yakaladık, yarattık. Dağlarda şimdi Kürdistan halkı kendi gerçek kimliğiyle temsil ediliyor. Fakat şehirlerimiz hala köleliği yaşıyor. Düşman hala şehirlerde kurumlarıyla halkımız üzerinde hükmünü sürdürüyor. Düşman buralarda nasıl örgütlenmiştir? Denetimini nasıl oluşturmuştur? Şehirlerde yaşayan kitleyi küçümsememek gerekiyor. Newroz ve 15 Ağustos serihildanlarında da görüldüğü gibi halkımızın sokaklara dökülmesi sömürgeciliği tam bir açmaz içine sokmuştur. Sömürgeciliğin bir Kürt esnafına bile kepengini açtıracak hükmü pek kalmadığından özel timler kepenkleri kırarak, barbarlık yaparak hükümlerini icra etmeye çalışıyorlar. Halkımız artık şehirleri dağlara değil, dağları şehirlere taşımak istiyor. Dağ direnişinin ruhunu şehirlerde yaşatarak ve bizzat uygulayarak sonuca varmak için elinde avucunda olan her şey ortaya koyuyor. Şimdi bunu görmemezlikten gelemeyiz, buna karşı duyarsız davranamayız. Şehirleri basit bir mücadele alanı olarak ele alamayız. Dağda düşmana vuran gerilla, bunun sonuçlarını şehirlerde almazsa anlamlı bir pratiğin sahibi de olamaz. Her şey dağda başladı dağda da biter anlayışı bize kaybettirir. Doğrudur, her şey dağda başladı ama Kürdistan'da her şey şehirde bitecektir. Çünkü düşman artık şehirlere hapsedilmiştir. Kaldı ki, gerilla daha çok şehirlere yüklenmeli ki, düşmana adım atma fırsatı kalmasın. Gerilla ancak böyle olursa dağda tam otoritesini sağlayabilir.

Şehir devrimleri bu anlamda dönemin önde gelen taktiği olarak kendisini en yakıcı bir biçimde hissettiriyor. Bizde devrimin çok sancılı geçmesi biraz da mücadelenin bu yönüne gösterilen duyarsızlıktan ileri geliyor. Belki bir noktaya kadar düşmanın halkımız üzerinde yarattığı ağır tahribatları buna yol açtığını kabul edebiliriz, ama bunun geriye kalan bölümü ise yüzde yüz militanlarda yaşanan zaaflardan kaynaklanıyor. Başka türlü bunu kabul etmek mümkün değildir.

Kürdistan'da her şehrin, kasabanın veya köyün kendi özgülünde devrim yapması ne demektir? Bu hiçbir devrimde görülmeyen taktiksel bir gelişmedir. Ulusal kurtuluş savaşımızda vardığımız aşama küçümsenmeyecek ve hatta devrime yakınlaştığımız bir aşama olmasına rağmen, düşman hala askeri, siyasi, ekonomik ve kültürel varlığıyla ülkemizde bulunuyor. Bundan dolayı gerillanın şehirde iyi mevzilenmesi, örgütlenmesini buna göre yapması gerekiyor. Düşmana karşı her alanda mevzilenmek, öyle politikasızlıkla, küçümsemeyle, rahat çalışma alanıdır biçimindeki yaklaşımlarla asla yapılamaz. Halkımızın tutunacağı bir dal olabilmek, karartılmak istenen yoluna ışık tutmak ancak amansız bir mücadele pratiğiyle, ülkenin sadece dağlarına değil, her alanına gereken önemi vererek sağlanabilir. Kaldı ki halkımızı şehirlerde mücadele içine çekmek için öyle fazla bir çabaya da gerek yoktur. Saflar netleştikçe zaten halkın kendisi saflara akın etmektedir. Geriye kalan bu akınların doğru bir şekilde konumlandırılmasıdır. Halk savaşında halkın konumlandırılması iyi yapılmadı mı ortaya yenilgi ve kayıplardan başka bir sonuç çıkmaz. Bunu önlemenin yolu da düşmanı küçümsemeden, dikkatli çalışmak, illegaliteyi en ince ayrıntılarına kadar hesaplayıp uygulamakla olur. Şehir faaliyetlerinde bu kurallara yeterince uyulmadığını ve hatta zaman zaman bunun tersi bir çalışma biçiminin sergilendiğini görüyoruz. Hiçbir gelişme yaratılmamış denilemez, küçümsenmeyecek ileri gelişmeler de yaratılmıştır. Ancak, eğer şehir çalışmaları güçlü bir yaratıcılıkla yürütülmüş olsaydı, yaratılan gelişmelerin düzeyi çok daha ilerde olcaktı. Örneğin şehirlerde yaşanan şahadet olayları bizlere öylesine deneyimler sunuyor ki, bunların bir tanesinin dahi dikkatlice incelenmesi durumunda daha sonuç alıcı gelişmelerin ortaya çıkarılması işten bile değildir.

Düşmanın en güçlü örgütlendiği, denetimini hala koruduğu şehirlerde, kendine duyduğu aşırı güvenle, klasik, amatör, kalıpçı, gereken esnekliği göstermeyen çalışma yöntemi bir militanı sürekli kaybetmeye götürür. Soruna sadece militanların kayıpları açısından da bakmamak gerekir. Dikkatsiz bir davranış, bir evden tedbirsiz çıkış veya giriş yapmak halktan insanlara da büyük zararlar vermekte ve çoğunun sonu ölümlerle bitmektedir. Halkımızın artık kaybetmeye tahammülü yoktur. Yüzyıllardan bu yana kaybettiklerinin bedelini düşmana acı ödettirmenin atağına geçmiştir. Bu atağa geçişe militanların gerekli yanıtı vermemesi affedilecek bir tutum değildir. Kahramanca şahadet olayları da sergilense, sonuç itibarıyla halkımıza kaybettiren pratikler olmaktadır. Kayıplar olacaksa düşmanla çarpışma anında olsun. Ama bunlar genellikle dikkatsiz çalışmaların sonucu olarak gündeme geldi mi, düşman bunları kendi yeteneklerine yorumluyor. Ve bu malzemeyi de düşmanın eline biz veriyoruz. Barbar Türk sömürgeciliğinin savaşma yöntemine baktığımızda, onun katliam yapmaktan, cinayet işlemekten başka bir becerisi yoktur. Gerilla mücadelesine güç yetirebilecek hareketliliğe ve sabır gücüne sahip değildir.

Halk savaşımız ulusal ordulaşmasını yaratarak ilerliyor. Biz ordulaştıkça, halkımız askerileştikçe düşman da boş durmuyor. Uluslararası ilişkilerden tutalım da işbirlikçileri daha iyi konumlandırmaya, bize karşı etkin bir silah olarak kullanmaya kadar her aracı devreye koymaktadır. Ordulaşma aynı zamanda sömürgeciliğe karşı alternatif bir güç olma anlamına da geliyor. Ordulaşmanın siyasal üstyapısını ifade eden ulusal meclisin de giderek şekillenmeye başladığı, bunun öngününde bulunduğu da bir gerçektir.

Şimdi bu durumlar neyi ifade ediyor? Bunlar artık dağlarla sınırlı kalmayıp şehirlere inmeyi ve düşmanı kendi ininde vurmayı dayatıyor. Düşman dağlardan şehirlere indirilmişse, oradan da kovulmalı ki, devrim denilen görkemli olay gerçekleşsin. Devrimin şehirlerle olan bağı bu temeldedir. Bunu başka türlü ele almak ulusal kurtuluş savaşını bulunduğu noktadan geriye çekmek anlamına gelir.

Dikkat edelim, düşman dağları yoğun hava bombardımanına tabi tutarak şehirlere de alabildiğine yüklenmektedir. Dağları bombalaması kaybettiği otoriteden duyduğu öfke yüzündendir. Ama şehirlere yüklenmesi, otoriteyi kaybetmemek, içine girdiği ölüm korkusunu yenmek içindir. Düşmanın şehirlerden duyduğu güven, rahat hareket etmesi yine bizim zaaflarımızın bir sonucu olarak karşımıza dikilmektedir. Savaş olursa dağda olur, bunun dışındaki savaşlar önemsiz ve gereksizdir anlayışına kapılındı mı, düşmana Kürdistan'da yaşama olanağı tanınmış olur.

Ama bakıyoruz, buna gereken önemin verilmesi bir yana şehir komiteleri çok kısa sürede deşifre oluyor ve sonuçta şahadetler, yakalanmalar, çözülmeler gündeme geliyor. Böylesi olaylar her defasında partiye küçümsenmeyecek zararlar veriyor. Partimiz ve halkımız bu kayıpların yaşanmasını istemiyor. Çünkü bunlar düşmanı alabildiğine sevindiren tutumlar oluyor. Bir militan şehirde nasıl hareket eder, nasıl tedbir alır, bunlar üzerinde pek durulmuyor. Halkımız serihildanlara kaybetmek için değil, kazanmak ve özgür olmak için kalkıyor. Şehir çalışmalarında bir militan ayak tırnağından saçının teline kadar tedbirli ve illegal davranmak durumundadır. Siyasi polis karşısında uyanık olmak, olası operasyonlara karşı hazırlıklı bulunmak şehir çalışmalarında zorunludur. Bunun tedbirlerini alan militan kolay kolay düşmana yakalanmaz, yok yere kayıplara yol açtırmaz. Her şeyden önce şehirler ajan ve muhbirlerin bol bulunduğu alanlardır. Düşman bu yönlü yığınla kontrol noktaları oluşturmuştur. Bir militan bunları anlamak, gözlemek ve çözmek durumundadır. Düşman nasıl seni basite almayıp bunları yapıyorsa, sen de onu basite almayacak ve tedbirler dizisini şehir merkezinden mahallelere ve dağlara kadar kuracaksın. Gelişi güzel hareket eden bir militan halkla da bütünleşemez. İllegalitenin diğer bir adı da halkın içine, halkın bağrına yerleşmektir. Ailelerle bütünleşmiş bir militanı polisin keşfetmesi çok zordur. Çünkü halkımız kendi savaşçısını koruyabilecek cesarete ve fedakarlığa sahiptir. Çalışmalar böyle yürütülürse militan halklaşır, halk da militanlaşır. Ve militanın önderliğinde daha güçlü, daha güvenli savaşır.

Halkımızın askerileşmesi konusunda ortaya çıkan aksaklıklar, yine militanlarda yaşanan eksiklikler olarak algılanmalıdır. Çünkü Kürt halkının savaşmama yönünde bir eğilimi yoktur. Düşmanın bütün yönelimlerini göze alarak savaşmaya kararlı olduğunu sayısız defalar gözler önüne sermiştir. Şırnak'ta düşmana karşı tavır koyup şehri boşaltan yine Kürt halkıdır ve bu düşmana karşı alınmış çok cesaretli bir direnme konumudur. Bizde kurtuluş savaşı bir cepheleşmeyle gelişiyor. Bu cephe, sömürgeci faşizme karşı askeri, siyasi, ekonomik, kültürel ve psikolojik savaşı yönlendiriyor. Bunun da en açık anlamı halkı bir bütün olarak amansız ve kesintisiz bir savaşım içine çekmedir. Cephe çalışmaları halkın siyasi mücadelesini ifade eder. Halkımız siyasi istemleri ulusal kurtuluş cephesi aracılığıyla dile getirir. Halkın siyasi cephesi, halkı ayaklandırmayı, savaştırmayı, üretken olmayı sağladığı gibi düşmana karşı korunmayı da amaç edinmek durumundadır.

Gerilla salt kendi başına bu işlevi yerine getirmez. Askeri ve siyasi bir güç olarak daha geniş örgütlenmeleri oluşturmayı gerçekleştiremezse düşmana karşı hedefine ulaşamaz. Gerilla konumu gereği halkı birleştiriyor ve savaş ortamına çekiyor. Gerillanın sayısal olarak çoğalması, ordulaşma düzeyine ulaşması halkın katılım düzeyini ortaya koymada önemli bir göstergedir. Gerilla halka örgütlenme bilincini götürürken bunu lafta bırakmamalı, pratiğine uygulamalıdır. Bu anlamda halkın öz savunma birliklerine, halk komiteleri kanalıyla milis örgütlenmesine büyük önem verilmelidir. Milis, halkın içinde, gerektiğinde silahlı bir şekilde aynı zamanda üretimle de bağını sürdüren, savaşı yürüten halkın öz savunma gücüdür. Eğer milis örgütlenmesi şehirlerde sağlam temellere oturtulursa, gizlilik kuralları içinde ilişkilerini yürütürse düşmanı tamamen aciz bir duruma sokar, onun hakimiyetini sıfırlar. Tankıyla, topuyla, askerleriyle Kürdistan'da varlığını korusa da halka söz geçiremez bir konuma düşer.

Özellikle şehir alanlarında görev yapan militanlar, milislerin çalışan kesimlerden olduğunu hiçbir zaman unutmamalıdır. O yüzden milise yüklenecek görev ve sorumlulukların çerçevesi iyi belirlenmelidir. Parti kadrosundan olan beklentiler bir milisten de aynı düzeyde olursa, böyle bir durum kaçırtıcı ve ürkütücü olur. Geçimini sağlamakla uğraşan insanlardan günün 24 saatinde devrime hizmet etmesini beklemek yanıltıcı bir tutum arzeder. İstemler gerçekçi ve koşullara uygun olmadı mı işler birbirine karışır, kimden ne isteneceği de muğlak bir hale gelir.

Halk, kendi durumuna uygun konumlandırılmalıdır. Bir kadın da, çocuk da, yaşlı da milislik yapabilir. Bunun örgütlendirilmesinde illegalite temeldir. İllegaliteye dayanmayan ve onu esas almayan bir milis örgütlenmesi, düşmana kapıları sonuna kadar açmış bir örgütlenmedir. Milis, savaşan bir halkın askerileşmesinde önemli bir aşamayı oluşturur.

Özellikle Kürdistan'da halkın devrimci tarzda askerileşmesi sağlanmadan bağımsızlığın ve özgürlüğün sağlanması mümkün değildir. İçinde bulunduğumuz ileri savaş aşamasında halkın geniş katılımı ve bu katılımın silahlı hale dönüştürülmesinin yolu da illegal milis örgütlenmesinden geçmektedir.

İşte bu yüzden milis faaliyetlerine yaklaşım salt gerillanın lojistik ihtiyaçlarını karşılama biçiminde olmamalıdır. Önemli olan gerillanın lojistik ihtiyaçlarının karşılanması değil, halkın savaşçı bir güç olarak örgütlendirilmesidir. Örgütlenmiş bir halk zaten kendi ordu gücünün ihtiyaçlarını da doğal olarak karşılayacaktır. Kaldı ki halkımız bizzat savaşmak istiyor, söz sahibi olmak istiyor, sömürgeci barbarlıktan intikam almak istiyor. Militan bunları temel alarak halkın ihtiyaçlarına cevap vermelidir. Savaşmak isteyen bir kitleyi lojistikçi bir konuma düşürürsen savaşın geriye çekilmesi kaçınılmaz olur

Milis örgütlenmesi ciddiyetle üzerinde durulup geliştirilirse, halkta savaşa karşı sorumluluk, duyarlılık ve kendisini daha fazla devrime katma duygusunu geliştirir. Bu da uygun tarzlarda yapılacak eğitim faaliyetleriyle olur. Bunların şehirlerde yapılması oldukça zordur. Ama yapılamadığı sürece de güçlü savaşan halk gerçekliği ortaya çıkarılamaz. Çünkü şehirler bireyciliğin en fazla geliştiği, yabancılaşmanın, yozlaşmanın, örgütsüzlüğün, dağınıklığın en fazla yaşandığı alanlardır. Eğer bu alanlarda militanlar alabildiğine örgütsüzlüğe yüklenemezlerse halkın beyin hücrelerine kadar yerleşmiş düşmanı kolay kolay sökemezler. Şehirde yaşayan kitle düşmanla daha fazla iç içedir. Örneğin bir televizyon kanalıyla, basın yoluyla düşman her gün bu alanlara kendi ideolojisini ve yaşam anlayışını aşılamaktadır. Soysuz yaşamını halk üzerinde cazip kılmak için elinden geleni yapmaktadır. Kontra örgütlenmelerini gençlik içinde yaratarak cinayet şebekelerinin bunlardan oluşturulmasının ciddi anlamı vardır ve yığınla sonuçlar çıkarılması gereken olumsuz bir gelişmedir. O yüzden lümpen gençlik deyip geçmemek gerekir. Düşman halkımızın değerli insanlarını yine bunlar eliyle katlediyor. Bu kesime yaklaşımda bir ölçü tutturulursa yüzlerce genci saflara aktarmak mümkündür. İşte milis örgütlenmesi iyi yapılırsa düşman bu kesim üzerinde de etkili olamaz. Her milis kendi çevresini etkileme yoluna gitse bile halkın bütünlüğü mevcut durumdan beş kat üste yükselir. Bu anlamıyla örgütlülük ortamına alınan her Kürt bireyinin örgütçü olarak işleve kavuşturulması başlı başına bir devrim olayıdır diyebiliriz. Milis olayına böyle yaklaşmak, bunun pratiğini gerçekleştirmek dönemin taktiğinin kaçınılmaz bir gerçeğidir.

Bu genel sorunlar ışığında şehir çalışmalarında yaşanan özgül sorunlara bakmak gerekir. Tabii bunları yine merkezileştirilmeye çalışılan savaş sorunlarımız olarak ele alıp yorumlamak durumundayız. Hele her şeyden önce şehirlere geri çalışma alanları olarak bakma tutumları en kısa sürede mahkum edilmelidir. Sürekli kaybettiren tutumlarda ısrarlı olmak çabaların hepsini sonuçsuz kılmaktadır.

Ulusal meclis ve ulusal ordulaşmanın giderek şekillendiği 1992 yılı atılımıyla ortaya çıkan en önemli sonuç şudur: Artık savaş, yerel birimlerin faaliyetlerine bağlı olarak değil, ana karargahlara bağlı olarak yürütülecek düzeye ulaşmıştır, o yüzden şehir çalışmaları da eyalet karargahlarına ya da ana karargahlara bağlı yürütülmeli ki, genel savaş taktiklerine uygun bir çalışma içinde yürüsün. Fakat bu ilişki biçimi şehir birimleriyle yerel gerilla birimleri arasındaki organik bağı asla yadsımamalıdır. Savaşın merkezileşmesini bundan dolayı mekanik ve kalıpçı tarzda ele almamak gerekir. Gerilla birimleri şehir birimlerine lojistik ihtiyaçları karşılayan bir araç olarak bakmamalı, onu da savaş yürüten askeri ve siyasi bir güç olarak görmelidir. Çünkü her iki alan da birbirleriyle dayanışma içinde olmak durumundadır. Halkın serihildanları ancak gerillanın desteğinde, korumasında gerçekleşebilir. Gerilla desteğinden yoksun bir serihildanı düşman çok rahat bastırır. Durum böyle olunca gerilla şehirle olan bağlarını bu temelde yürütmek durumundadır. Gerillanın bu dönemde en önemli özelliğinden birisi de savaşı merkezileşmeye hizmet etme biçiminde değerlendirmesidir. Böyle olursa halkın düşmana karşı daha güçlü mevzilenmesi yaratılabilir. Yerel birimler kendilerini merkezi bir güç olarak görürlerse, düşman karşısında savaşı geriye çekme hatasına düşerler. Özellikle de faşist TC'nin halkımıza yönelik son günlerde geliştirdiği toplu katliamları önlemenin, boşa çıkarmanın tek yolunun da bu merkezileşme olayından geçtiği unutulmamalıdır.

Elbette bunu uygulayacak olan yine savaşı yürüten aktif kadrolardır. Şehirlere gönderilen kadrolar her şeyden önce siyasi bakımdan uyanık olmalıdır. Gerillada ayak uyduramıyor deyip şehirlere gönderilen, siyasi açıdan zayıf, polis karşısında uyanık ve atik olmayan kadrolar şehir çalışmalarını daha da zor durumlara soktukları gibi, istenmeyen kayıp ve zararlara da yol açmaktadırlar. Şehirlerde çalışma yapan bir kadro her şeyden önce toparlayıcı olmak zorundadır. Şehirler yan gelip yatılan alanlar değildir. Düşmanla sürekli yüz yüze olan, onun beyninde yeni yaşamı örgütleme alanıdır. Hele serihildanlar gibi titizlikle yürütülmesi gereken eylem biçimlerinde meydana gelecek bir aksaklığın onlarca insanın yaşamına mal olduğu iyi bilinmelidir. Bu çalışma alanı uzmanlık ister, günün 24 saati uyanık kalmayı ister. Her insan gününün bütününü uyanık olma yönünde kullanamaz. Bu yüzden şehirlerde çalışacak kadroların seçimi ayrıca ele alınmalı ve titizlikle bir seçime gidilmelidir. Buna göre de eğitime tabi tutulmalıdırlar. Çalışmanın önemini iyice kavramamış kadrolar ne polise karşı başarılı olabiliyorlar, ne de halka yaklaşımda uygun yaklaşımın sahibi olabiliyorlar. Uyanık bir kadro her zaman polisin taktiğini rahatlıkla boşa çıkarabilir. Dikkatsiz çalışmalar yüzünden sayısız kadrolar polisin ağına takılmış ve imha olmuştur. Bunlar bizim yetersizliklerimiz sonucunda ortaya çıkan kayıplardır.

Bir kadro siyasal bir temsilci olduğunu asla unutmamalıdır. Onların görevi örgütleyicilik, toparlayıcılık ve organizeciliktir. Ama yetersiz insanların gönderilmesi tam tersi bir durumun uygulanmasına yol açıyor. Gidiyorlar halkın başına bela kesiliyorlar. Kadrolar halkla örgüt arasında işlev gören unsurlardır. Onun davranış, konuşma ve düşüncelerinde halk partiyi tanıyor. Halkla yüz yüze olanlar bu hususları temel alarak hareket etmek zorundadırlar. Kendisini konuşturan biri halkı partiden ve mücadeleden uzaklaştırır.

Böyle tutumlar konuşturulduğu için şehirlerde uygun bir örgütlenme tarzı oturtulamıyor. Üstten alta doğru sağlıklı bir örgütlenme inşa edilemediği için serihildanların sağlıklı yürütülmesi tam yapılamıyor. Şehirlerin devrim kaleleri haline getirilmesi ancak bu örgütlenmenin yaratılmasıyla mümkün olacaktır. Bu nasıl olur? Halk komitelerinden tutalım cephe komitelerine, legal komitelerin oluşumuna kadar uzanır ve bir halkın devrim mevzilenmesini meydana getirir.

Şehir siyasal birimleri adeta kendilerini salt askeri bir eylemci olarak görüyorlar. Oysa halkımızın savaşacak insanlara öyle fazla ihtiyacı yoktur. Halkımıza bir çağrı yapılsa küçümsenmeyecek bir sayıda insan silah atına gönüllü olarak katılım gösterir. Ama ulusal kurtuluş siyasetini uygulayacak politikacıları çok azdır ve bu politikacıları yaratmak da öyle kolay değildir. Yıllarca verilen emekler sonucunda bir siyaset adamı ancak yetişiyor. Siyaseti yürüten insanlar da ihtiyaç duyulduğunda silah kullanırlar ama onların asıl görevi örgütleme, organize, toparlayıcılık ve eğitimcilik olmalıdır. Askeri eylemler özel oluşturulmuş silahlı birlikler veya milisler kanalıyla gerçekleştirilir. Bu anlamıyla milis, ulusal kurtuluş mücadelemizin yan askeri gücüdür. Her an silahlı mücadeleye girmeye hazır, aynı zamanda da hem üretimde bulunan, hem de savaşan bir güçtür. Siyasi sorumlular halkımızın canı ve ruhu olduklarının bilinciyle başta kendilerini sağlama almalıdırlar. Silahlı eylemlere katılmaktan ziyade perspektif sunmalı, taktik belirlemeli ve organize etmelidirler. Artık ondan sonrası silahlı eylem birimlerine bırakılmalıdır. Son günlerde şehir birimlerinde meydana gelen yakalanmalarda arkadaşlar son kurşununu veya bombasını kendisine ayırıyorlar. Bunlar kahramanca gerçekleştirilen şahadet olaylarıdır. Neden böyle şahadet olayları yaşanıyor? Üzerinde biraz kafa yorulduğunda, çalışma tarzında bir ölçünün tutturulamayışı polisin takibatına yol açıyor ve sonuçta kayıplar meydana geliyor. Eğer siyasal sorumlular iyi bir politikanın sahibi olurlarsa hiç ellerine silah almadan bile büyük gelişmelerin sahibi olabilirler. Bir siyasi sorumlunun bir cephanelik gibi dolaşması intiharvari bir çalışma biçimine sahip olduğunu gösterir. Artık grup döneminin çalışma yöntemini uygulamanın bir anlamı yoktur. Grup döneminde bir kadro zorunlu olarak tüm faaliyetleri bizzat kendisi yürütüyordu. Ama şimdi partinin vardığı düzey bu biçimi anlamsız kılıyor. Geçmişe körükörüne bağlılık, tutuculuk terk edilerek işbölümüne dayalı çalışma yöntemi uygulanmalıdır.

Şehir çalışmalarında yetersizlik ilişki tarzında ortaya çıkmaktadır. Bir türlü parti çizgisi yeterince ilişki tarzına oturtulamamıştır. İlişkilere parti anlayışı ve çalışma tarzı hakim kılınmadığı için sızmalar rahatlıkla partinin içine girebilmekte, örgüte büyük zararlar vermektedir.. Polis tarafından daha önceden günümüze kadar bilinen ilişkilere dayanan çalışma tarzı çabuk deşifre olmalara götürmektedir. Bu alanlar zaten düşmanın denetimi altındadır. Düşmanın sızamayacağı, denetim altına alamayacağı yeni ortamlara açılarak sağlıklı bir bünyeye kavuşmak zorundayız. İlişki tarzında en küçük bir sapmayı bile kabul etmemeliyiz. Sürekli eski ilişkilere dayanarak faaliyet yürütmek, bir başka deyişle kolaya kaçmak, var olanla yetinme anlamına da geliyor. Yeni ilişkiler kurmak, polisin ulaşamayacağı mevziler oluşturmak emekle olur, geceyi gündüze katan, kafa yoran bir çalışmayla olur. Halkla başka türlü sağlam bağlar kurulamaz. Halkla sağlam bağı olmayan devrimciliğin de sonuç alması asla mümkün olamaz.

Gerillanın vuruşları düşmanı bazı tavizler vermeye götürüyor. Daha doğrusu gerilla mücadelenin nefes borularını açıyor. Bugün yaratılan legal olanaklar da yine bunun bir sonucudur. Bilindiği gibi legal çalışma kendi başına uzmanlık isteyen bir alandır. Kendine özgü ilişki tarzı vardır. Halk savaşının bir kolu olarak çalışır, ona hizmet eder. Çalışmaların doğası gereği her gün düşmanla yüz yüzedir ve ilişki halindedir. Düşmanın tanıdığı yasal sınırları pek fazla aşamaz. Bu çalışma da mevcut çerçeve içinde yapılması gerekenleri yapar. Sınırları radikal tarzda dağıtma, genişletme daha çok gerillaya düşen bir görevdir. İllegal mücadelenin bu alanla ilişkilerini iyi belirlemesi zorunludur. Çünkü bu alanlar sürekli düşmanın kontrolü altındadır. İllegal faaliyet yürüten kadroların legal alanlara girip çıkması, müdahalelerde bulunması deşifrasyonlara neden oluyor. Böyle olunca düşmanın takibatı genişliyor ve buradan hareketle her iki alan da darbe yemekten kurtulamıyor. Legal alana müdahale olmaz değil, olur ama bunun da yine bir gizlilik ve titizlik içinde yapılması gerekir. Gerekçe ne olursa olsun illegal bir kadronun legal alanda sık sık gözükmesinin hiçbir haklı gerekçesi yoktur. Bu durum her alan için geçerli olan bir kuraldır. Her alan kendi görevleriyle sınırlı kalmalıdır. Dayanışma, fikir alışverişleri uygun tarzda ve düşmanın kontrolünün olmadığı yerlerde yapılmalıdır. Böyle bir koordine sağlanırsa düşman her iki alana da fazla zarar veremez. Yine legal olanaklar illegal mücadelenin hizmetinde kullanılacaksa bu temelde olmak zorundadır. Başka türlü yapılan her uygulama bize kaybettirmekten başka bir işe yaramaz.

Buraya kadar şehirlerin önemine, mücadelemizde bu aşamadan sonra oynayacağı role, buralarda uygulanması gereken çalışma tarzına, bu konuda var olan yanlış yaklaşımlara, yaşanılan pratiklerden çıkarılması gereken derslere özlü bir şekilde değinmeye çalıştık. Eğer ortaya konulan perspektifler ışığında bir çalışma tarzı yaratılabilirse kopartıcı, düşmanı kahredici ve sonuç alıcı gelişmeleri yaratmak gayet mümkün olacaktır. Şehir pratiğine bu tarzda yüklenelim, buraları düşmanın karargahları durumundan çıkarıp, devrimin karargahları haline getirelim.

Kürdistan faşizme mezar...

Baştarafı 3. sayfada

ve bütün sorularda da TC'nin asıl savaş suçlusu olduğu gün gibi açıktır.

Burjuva basın organları adeta yarışırcasına TC'nin suçluluk gerçeğini ısrarla gizlemeye çalışıyorlar. Bu yönlü haber ve yorumlar tamamen tek yanlıdır. Ölen askerlerin analarının gözü yaşlı fotoğrafları manşetlere çıkarılıyor ve "PKK'yi lanetleyen" sözler sıralanıyor. "Analar ağlıyor: Dindirin artık bu gözyaşlarını" sözleriyle çağrı yapılıyor. Elbette, bu gözyaşlarını durdurmak gerek. Ama kim, neden bu gözyaşlarını durdurmuyor? Bir yandan evlatlarını kaybeden anaların feryatları yansıtılmaya çalışılıyor, diğer yandan ise gençler savaşa teşvik ediliyor. Bir grup gencin fotoğrafı ve fotoğrafın altında da ise sözümona bu gençlerden "sıkı dur PKK, biz geliyoruz" sözleri aktarılıyor. Bundan daha büyük ikiyüzlülük olabilir mi? Bundan daha büyük alçaklık olabilir mi? Gençler savaşa gönderilecek, öldüklerinde ise anneleri ağlayacak ve bundan manzaralar basın yoluyla yayınlanarak suçlu PKK gösterilecek! İnsanları, bu şekilde kirli amaçlar uğruna alet etmek, dünyanın neresinde görülmüştür? Bunun da ötesinde evlatlarını kaybeden başka anaların sesine neden kulak verilmiyor? Örneğin gerilla analarını bir yana bırakalım, asker oğlunu bir karakol baskınında kaybeden başka bir ananın şu sözlerine ne demeli: **"Ankara kökün kurusun, yıkılasın. Oğlumu sen öldürdün!"** Benzer beddualarda gerçeği tüm çıplaklığıyla dile getiren başka analar yok mudur? Olmazsa bile, asıl gerçeğin kendisi bu değil midir?

Kaldı ki, PKK önderliğindeki Kürdistan halkı kendi toprakları üzerinde en doğal insani haklarının mücadelesini veriyor. Bu hak talebi savaşla bastırılıyorsa, buna boyun eğmemek, her gün ölmektense ve her gün için için ağlamaktansa buna ölümüne bir savaşla karşılık vermek, haklarını böylesi bir savaş temelinde koparmaya çalışmak da halkımızın en doğal hakkı değil midir? Evet, halkımız kendi topraklarının özgürlüğünü istiyor. Ya TC sömürgeciliğinin Kürdistan'daki işi ne? Hangi insani hak ve hukukla Kürdistan topraklarında kan döküyor? Türk analar, hatta Kürt analar bu gerçeği artık zaman geçirmeden görmeli ve genç evlatları TC'nin kirli savaşına kurban etmemelidirler. Özellikle sömürgecilerin timsah gözyaşlarına kanmamalı ve kendilerini özel savaşın psikolojik propagandasına alet etmemelidirler.

TC, tarihi boyunca halklara kan kusturmaktan başka hiçbir şey vermedi, bundan sonra da vermesi asla beklenmemelidir. Çünkü o bir canavardır, insanları çok ucuzca harcayan bir makinadır. Onun tarihinde sadece ve sadece kan vardır, zulüm vardır, soykırım ve terörün en barbarcası vardır. Dünyada en güvenilemeyecek bir güç varsa, hiç kuşkusuz o da TC'nin kendisidir. Belki her şey unutulabilir, ama bu gerçek asla unutulamaz.

Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in "Tek bir mehmetçiğin burnu kanasa, içim kan ağlıyor" şeklindeki sözleri koca bir ikiyüzlülükten ibaret. Bugün sömürgeci özel savaşı en yetkili düzeyde yürüten kim? Ve bu savaş kimin içindir? Şırnak'ta, Kerboran'da, Çukurca'da, Silvan'da, Göle'de Hamur'da vahşet düzeyinde katliamlar emrini veren kim? Bir babanın öldürülen 1,5 yaşındaki bebeği için sarfettiği "Bu bebek de mi terörist" sözlerinin muhatabı kim? Yine Şırnak'ta devletin yaptığı katliam yetmiyormuş gibi, Çanakkale milletvekili Süleyman Ayhan, "Şırnak'ta mahkemeler kurulmalı, suçlular idam sehpalarında sallandırılmalı" şeklindeki sözleriyle canavarlığını sergilerken, ona bu cesareti veren kim? Son günlerde faili belli ama meçhule çıkarılan olaylar halkasında da 74 yaşındaki yazar-gazeteci **Musa Anter**'i alçakça katleden kim? Sadece son bir-iki ay içinde 100'e yakın köyü boşaltan ya da bombardımanlar altında yakıp-yıkan kim?

Bütün bunların tek sorumlusunun ve de tek suçlusunun TC olduğunu hangi mantık inkar edebilir? Bütün bu suçları işleyen mi terörist, yoksa bütün bunlara son vermek için savaşan mı terörist? Yazılması gereken bütün gerçekler bunlar değil midir? Mahkum edilmesi, çok sert hesap sorulması ve tartışmasız savaş suçlusu ilan edilmesi gereken TC'nin kendisi değil midir? Böyle ise, kim neden beklesin?

Yüklendikçe kazanıyoruz!

"Yaşama varız dedik" şeklindeki sözlerde ifadesini bulan bir kararlılıkla ortaya çıktığımızı söylüyor **Abdullah ÖCALAN** yoldaş. Bundan birkaç yıl önceki bir konuşmasında da, "Gittikçe birleşiyoruz, güçleniyoruz ve adım adım zafere gidiyoruz" sözlerine yer veriyordu. Günümüzün gelişmeleri bu sözleri fazlasıyla doğruluyor. Yüklenerek kazanmakta olduğumuz sadece bizim iddiamız değildir. Bunu, yenmekte olduğumuz sömürgecilerin temsilcilerinin demeçlerinden de anlamak mümkündür.

"Malazgirt'ten bu yana 921 yıldır birlikte yaşıyoruz. Gelin 921 yıl daha birlikte yaşayalım" diyen TC Başbakan Süleyman Demirel'dir. Şırnak katliamı vb. devlet uygulamalarını ima ederek, "Son olaylar PKK'ya daha fazla taraftar kazandırdı" diyen (Kürdistan'daki incelemeleri sonucu) ANAP milletvekili Eyüp Aşık'tır. Kürdistan'a büyük koruma altında gidip "Sonsuza kadar da sürse terörle mücadeleye devam edeceğiz" ve aradan iki hafta geçmeden 3 HEP milletvekilini Köşk'e çağırıp bu kez, "Durum fevkalede tehlikelidir. Büyüme tehlikesi bulunmaktadır. Bir yol ayrımına geliyoruz. Silahlar susarsa bazı adımlar atılabilir" diyen de Cumhurbaşkanı Özal'dır. "Avrupa'nın PKK'ya bakışı değişiyor" ile Kürdistan sorunu için "Türk diplomasisini en çok uğraştıracak konu" tespitlerini yapanlar, TC'nin dış politika uzmanları olarak gördüğü köşe yazarlarından M. Ali Birand ve Sami Kohen'dir. Bu tespitleri sentezleyip "artık Avrupa'ya da güvenmemek gerektiğini" belirten de Oktay Ekşi'dir.

Bunlar TC'nin yenilgisini itiraf etme niteliğinde olan örneklerden sadece birkaçıdır.

Nitekim son bir ay içerisinde Kürdistan'daki gelişmelerin boyutlanması paralelinde bujuva basının köşe yazarları yorum üstüne yorum yaparken, devletin çeşitli düzeylerdeki yetkilileri de bu konuda görüşler ortaya attılar. Ancak bütün bunların içeriği, "Dağ fare doğurdu" diye bir söz var, işte öyle bir şey oldu. PKK gerçekliği ve onun temsil ettiği milyonların sesine kulak verilmedi. Tersine, yapılan bu gerçekliği çarpıtmak oldu. Ekonomik kalkınmadan bahsedildi. Nitekim bu da, sorunu esas niteliğinden ve çözümünden uzaklaştırmayı amaçladı. Herkes biliyor ki, milyonların ya da bir ulusun talebi ekmek gibi basit bir istem değildir. Ekmek olsa bile, karşımızdaki düşman gücün "Ekmek yoksa, pasta yiyin" diyeceği çok açık değil midir?

Sorun, neden onu çözüme götürecek halkalardan yakalanmıyor? Neden bu, TC'nin esas sorunu olarak görülmüyor da, "dış mihrakların" oyunu olarak kamuoyuna yansıtılıyor? Neden PKK'ye terörist yaftası yapıştırılmaktan vazgeçilmiyor ve Kürt halkının ezici çoğunluğunun desteği gözardı ediliyor da, komşu ülkelerin gerçekte olmayan desteklerinde ısrar ediliyor? İran'la görüşmeler hangi sonucu verdi ve bununla ne kadar mesafe katedildi? Neden PKK'nin sadece ve sadece kendi halkının özgücünü temel alarak sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı durabilme gerçeği kabul edilmiyor da, kamuoyunun çok hasas olduğu eroin ticaretinden para kazandığı suçlamalarına başvuruluyor? Kürdistan gençliğini uyuşturucuya alıştıran ve bunun ticaretine bulaştırarak kendi gerçekliğinden uzaklaşmasını amaçlayan sömürgeci ve emperyalist karanlık güçlerin oyunu değil midir? Aynı zamanda Kürdistan gençliğini bu oyuna alet olmaktan çıkarma mücadelesini veren de PKK'nin kendisi değil midir?

Karşı-devrim cephesinin bu çabaları, teşhir ve tecrit oyunları, PKK'yi yaratıcısı olduğu Kürdistan sorunundan soyutlamayı amaçlayan komploları yeni değil. Nitekim önemli olan hangi tarafın kendi hedefi doğrultusunda ilerlediği ve hangi tarafın ise gerileyerek başarısızlığa mahkum olduğudur.

Kürdistan'da savaş bütün hızıyla sürüyor. Bunun bir savaş olmadığını iç ve dış kamuoyuna ısrarla kabul ettirmeye çalışan TC'dir. Fakat yine bu TC'nin yürüttüğü savaşın en üst kurmayı Doğan Güreş, "Bu bir savaş değildir. Savaş olsaydı kayıplarımız şöyle oldu, böyle oldu demezdik" demekle, yürütülmekte olan savaşı gizlediğini sanıyor ama bu açıklamadan tersi sonuç çıkıyor. Yani Doğan Güreş'in savaş tanımına göre, Kürdistan'da olup bitenler bir savaşın sonuçlarıdır. Nitekim, TC kayıplarını gizliyor ve nelerin nasıl yapıldığı açıklanmıyor; bu, gün gibi açık bir gerçek ve dolayısıyla bu bir savaştır.

Bu savaşı biz kazanacağız. Mevcut veriler ve gelişmeler bu yönlü bir seyir içindedir. TC "Vur kurtul", "Sev kurtul", "Ver kurtul" tartışmaları etrafında dönedursun. Özal-Demirel, Ecevit-Özal ve diğerleri arasında çelişkilerin hiçbir kıymeti harbiyesi de yoktur. TC hiçbir dönemde olmadığı kadar, üstte uzlaşma yaratmış, milli mutabakat sağlamış, bütün basın-yayın, üniversiteleri ve partileriyle tek sesliliği gerçekleştirmiştir. Özellikle Özal'ın hükümeti atlatarak kendi başına hareket ettiği yönündeki söylentilerin gerçeği yansıtmadığını belirtmek gerekiyor.

Gerçek çözüm, PKK çizgisi gelişmeler yarattıkça daha da yakınlaşıyor. Avrupa'nın eğiliminin değişmeye doğru gittiği tespiti doğrudur. 15 Ağustos'tan bu yana gerçekleşen büyük kalkış nedeniyle, Avrupa devletleri Kürdistan'a inceleme heyetlerini gönderdiler. Bütün heyetler, TC açısından -kendi deyimleriyle- "küstah raporlar"la döndüler. İngiltere heyeti, hazırladığı raporda PKK'nin terörizm deyimiyle açıklanamayacağını belirtti. İsviçreli 48 milletvekili de ortak bir girişimle hükümetlerinin TC ile PKK arasında arabulucu bir rol oynamasını istedi. Yine Türk ve Kürt aydınları ve başka politikacı ve halk kesimleri arasında siyasi çözüm arayışları hızlanarak devam ediyor.

Sömürgeci özel savaş yönetiminin 1992 yılı politikaları tutmayarak iflas etti. Diğer taraftan ise ulusal kurtuluş mücadelemizin "yüklenerek saldırmak ve koparmak" taktiği, dönemin esas özelliği olarak gelişmeler yaratmaya devam ediyor. Bu temelde 1992 yılı henüz sonuçlanmadan yeni gelişmelere gebedir. Hatta beklenmedik patlamalar da olasıdır. Açık ki bu olası gelişmelerde, taktikleri zenginleştirerek yüklenmek ve PKK'nin önderlik tarzına her zamankinden daha fazla hükmetmek belirleyici rol oynayacaktır. Kısacası **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın deyimiyle, "Hem ilericisinin, hem de gericisinin yeryüzünden silmeye çalıştığı Kürdsitan adı verilen ülkenin lanetlenmiş halkının kaderine devrim dayatılmıştır" ve bu temelde biz hızla sonuç almaya doğru gidiyoruz. Görüldüğü gibi, kendisini kabul ettiren sömürgeci-emperyalist politikalar değildir, PKK'nin enternasyonalist özlü ulusal kurtuluşçu politikasıdır.

Sürece yüklenen gerilla, daha sert...

Baştarafı 23. sayfada

ile ARGK birliği arasında çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü.

22 Eylül 1992: Elih'te 2 yurtsever kontralar tarafından öldürüldü. Olaydan sonra kaçmaya çalışan saldırganlardan 1'i milislerce ölümle cezalandırıldı.

22 Eylül 1992: Weranşer (Viranşehir) ilçesinde ajanlık yapan bir belediye zabıtası ölümle cezalandırıldı.

22 Eylül 1992: Amed-Dara Henê karayolu üzerinde bir askeri araç, roketlerle imha edildi.

22 Eylül 1992: Serhedan'a bağlı Selim ilçesi yakınlarında bir askeri araç roketlerle imha edildi.

22 Eylül 1992: Amed'e bağlı Çınar ilçesine bağlı Merpelat köyüne baskın gerçekleştiren bir gerilla birliği, köyün sahibi Mufrit Ağa'ya ait 5 taraktörü ateşe vererek yaktı.

22 Eylül 1992: Amed'e bağlı Bağıvar köyünde Botiler Kırathanesi'ni basan bir gerilla birliği, kimlik kontrolü yaptı. Gerilla birliği listede adları bulunan ve hizbi-konrta elemanı olan 6 kişiyi yanlarına alarak köyden ayrıldı. Ayrıca bir grup gerilla da bu esnada bildiri dağıtarak propaganda yaptı.

23 Eylül 1992: Bêdlîs'in Çeltik köyü yakınlarında bulunan Şeyhciman bölgesinde üç gün boyunca düşman güçleri ile ARGK gerilla birliği arasında süren çatışmada 10 düşman askeri öldürüldü, 20'si yaralandı.

23 Eylül 1992: Bismil ilçesine bağlı Aslanoğlu köyü yakınlarındaki Shell pompalama istasyonu, gerillalarca ateşe verilerek yakıldı.

23 Eylül 1992: Pirrin (Adıyaman)'e bağlı Çığ (Sarıkaya) köyü civarında gerilla birliği ile korucular arasında çıkan çatışmada 2 korucu yaralandı.

23 Eylül 1992: Pasür ilçesinde hakim ve savcının öldürülmesi ardından başlatılan operasyonda Kosar dağları, Ağaçlı beldesi, Kaynak, Narlıca ve İslamköy çevresindeki ormanlık alanlar, köyler ve dağlar savaş uçaklarınca saatlerce bombalandı.

23 Eylül 1992: Erxani ilçesi Buğday Pazarı Camii İmamı **İsmet Demir**, kontr-gerillanın silahlı saldırısına uğrayarak yaşamını yitirdi.

GARZAN EYALETİ'NDEN

Eyaletimizde yaygın bir eylemlilik yaşanmasına rağmen TC bunu basına yansıtmamak için elinden gelen çabayı sarfetmiştir. Haziran ayı içinde gerçekleştirilen eylemler şunlardır:

20 Mayıs 1992: Hizan askeri karakolu yakınlarına gerillalarımız tarafından pusu atıldı. 1 panzer imha edildi, 7 asker öldürüldü, 5 asker de yaralandı.

8 Haziran 1992: Bitlis'in çıkışına yakın bir yerde düşman güçlerine pusu atıldı. Pusuya 3 özel tim arabası düşürüldü, 20 özel tim elemanı öldürüldü, 11'i de yaralandı. Araçlar cephane yüklü oldukları için isabet eden roket atışlarıyla tamamen imha oldular.

10 Haziran 1992: Hizan'a bağlı Serdes köyü bir gerilla birliğimiz tarafından basıldı. 7 korucu ölümle cezalandırıldı, 5'i de çıkan çatışmada yaralandı.

16 Haziran 1992: Mutki'de Kavaklıbaş Jandarma Karakolu bir gerilla birliğimiz tarafından basılarak tamamen imha edildi.

Aynı gün bir başka gerilla birliğimiz Mutki karayolunu ulaşıma kapattı. Atılan pusuya 4 düşman aracı düşürüldü. 13 asker öldürüldü, çoğu asker de yaralandı. Askeri araçlar da tamamen yakılarak imha edildi.

19 Haziran 1992: Norşin'e bağlı korucuların bulunduğu Beg köyü gerillalarımız tarafından basıldı. 5 korucu öldürüldü, çoğu korucu da yaralandı. Bu baskından sonra Beg köyü tümden koruculuğu bıraktı.

20 Haziran 1992: Hızan yolu kesilerek denetim kuruldu. Bir araçta bulunan 10 korucu ölümle cezalandırıldı. Bunun üzerine Hizan civarında bulunan 6 korucu köyü silahları bırakacağına dair gerillaya haber gönderdi.

24 Haziran 1992: Bitlis şehir merkezinde bir özel tim arabasına saldırı yapılarak 5 özel tim elemanı öldürüldü.

8 Temmuz 1992: Mutki yakınlarında atılan pusuda 6 düşman askeri öldürüldü, 3 askeri araç ve 1 dozer de yakılarak imha edildi.

Temmuz 1992: Baykan yakınlarına döşenen mayınlarda 3 korucu öldü, 1 minibüs ile 1 taksi de tamamen tahrip edildi.

Temmuz 1992: Batman il merkezinde 6 hizbi-kontra elemanı ölümle cezalandırıldı.

V.i.S.d.P:	Yazışma Adresi:	Hesap numarası:				
			Avustralya	5.00 A.$	Hollanda	4.50 hfl.
			Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
H. Barcedoğmuş	Serxwebûn	Kreissparkasse - Köln	Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr.
Vogelsangerstr. 286	Postfach 10 16 83	Konto Nr.: 31 97 2	Danimarka	16.00 dkr.	İsviçre	4.00 sfr.
5000 Köln 30	5000 Köln 1	BLZ: 370 502 99	Fransa	14.00 ffr.	Norveç	16.00 nkr.

4 Eylül 1992: Mavan taburuna düzenlenen saldırıda bir mevzi düşürüldü. Gerillalar 6 askeri öldürdüler, 8'ini yaraladılar ve 1 adet MG-3 silahını ele geçirdiler.

Eylül 1992: Çewlik-Kehnîreş (Karlıova) arasındaki Elmalı köyü çetelerine baskın düzenleyen gerillaların, müdahale eden düşman güçlerine ateş açması üzerine 1 panzer isabet aldı.

Eylül 1992: Dara Hênê (Genç) ilçesinin Siwan köyü korucuları ile gerillalar arasında çıkan çatışmada, 3 korucu ve bunların 5 yakını öldü. Gerillalar 2 korucuyu da birlikte götürdüler.

Eylül 1992: Nisêbin ilçesinde hizbi-kontranın liderlerinden Melle Hasan gerillaların saldırısı sonucu ağır yaralandı.

Ayrıca ilçe merkezinde 1 polis de öldürüldü.

4 Eylül 1992: Kaşuri mıntıkasındaki Elamun taburunun tepecilerine havan toplarıyla saldırıldı. Kesin sonuç öğrenilemedi. Ayrıca bu mıntıkada mayına çarpan 1 askeri araç tahrip oldu.

4 Eylül 1992: Güney Kürdistan'da bazı ARGK gerillalarının KDP güçleri tarafından yakalanmalarında rol oynayan 3 kişi ele geçirilerek, 1 BKC ve 1 kalaşnikof silahlarına el konuldu.

4 Eylül 1992: Farqin'in Goderen köyünde sömürgeci güçler köylüleri bir araya toplayarak kurşun yağmuruna tuttular. İçinde 4 çocuğun da bulunduğu 20 kişi öldürüldü. Bu olay, "20 PKK teröristi öldürüldü" şeklinde açıklanarak kamuoyu yanıltılmak istendi.

4 Eylül 1992: Farqin yakınlarında çıkan bir çatışmada en az 11 asker öldürüldü ve 1 panzer ile 1 helikopter de yara alarak çatışma alanından uzaklaştılar.

5 Eylül 1992: Hênê (Hani) karayolunu kesen gerillalar, yoldan geçen araçları durdurarak kimlik kontrolü yaptılar. Durdurulan araçlar arasında bulunan belediyeye ait 1 araç ateşe verilerek yakıldı.

5 Eylül 1992: Amed-Farqin karayolu en işlek noktasında gerillalar tarafından kesilerek denetim altına alındı. Yapılan kimlik kontrolü sonucu 1 korucubaşı birlikte götürüldü.

6 Eylül 1992: Erxani (Ergani) ilçesine bağlı Malikosa köyüne düzenlenen gerilla baskınında 2 korucu öldürüldü, 1 korucu da yaralandı.

6 Eylül 1992: Çelê-Deştan karayoluna döşenen mayına çarpan 1 askeri jip tahrip oldu. Ölü veya yaralı sayısı öğrenilemedi.

Eylül 1992: TC güçleri Cizira Botan'ın Şaxê köyünde yaptıkları bombalama sonucu 10 ev yakıldı-yıkıldı, 1 kadın da öldü.

7 Eylül 1992: Gabar dağında sömürgeci güçlere gerillaların kurduğu pusu eyleminde en azından 15 asker öldürüldü ve yaralananlar oldu. Eylem sonucunda 3 adet G-3 ve 1 lav silahı ele geçirildi.

8 Eylül 1992: Bir haftadan beri Türk ordu birlikleri Cudi, Gabar, Namaz ve Herekol dağlarında yaptıkları bombalama operasyonlarında gerillalara kayıp verdiremediler. Gabar ve Namaz dağlarında çıkan iki ayrı çatışmada 17 asker öldürüldü, 37 asker de yaralandı. TC'nin bu operasyonlarla ilgili haberleri gerçekleri yansıtmıyor.

9 Eylül 1992: Akşam saatlerinde Qilaban (Uludere) ilçesinin Roborski köyü karakolunun tepecilerine karşı bir saldırı eylemi gerçekleştirildi. Eylem sonucunda 30 asker öldürüldü veya yaralandı. 2 gerilla da hafif yaralandı. 1 adet A-4 ve 6 adet G-3 silahları, 1 adet BKC namlusu, 5 adet sırt çantası, 6 adet G-3 şarjörü, 280 adet A-4 mermisi ve 1 adet gece dürbünü ele geçirildi.

Eylül 1992: TC uçakları Bestler ve Xîzan (Hizan) alanlarını yoğun bombardımana tuttular. Son gelen haberlere göre ormanlık alanlardaki yangın devam ediyordu.

Eylül 1992: Berwari (Pervari) ilçesine bağlı ve ismini öğrenemediğimiz bir çete köyüne giden gerillalar, 1 korucunun evini yaktılar. Ayrıca ölü ve yaralıların olduğu, fakat kesin sayının tespit edilemediği bildirildi.

10 Eylül 1992: Gridax (Ağrı)'ın Xemûr (Hamur) ilçesine bağlı Musabeğ köyüne düşman güçleri saldırıda bulundular. Köy zırhlı araçlarla kuşatılarak top ve havan atışına tutuldu. Açılan ateş sonucu ilk belirlemelere göre **Şefîka** (3,5) ile **Cumali Çetrez** (5) isimli çocuklar öldü. Yıldırım (2), Yeter (12) ve Sevin Çetrez isimli çocuklar da ağır şekilde yaralandılar. Düşman güçleri köyde gerilla bulunduğunu gerekçe yaparak bu baskını ve katliamı yaptılar. Oysa o sırada hiçbir gerilla grubu köyde bulunmuyordu. Köyün hemen hemen tamamı top ve havan atışlarıyla harabeye çevrildi. Ölü sayısı ise henüz belirlenemedi.

12 Eylül 1992: Gridax dağındaki operasyondan dönen bir düşman birliğine bir gerilla birliği tarafından atılan pusuda 1 üsteğmen, 6 asker öldürüldü, 3 özel tim elemanı ve 7 asker de yaralandı.

12 Eylül 1992: Korucuların lideri olan Nisebîn Refah Partisi Belediye encümen üyesi Nedim Kardeş gerillalar tarafından vurularak ağır yaralandı.

12 Eylül 1992: Kosar'ın Yedikardeş köyünde düşman güçleriyle bir ARGK birliği arasında çıkan çatışmada 12 düşman askeri öldürüldü, 4 ARGK gerillası da şehit düştü. Şehitlerin cenazesi 3500 kişilik bir kitle katılımıyla toprağa verildi.

12 Eylül 1992: Êlih'in Qabilcewz ilçesine bağlı Aydınlık köyünde 2 korucu bir gerilla grubu tarafından ölümle cezalandırıldı.

12 Eylül 1992: Kosar şehir merkezinde 4 kontra, gerillalarca ölümle cezalandırıldı.

12 Eylül 1992: Êlih'in Qabilcewz ilçesi yakınlarında bulunan Şelmo petrol tesislerine ARGK birliği baskın yaptı. Mustafa Yelkenci, Hakan Yılmaz, Hakan Bayram adlı mühendisler ve 22 düşman askeri öldürüldü. Tesiste meydana gelen zararın 2 milyar olduğu belirtiliyor.

12 Eylül 1992: Mêrdîn'in Stewer (Savur) ilçesine bağlı Deriş köyü imamı kontralık yaptığı için gerillalarca ölümle cezalandırıldı.

12 Eylül 1992: Wan'ın Çaldıran ilçesi ile Gridax'ın Bazid ilçeleri arasında kontrol yapan gerilla birlikleri 2 otomobil ve 3 TIR'ı ateşe vererek yaktılar.

12 Eylül 1992: Mêrdîn'den Mersin'e gitmekte olan Zümrüt Turizm'e ait bir yolcu otobüsü asker sevkiyatı yaptığı için bir gerilla birliğimiz tarafından ateşe verilerek yakıldı.

12 Eylül 1992: Şemzinan ilçesinin Aktütün karakolu kalabalık bir gerilla birliği tarafından basıldı. Çıkan çatışmada 82 düşman askeri öldürüldü. Düşman yine kayıplarını gizledi. Çatışmada 4 gerilla, 6 milis de şehit düştü.

13 Eylül 1992: Hezex'e bağlı Kayalı köyünde bir gerilla birliğimizle düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 8 düşman askeri öldürüldü. 2 gerillamız da şehit düştü.

13 Eylül 1992: Muş'un Semal (Üçevler) köyüne giden bir minibüsü durduran bir gerilla birliği, içinde bulunan 15 kişiyi yanına alarak götürdü. Götürülen kişilerin korucu oldukları bildirildi.

13 Eylül 1992: Dih (Eruh)'e bağlı Bozatlı köyü yakınlarında, gerillalar tarafından yola döşenen mayına çarpan bir düşman aracı tamamen parçalandı. Aracın şoförü öldü.

13 Eylül 1992: Mezger (Mazgirt), Pülü (Ovacık), Gever (Yüksekova), Çelê (Çukurca), Golbert (Ardahan), Midyad, Kerboran karayolları gerillalarımız tarafından denetlendi, kimlik kontrolleri yapıldı. bu denetlemeler esnasında toplam 17 genç gerilla saflarına katıldı.

13 Eylül 1992: Serhedan'ın Golan (Göle) çevresinde günlerce süren bombalı operasyon ve çatışmalarda içinde yeni savaşçıların da olduğu 21 gerillaşehit düştü. Düşman yöre halkına gözdağı vermek amacıyla gerillaların cesetlerini üstü açık bir arabayla caddelerde dolaştırdı ve daha sonra toplu olarak bir çukura gömdü.

14 Eylül 1992: Dersim Eyalet Komutanlığı'na bağlı bir gerilla birliği Erzirom (Erzurum)-Erzingan (Erzincan) arasında bulunan bir tren istasyonuna saldırıda bulundu. İstasyon tamamen imha edildi. Düşmana milyonlarca liralık maddi zarar verdirildi.

14 Eylül 1992: Nisebîn şehir merkezinde 1 kontra ve bir polis ölümle cezalandırıldı.

14 Eylül 1992: Dih'in Balveren köyü yakınlarında bir gerilla birliğimizle düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 5 düşman askeri öldürüldü.

14 Eylül 1992: Çewlik'in Gêxi (Kiğı) ilçesi Yedisu nahiyesinde düşman güçleriyle bir gerilla birliği arasında çıkan çatışmada 3 korucu, 4 asker öldürüldü. 1 gerilla da çatışmada hafif şekilde yaralandı.

14 Eylül 1992: Gridax yakınlarında düşmanın attığı pusuyu fark eden gerillalar hiç kayıp vermeden 20 düşman askerini öldürdü, çok sayıda asker de yaralandı. Başka bir gerilla birliği de operasyondan dönen bir askeri aracı tamamen imha etti. Araçta bulunan 8 asker de öldü.

15 Eylül 1992: Farqin-Êlih karayolunda gerillalar tarafından bir araçtan alınan Xizxêr (Şirvan) Belediye Başkanı Münif Şerafettinoğlu, yazı işleri Müdürü Adil Kaplan ölümle cezalandırıldı, ANAP İlçe Başkanı Hüseyin Fehmioğlu ise ağır yaralandı. Bunlar Şexe Hezin ailesindendirler. Arap asillidirler ve korucubaşılık yapmaktaydılar.

15 Eylül 1992: Muş-Güroymak karayolunda üç düşman aracı gerillaları tarafından pusuya düşürülerek imha edildi.

15 Eylül 1992: Çolamerg'in Kamışlı köyüne ve Wan'ın Şax (Çatak) ilçesine yapılan baskınlarda toplam 5 korucu ölümle cezalandırıldı.

15 Eylül 1992: Farqin'in Zere köyü öğretmeni ajanlık yaptığı için gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

15 Eylül 1992: Kosar (Kızıltepe)'a bağlı Yedikardeş köyünde şehit düşen 4 gerillanın anısına Kosar esnafı kepenk kapattı.

16 Eylül 1992: Sêrt (Siirt)'in Dih ilçesine bağlı Reşene (Dikboğaz) köyünde gerillalarla düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 7 asker öldürüldü. Çatışma gün boyunca sürdü.

16 Eylül 1992: Serhedan'ın Golan ilçesine bağlı Günorta köyü ARGK gerillaları tarafından basıldı. İhbarcılık yapan Mikail ve Lütfü Çelik isimli ajanlar ölümle cezalandırıldı.

16 Eylül 1992: Midyad-Nisêbîn karayolunu kesen gerillalar yaklaşık 200 aracı kontrolden geçirdiler.

16 Eylül 1992: Pirrîn (Adıyaman) Çamlıca köyüne baskın düzenleyen gerillalarla korucular arasında çıkan çatışmada 2 korucu ağır yaralandı.

16 Eylül 1992: Basan (Güçlükonak)'a bağlı Çelik köyünün etrafı düşman güçleri tarafından mayınlandı. Mayınların patlaması sonucu 15 büyükbaş hayvan telef oldu.

17 Eylül 1992: Şirnex'in Meşe dağlarında düşman güçlerle gerillalar arasında çıkan çatışma çeşitli aralıklarla 3 gün sürdü. Gerilla kaybının olmadığı çatışmalar sonucunda 12 asker ve 8 korucu öldürüldü.

17 Eylül 1992: Erzingan Koçyatağı köyü ilkokulu bir gerilla birliği tarafından yakılarak imha edildi.

17 Eylül 1992: Şirnex karayolunu denetleyen bir gerilla birliği kimlik kontrolü sırasında teknisyen olduklarının anlaşılan 2 kişiyi yanına alarak olay yerinden ayrıldı.

17 Eylül 1992: TC Habur sınır kapısını kapattı. Kapıya 40 tank, 97 panzer, 18 meydan topu, 3 bin asker yığdı. Şu anda Çelê ve Qilaban'a da 350 bin asker yığmış durumdadır.

18 Eylül 1992: Midyad'ın Dumanlıköyü yolu gerillalar tarafından kesildi. Köy korucularını taşıyan bir minibüsün taranması sonucu 4 kişi yaralandı.

18 Eylül 1992: Çewlik'in Yedisu nahiyesine bağlı Kızılçubuk köyü bir gerilla birliği tarafından basıldı. 3 korucu öldü, 4 korucu da yaralandı.

18 Eylül 1992: Tûx-Wan karayolu kalabalık bir gerilla birliği tarafından kesildi. Yaklaşık 500 araç kontrol edildi. 4 saat kadar yolculara propaganda yapan gerillalar 6 kişiyi de yanlarına alarak olay yerinden ayrıldılar.

18 Eylül 1992: Şirnex-Sêrt karayolu, gerillalar tarafından ulaşıma kapatıldı. Gerillalar saatlerce arama ve kimlik kontrolü yaptılar.

18 Eylül 1992: Dersim-Pûlûr karayolu gerillalar tarafından kapatıldı. Kimlik kontrolü ve arama yapıldı. Aracın birinde bulunan Pûlûr Cumhuriyet Savcısı Yavuz Bayram ve hakim Mustafa Karadağ'ı araçtan indiren gerillalar orada bulunan halkın istemi üzerine bu kişileri tekrar serbest bıraktılar.

18 Eylül 1992: Nisêbîn'de Kaçakçılar Çarşısı'ndan evine giderken üç kişinin silahlı saldırısına uğrayan **Şemsettin Aytemur** (48) olay yerinde öldü. Şemsettin Aytemur PKK davasından 10 yıl zindanda kalmıştı. 12 çocuk babasıydı ve daha önceleri de polis tarafından sürekli tehdit edilerek rahatsız edilmişti.

18 Eylül 1992: Amed'in Çınar ilçesine bağlı Halıören köyü Korugan mezrasına giden 6 kişilik bir hizbi-kontra grubu **Şehmus** ve **A. Halil Kaya**'yı öldürdü, Cahide Kaya'yı ise yaraladı.

18 Eylül 1992: Kosar'da kontrgerilla Ziraat Bankası Müdürü **Ahmet Arıkan**'ı (47) öldürdü. Otomobilin içinden üç kişi tarafından ateş edilerek öldürülen Ahmet Arıkan'ın çevresinde sevilen biri olduğu bildirildi.

Öte yandan Ahmet Arıkan'ın öldürülmesini protesto etmek amacıyla 19 Eylül günü Cizira Botan'da esnaf kepenk kapattı, okullar boykot edildi, şoförler kontak kapattı. Ahmet Arıkan'ın cenazesi ailesi tarafından gömüldü.

19 Eylül 1992: Bazarcıx (Pazarcık) ilçesine bağlı Ulubahçe köyüne yönelik gerçekleşen gerilla baskınında 4 korucu ölümle cezalandırılırken, 9 kişi de ağır yaralandı.

19 Eylül 1992: Erzingan'a bağlı Kemah ilçesi Gölyaka köyü Kadıgöz mezrasında bir gerilla birliği ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 2 gerilla şehit düştü. Çatışmadan önce de yol kesen gerilla birliği, karayollarına ait 2 bakımevini ateşe verdi.

19 Eylül 1992: Sêrt-Dîh (Eruh) karayolunu kesen bir gerilla birliği, yoldan geçen araçları kontrol etti.

19 Eylül 1992: Çewlik'in Bongilan ilçesi Aksakal köyünde çobanlık yapan 10 yaşındaki **Ahmet Alan** adlı çocuk bulduğu bombanın elinde patlaması sonucu yaşamını yitirdi.

19 Eylül 1992: Êlih'in Şirinevler semtinde Ata Ketme isimli kontrgerilla elemanı halk tarafından linç edilerek öldürüldü.

19 Eylül 1992: Bêdlis'e bağlı Narlıdere bucağının İngöl köyüne baskın gerçekleştiren gerillalar 7 korucuyu kaçırdılar. Olayın ardından 21 korucu ellerindeki silahları düşmana iade etti.

20 Eylül 1992: Farqin ilçesinde Hanifi Poyraz ve Fuat Yaşasın adlı 2 kontra elemanı öldürüldü.

20 Eylül 1992: Farqin ilçesinde kontraların saldırısı sonucu 3 kişi ağır yaralandı.

20 Eylül 1992: Mazra (Elazığ)'nın Palî (Palu) ilçesine bağlı Ziver (Akbulut) köyü ile Çewlik arasındaki kırsal kesimde gerillalar ile düşman güçleri arasında çıkan ve günboyu devam eden çatışmada ilk belirlemelere göre 1 düşman askeri öldürüldü, 2 asker ise yaralandı. Çatışmadan sonra Ziver köyüne baskın gerçekleştiren düşman, köylüleri işkenceden geçirdi.

20 Eylül 1992: Çewlik'in Dara Henê Suveren İstasyonu yakınlarında bir posta treni gerillalar tarafından yakıldı, olayda 2 asker ise yaralandı.

20 Eylül 1992: Hezex'e bağlı Xerabe Tuye (Özen) köyüne düşmanın gerçekleştirdiği baskında, bir gerilla düşmanın eline sağ geçmemek için elbombasını kendisinde patlatarak şehit düştü. Baskının olduğu köyde 25 köylü de gözaltına alındı.

20 Eylül 1992: Midyad'ın Xerabe Neriya köyü yakınlarında çıkan çatışmada 1 gerillanın şehit düştüğü bildirildi.

20 Eylül 1992: Êlih ilçesinde Ferit İde adlı bir yurtsever kontraların saldırısı sonucu ağır yaralandı.

20 Eylül 1992: Midyad'a bağlı Kayalıpınar köyünde gerillaların döşediği mayına çarpan 1 korucu öldü.

20 Eylül 1992: Muş merkeze bağlı Semal (Üçevler) köyüne yapılan baskında ARGK'ye bağlı bir gerilla birliği 12 korucuyu rehin aldı. Olay üzerine köyde bulunan 24 korucu istifa etti. Silahları iade eden korucular gözaltına alındı.

Yine Erxani'ye bağlı Malıkan (Karpuzlu) köyünde de 6 korucu silahları iade etti.

21 Eylül 1992: Özgür Gündem gazetesi yazarlarından ve HEP kurucu üyelerinden gazeteci-yazar **Musa Anter** Amed'de uğradığı silahlı saldırı sonucu öldürüldü. Olayda Orhan Miroğlu da ağır yaralandı. Saldırıyı kontr-gerilla gerçekleştirdi.

22 Eylül 1992: Pasur ilçesini basan ARGK gerilla birliği, Adliye binasına girerek hakim ve savcıyı ölümle cezalandırdı.

22 Eylül 1992: Dersim'in Pilemeri ilçesi Görçek mevkiinde düşman askerlerini taşıyan bir otobüs gerillalarca tarandı. Olayda 1 kişi öldü.

22 Eylül 1992: Farqin ilçesinde 2 kontra elemanı ölümle cezalandırıldı. Akşam saatlerinde ise bir yurtsever kontraların saldırıları sonucu katledildi.

22 Eylül 1992: Kerboran ilçesi Genoba mevkiinde düşman güçleri

Devamı 22. sayfada

SÜRECE YÜKLENEN GERİLLA, DAHA SERT VURUYOR

10 Ağustos 1992: Dersim şehir merkezinde gerillalar tarafından pusuya düşürülen bir panzerde 2 subay ve 6 asker öldürüldü.

11 Ağustos 1992: Dersim şehir merkezinde şehit düşen 1 gerillanın cenaze törenine 3 binin üzerinde kitle katıldı. Aynı gün, aynı amaçla şehir merkezinde kepenk ve kontaklar kapatıldı.

13 Ağustos 1992: Dersim'in Pilêmorî (Pülümür) yolunu kesen gerillalar gerekli kimlik kontrollerini yaptıktan sonra özel bir firmaya ait olan bir otobüsü yaktılar.

14 Ağustos 1992: Akşam saatlerinde bir grup gerilla, Sivas'ın Divriği ilçesinde özel timlerin oturduğu binaya saldırı eyleminde bulundu. Ölü ve yaralı sayısı tespit edilemedi.

15 Ağustos 1992: Divriği Orman Müdürlüğü binası ateşe verilerek yakıldı.

20 Ağustos 1992: Erbil'in bir köyüne giden 3 PAK yetkilisi, KDP güçlerinin pususu sonucu yakalandılar. Bunlarda PAK Merkez Komite Üyesi **Armanc** kod ile PAK üyesi **Necbir**, hiçbir soruşturma yapılmadan kurşuna dizildiler. Yine PAK MK Üyesi Aram ise henüz KDP güçleri tarafından tutuklu bulunmaktadır.

20 Ağustos 1992: Dersim'in Mêzger (Mazgirt)'in Yeşilbaba köyünde TEK'e ait bir araç yakıldı. Öte yandan müdahaleye giden TC güçleri gerillaların pususuna düştüler. Bir gün boyu devam eden çatışmada 5 asker öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı. Gerillalar kayıp vermeden geri çekildiler.

20 Ağustos 1992: Dersim şehir merkezinde, amacını öğrenemediğimiz bir nedenle kontak ve kepenkler kapatıldı.

22 Ağustos 1992: Şemzinan (Şemdinli) ilçesinin İsî köyü karakoluna gerillalar tarafından yapılan baskında 8 asker öldü, 7'si de yaralandı. Ayrıca düşmana ait 3 araç ve çok sayıda çadır yakıldı.

22 Ağustos 1992: Qilaban (Uludere)'ın Aşût köyü çetelerine gerillanın kurduğu pusuda 4 köy korucusu öldürüldü. Gerillalar geri çekilirken Güney Kürdistanlı işbirlikçilerin pususuyla karşılaştılar. Çıkan çatışmada gerillanın kayıp vermediği ve Güneyli işbirlikçilere ise kayıplar verdirdiği bildirildi.

23 Ağustos 1992: Licê-Pasûr (Kulp) yolunu 8 saat süreyle ulaşıma kapatan gerillalar, durdurdukları 40 araç içindeki yaklaşık 1000 kişilik kitleye propaganda yaptılar. Ayrıca eylem sırasında 1 polis, 1 hizbi-kontra elemanı, 1 ajan ve 1 asker ölümle cezalandırılırken, 1 araç yakıldı, 2 adet 14'lü tabanca kamulaştırıldı ve 20 milyon TL bağış toplandı

23 Ağustos 1992: Şirnex (Şırnak)'in Gundikê Melê (Balveren) taburuna gerillalar tarafından saldırı düzenlendi. Düşmanın tüm mevzileri ele geçirildi. Ancak düşman kayıplarının sayısı belirlenemedi. Eylemde 2 adet MG-3, 3 adet G-3, 1 adet gece dürbünü, 1 adet roketatar, 1 adet lav silahı, 2 adet büyük-küçük telsiz ve çok sayıda mermi ele geçirildi.

23 Ağustos 1992: Şirnex'e yakın bir alanda düşman güçlerine pusu kuruldu. Sayısı tespit edilemeyen çok sayıda asker ölürken, 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla da hafif yaralandı.

23 Ağustos 1992: Hezex (İdil)-Cizira Botan (Cizre) yolunda işbirlikçi Tatarlara ait 2 araç yakıldı ve şoförleri de gerillalar tarafından birlikte götürüldü.

23 Ağustos 1992: Oramar köyünde gerillalar ile TC askerleri ve korucular arasında çıkan bir çatışmada 15 asker ve 7 korucu öldürüldü. Ayrıca 4 gerilla şehit düşerken, 2 gerilla da yaralandı.

24 Ağustos 1992: Cilo dağının yakınındaki Mevi köyü civarında TC askeri güçleriyle ARGK gerillaları arasında çıkan ve bir gün süren çatışmada 14 asker öldürüldü. Eylemde 6 gerilla da şehit düştü. Şehit gerillalar şunlardır: **Aziz KOLYE** (Serhildan, 1972 Mardin doğumlu), **Ramazan ARAP** (Ferit, 1968 Artvin doğumlu), **Şerif ÇOLBAN** (Reyber, 1975 Cizre doğumlu), **Mecit Naşev HASAN** (Naci, 1970 Duhok doğumlu), **Ahmet OĞUZ** (Şahin, 1975 Eruh doğumlu), **Mehmet KIRICI** (Behzat, 1973 Bulanık doğumlu).

24 Ağustos 1992: Çelê'deki Eriş taburuna yönelik bir gerilla saldırısı gerçekleştirildi. Ayrıntılı sonuç alınamadı.

PAK Merkez Komite üyesi Armanc

PAK üyelerinden Necbir

24 Ağustos 1992: Erbid-Bırican arasında ve Çelê-Mûfreza arasında döşenen üç ayrı mayın patlamasında 2 korucu, 1 memur yaralandı ve karakola malzeme taşıyan 1 araç hasar gördü.

24 Ağustos 1992: Çewlik'in Dara Henê (Genç) ilçesinin Aman köyü yakınında çıkan çatışmanın kesin sonuçları ulaştı. Buna göre; 1 helikopter düşürüldü, 1 binbaşı, 1 astsubay ve 4 er öldürüldü. Ayrıca 2 adet G-3, 2 adet elbombası, 3 adet sırt çantası ve 1 adet el telsizi ele geçirildi.

25 Ağustos 1992: Güney Kürdistan'ın Süleymaniye şehrinde yaklaşık 45 bin kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı. 50 civarında silahlı milis yürüyüşün güvenliğini sağladı. TC'yi ve onun işbirlikçilerini teşhir eden konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı ve pankartlar taşındı. İşbirlikçiler halka saldırınca, silahların kullanılmadığı kavga çıktı.

26 Ağustos 1992: Çolamerg (Hakkari) il merkezinde esnaflar Çukurca katliamını protesto ederek, kepenkleri indirdiler.

26 Ağustos 1992: Qilaban (Uludere) ilçesi halkı da katliama hedef olmamak için çevre alanlara çekilme eyleminde bulundu. Sömürgeci saldırı güçleri yoğun tedbirlerle halkı engellediler. Cizira Botan'a doğru yola çıkan 20 ailenin yolunu kesen askerler, onların eşyalarına el koydular. Halk evlerine TC bayrağını asmaya zorlanıyor ve "Uludere'yi yerle bir edeceğiz" şeklinde tehdit ediliyor. Benzer uygulamanın Şemzinan (Şemdinli)'da da sürdürüldüğü bildirildi.

26 Ağustos 1992: Pilêmori (Pülümür)-Balkaya karayolunu kesen ARGK gerillaları, özel maden işletmesine ait bir aracı yakarken, 4 askeri de öldürdüler.

28 Ağustos 1992: Mêzger (Mazgirt)'in Perihanlı nahiyesini basan ARGK gerillaları, buradaki karakol binasına baskın düzenlediler. Karakol binası imha edilirken, 9 asker öldürüldü ve çok sayıda asker de yaralandı. Ayrıca PTT ve belediye binaları ve bunlara ait araçların yanısıra, gerici ve faşist güçlere ait işyerleri tahrip edildi.

29 Ağustos 1992: Kürdistanlı yurtseverler İstanbul-Karaköy yolcu vapurunu Şırnak katliamını protesto etmek amacıyla yaktılar. Kendi inisiyatifleriyle bu eylemi yaptıklarını bildiren yurtseverler "devlet katliamlar yaparken biz elimiz kolumuz bağlı olarak duramayız. Katliamlar devam ettikçe bu tür olaylar daha da güncelleşecektir" dediler.

29 Ağustos 1992: Amed (Diyarbakır) Beraat Camii İmamı **Ahmet Turhallı** kontr-gerilla tarafından katledildi. Aynı saatlerde hastanenin önünde biriken kalabalık kitleye de polis yaylım ateşi açtı. Ahmet Sıddık Turhallı'nın akrabalarından Ahmet (23), Abdurrahman (33) ve Mehdi Turhallı (32) açılan ateş sonucu ağır yaralandılar. Ertesi gün yapılan cenaze törenine de 2 bin civarında kitle katıldı. Cenaze törenini 6 bin polisin kuşatmaya aldığı da gelen haberler arasında.

30 Ağustos 1992: Dersim'de, daha önce 2 gerillanın şahadetinde rol oynayan Rıza Doğan isimli ajan ölümle cezalandırıldı.

30 Ağustos 1992: Bir ARGK birliği Çewlik'in Darê Hênê ilçesine 5 km uzaklıkta bulunan Shell Petrol İstasyonu'nu ateşe verdi. 20 bin varil petrol yandı.

30 Ağustos 1992: Çewlik-Bongilan (Solhan) karayolu bir gerilla birliği tarafından kesildi. Bir yolcu otobüsünde bulunan Solhan ANAP il encümeni İhsan Köse gerillalarca ölümle cezalandırıldı.

30 Ağustos 1992: Bêdlis (Bitlis)'in Aşağıölek köyü yakınlarında düşmanın attığı pusuya düşen gerillalardan 6 kişinin şehit düştüğü bildirildi. Halk gerillaların cenazesini düşmandan almak için Bêdlîs'e toplandı.

30 Ağustos 1992: Mêrdîn'in Kosar (Kızıltepe) ilçesi Yüceli karakoluna bir ARGK birliği tarafından baskın düzenlendi. 2 saat süren baskın eyleminde çıkan çatışmada çok sayıda askerin öldürüldüğü bildirildi.

30 Ağustos 1992: Amed-Licê yolunun Amed ovası noktasında bulunan bir petrol toplama tesisine saldırı düzenleyen gerillalar, tesisi ateşe vererek tamamen yaktılar. Ayrıca biri el, biri masa ve diğeri de büyük olmak üzere 3 telsiz ile 1 adet bilgisayar kamulaştırıldı.

31 Ağustos 1992: Farqin (Silvan)'in Helen köyü karakoluna bir ARGK birliği saldırı düzenledi. Roket atışlarıyla düşmana büyük kayıplar verdirildi. Düşmanın ölü ve yaralıları konusunda kesin bir bilgi alınamadı. Düşman köye giriş-çıkışları yasakladı. Gerillalar kayıp vermeden üslerine çekildiler.

31 Ağustos 1992: Dara Hênê (Genç) ilçesinin Siwan köyü yakınlarında bir düşman konvoyu pusuya düşürüldü. Saldırıda 2 araç darbe aldı. Bunun sonucunda 2'si subay 4 asker öldürüldü, 5 asker de yaralandı.

Bu eyleme müdahale amacıyla giden düşman takviye gücü Dara Hênê'nin çıkışında pusuya düşürüldü. 3 araç yanarak tamamen imha oldu. Düşmanın ölü ve yaralı kesin sayısı tespit edilemedi.

31 Ağustos 1992: Dara Hênê-Siwan arasında yol trafiğe kapatıldı. Yoldan geçen askeri zırhlı araçlara yapılan roketli saldırıda 1 araç isabet aldı ve içindeki askerlerden ölen ve yaralananların olabileceği bildirildi.

Müdahale için giden bir helikoptere de ateş açıldı. Saldırıdan isabet alan helikopter geri döndü.

31 Ağustos 1992: Amed-Çewlik karayolu trafiğe kapatılarak kimlik kontrolü yapıldı.

31 Ağustos 1992: Muş-Çewlik arasında 1 yolcu treni durduruldu. Bunun üzerine çatışma çıktı. Çatışmada 1 subay ile 1 personel ağır yaralandı ve rayından çıkan tren ağır hasara uğradı.

31 Ağustos 1992: Düşman güçler yakaladıkları 2 Çelêli yurtseveri kurşuna dizdiler. İsimleri şöyle: **Sadi Parlak, Kadir Kapan.**

31 Ağustos 1992: Dersim'de Ferhan Yıldırım adlı ajan ölümle cezalandırıldı.

31 Ağustos 1992: Diyarbakır cezaevinin tanınan ihanetçilerinden Yıldırım Merkit'in evine gerillalar tarafından baskın düzenlendi. Gerillalar, haini evde bulamayınca evini ateşe vererek yaktılar.

31 Ağustos 1992: Gerillalar Şemzînan'ın Alan taburuna düzenledikleri saldırıda 3 mevziyi ele geçirdiler. İlk saldırıda çıkan çatışmada 6 gerilla şehit düştü. Karakol tümden ele geçirilmeye çalışılırken, düşmanın panzerlerden oluşan takviye güçleriyle karşılaşılıyor. Eylemin yol kesen grubu görevini yapamayınca panzerler etkili oluyor. Panzerlere karşı saldırıda 12 gerilla daha şehit düşüyor ve şehit düştüğü sanılan 2 gerilla da kayıp durumda. Düşmanın kaybı 100 ölünün üstündedir, ayrıca çok sayıda asker de yaralandı. Gerillalar 13 silahı kaptırmalarına karşılık, düşmandan 1 adet MG-3, 11 adet G-3, 1 adet BKC, 2 adet gece dürbünü, 2 adet telsiz ve bunların yanısıra çok sayıda şarjör, mermi, çadır gibi malzemeler ele geçirdiler.

Eylül 1992: Hezex (İdil)'de Mahmudo isimli 1 ajan ölümle cezalandırıldı.

2 Eylül 1992: Çelê (Çukurca) Belediye Başkanı'nın akrabası olan **Azad Turan** isimli yurtsever, düşman askerleri tarafından katledildi.

2 Eylül 1992: Hewlêr (Erbil)'de PAK'ın düzenlediği yürüyüş sonrasında meydana gelen olaylar üzerine işbirlikçi güçlerin oluşturduğu sahte yönetim bir toplantı yaptı. Toplantıda ARGK gerillalarının yakalandıkları yerde infaz edilmesi görüşülmüş, ancak ortaya çıkan çelişki sonucu Kültür Bakanı Şêrgo Bêkes istifa etmişti. Şêrgo Bêkes'in ARGK gerillalarının infaz edilmesine karşı çıktığı için tutuklandığı ve idam edildiği sanılıyor.

2 Eylül 1992: Norşin (Güroymak)'de askere zorla alınan bazı Kürt gençlerinin, bazı askerleri vurarak firar edip gerillaya katıldıkları bildirildi.

2 Eylül 1992: Mazra (Elazığ)-Dep (Karakoçan) karayolu bir ARGK birliği tarafından ulaşıma kapatıldı. Yapılan kimlik kontrolü sonucunda 1 uzman çavuşla birlikte 1 işbirlikçi de ölümle cezalandırıldı.

3 Eylül 1992: Cudi, Gabar, Herekol ve Bestan (Bestler) düşman güçleri tarafından havadan bombalandı. Bombalamalar esnasında gerillaların kayıpları olmadığı bildirildi.

3 Eylül 1992: Amed ovasındaki bir köyden 7 hizbi-kontra elemanını alıp götüren gerillalar, 4'ünü ölümle cezalandırırken, 3'ünü de serbest bıraktılar.

3 Eylül 1992: Farqîn-Pasûr ilçeleri arasındaki mıntıkada bir gerilla birliği ile TC güçleri arasında çatışma çıktı. Düşmandan 1 subay ve 4 asker yaralandı, 1 helikopter de isabet aldı. Aynı eylemde 3 gerilla da hafif yaralandı.

3 Eylül 1992: Çelê'de düşman güçleriyle bir gerilla birliği arasında çıkan çatışmada düşmanın eline esir düşen iki gerilladan **Sami PARLAK** arabanın arkasına bağlanarak sürüklendi, dişleri çekildi, üzerine naylon yakılarak damlatıldı ve ağır işkenceler yapılarak katledildi. Diğer gerillanın ise Hakkari tugay merkezinde işkence altında olduğu bildirildi. Çelê'de tutuklananların sayısının ise 47 kişi olduğu öğrenildi

3 Eylül 1992: Haftanin kampı düşman güçlerinin hava birliklerince bombalandı. Gerillalarımızın kayıp vermediği bildirildi.

4 Eylül 1992: Farqin (Silvan) ilçesinde TC askeri güçleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 asker ile 2 gerilla yaralandı.